

EDGAR RICE BURROUGHS

**VLUCHT OP
VENUS**

UITGEVERIJ "DE STEENUIL" - HOORN

VOORWOORD.

Venus, op haar dichtste punt bij de Aarde, is toch nog altijd het kleinigheidje van zes en twintig millioen mijlen er van verwijderd – nauwelijks een kattesprongetje, gezien in het licht van de enorme afstanden der oneindige ruimte.

Verborgen voor ons oog door haar mantel van verhullende wolken heeft in de loop der eeuwen slechts één aardbewoner – Carson van Venus – haar aanschouwd.

Dit is het vierde verhaal van de avonturen van Carson van Venus op de Ster van de herder, zoals door hem langs telepatische weg verteld aan Edgar Burroughs in Lanikai, op het eiland Oahu. Het is een volledig verhaal. Het is zelfs niet noodzakelijk dit voorwoord te lezen, tenzij het u interesseert te vernemen hoe Carson de zeeën van andere planeten bevoer, en iets te horen van de vreemde landen die hij bezocht, van de onmetelijke oceanen, waar hij rondzwierf, de wilde dieren, die hij ontmoette, de vrienden en vijanden, die hij maakte, en het meisje dat hij, na schijnbaar onoverkomelijke moeilijkheden, veroverde.

Toen Carson van Venus in zijn geweldig raketschip van Guadalupe, aan de westkust van Mexico, vertrok, was zijn plan zich naar Mars te begeven. Langer dan een jaar waren zijn berekeningen gecontroleerd en nogmaals gecontroleerd

door de bekwaamste geleerden en astronomen van Amerika. Het ogenblik van zijn vertrek werd nauwkeurig vastgesteld, evenals de ligging en de inclinatie van de baan, waar langs het raketschip zijn reis zou aanvaarden. De tegenstand van de atmosfeer van de Aarde was zo nauwkeurig mogelijk berekend, evenals haar aantrekkingskracht. Ook met de aantrekkingskracht der andere planeten en tevens met die van de Zon had men rekening gehouden. De snelheid van het raketschip in onze atmosfeer en daar buiten was zo nauwkeurig als slechts wetenschappelijk mogelijk was, vastgesteld, doch met één factor had men verzuimd rekening te houden. Hoe onbegrijpelijk het ook lijken moge, niemand had rekening gehouden met de aantrekkingskracht van de Maan.

Reeds kort na zijn vertrek bemerkte Carson dat hij uit zijn baan geraakt was en geruime tijd leek het dat hij tegen onze satelliet te pletter zou slaan. Alleen de geweldige snelheid van het raketschip en de aantrekkingskracht van een grote ster reddden hem van deze catastrofe; hij vloog over de Maan heen met een speling, die bijna niet geringer had kunnen zijn. Nauwelijks vijf duizend voet boven haar hoogste bergen.

Daarna, gedurende een gehele maand, begreep hij dat hij zich bevond in de greep van de aantrekkingskracht van de Zon en dat hij ten dode opgeschreven was.

Toen eindelijk, rechts van hem, heel in de verte, Venus zichtbaar werd, had hij de hoop reeds lang opgegeven. Hij begreep dat hij haar baan kruisen zou en dat de kans bestond dat *zij* hem zou opeisen in plaats van de Zon. Dit zou echter geen verandering brengen in zijn lot, want had de wetenschap niet onomstotelijk bewezen dat zich op Venus geen zuurstof bevindt en dat er derhalve geen leven mogelijk is voor wezens zoals die, welke de Aarde bevolken.

Weldra trok Venus hem tot zich en het raketschip dook met een geweldige snelheid naar de wolkenzee van haar omhulling.

Dezelfde methode volgend als die welke hij van plan geweest was toe te passen bij zijn landing op Mars, maakte hij de parachutes los, waardoor de snelheid van het vliegtuig geremd werd, gespte zijn zuurstofapparaat om en bevestigde zijn masker voor zijn gezicht.

Belandend tussen de takken van reusachtige bomen, die hun kruinen vijf duizend voet boven de oppervlakte van de planeet verhieven, overkwam hem bijna onmiddellijk het eerste der lange reeks avonturen van zijn verblijf op Amtor, zoals Venus door haar bewoners genoemd wordt. Alvorens hij de bomenstad Kooaad bereikte en de gast-gevangene werd van Mintep, de koning, werd hij achtervolgd en aangevallen door afzichtelijke, in bomen levende, vleesetende dieren.

Het was daar dat hij Duare, de dochter des konings, zag en lief kreeg, Duare, wier persoon heilig was en wier gelaat, op straffe des doods slechts door een man van Koninklijke bloede aanschouwd mag worden.

Hij werd gevangen genomen door vijanden van Mintep en op een schip gebracht, dat hem als slaaf naar een ver land moest brengen. Hij zette het scheepsvolk aan tot muiterij, redde Duare van ontvoerders, maar nog altijd wees zij hem af. Telkens opnieuw schonk hij haar bewijzen van zijn liefde, beschermde haar en redde haar het leven, maar nog altijd bleef zij de hoogheilige dochter eens konings.

Hij werd gevangen genomen door de Thorists, doch ontvluchtte de Kamer met de Zeven Deuren in de zeehaven Kapdor. Hij vocht tegen monsters en dicht behaarde wilden. Hij zocht Duare in Mormor, de stad des doods, waar de opnieuw bezielde doden hun somber bestaan leiden.

Hij verkreeg vermaardheid in Vevatoo, de stad der volmaaktheid, en hier bouwde hij het eerste vliegtuig, dat zich ooit boven Amtor verhief. In dit luchtschip vluchtte hij met Duare nadat zij door een rechterlijke dwaling ter dood veroordeeld was.

Zij daalden in het land genaamd Korvan, waar Mephis, de krankzinnige dictator, regeerde. Hier was Duare's vader een ter dood veroordeelde gevangene. Na de val van Mephis vluchtte Duare, in de mening dat Carson dood was, naar haar eigen land terug, haar vader met zich mee voerend. Daar werd zij ter dood veroordeeld omdat zij een man van lagere stand tot echtgenoot genomen had.

Carson van Venus volgde haar in een kleine zeilboot, werd gevangen genomen door zeerovers, doch bereikte ten slotte toch Kooaad, de bomenstad, die de hoofdstad is van Minteps koninkrijk. Door een list gelukte het hem Duare te bevrijden en vluchtte met haar in het enige luchtschip op Venus.

Welke verdere avonturen hem overkwamen zal Carson van Venus met zijn eigen woorden vertellen door middel van Edgar Rice Burroughs, die zich bevindt in Lanikai, op het eiland Oahu.

DE UITGEVER.

I.

Als men een goede landkaart van Venus bekijkt, zal men zien dat het land genaamd Anlap ten noordwesten van het eiland Vepaja ligt, waarvan Duare en ik juist ontvlucht waren. Op Anlap ligt Korva, de vriendelijke landstreek waarheen ik de neus van het luchtschip richtte. Natuurlijk bestaat er geen goede kaart van Venus, ten minste niet een die ik ooit gezien heb; de geleerden van het zuidelijk halfrond, waarheen het toeval mijn raketschip bracht, hebben een verkeerde voorstelling van de vorm van hun wereld. Zij verkeerden in de mening dat Amtor, zoals zij hun wereld noemen, de vorm heeft van een schotel, die op een zee van gesmolten lava drijft. Hoe anders zou men de lava uit de kraters der vulkanen kunnen verklaren?

Zij denken ook dat Karbol (Koude Landstreek) aan de rand van hun schotel ligt, terwijl het in werkelijkheid het koude-gebied is dat het zuidelijk deel van Venus omgeeft. Gij kunt u dus wel voorstellen hoe dit hun voorstelling van de stand van zaken verwart, hetgeen zich weerspiegelt in landkaarten, die op zijn minst gezegd fantastisch zijn. Waar in werkelijkheid de lengtecirkels convergeren naar de pool, zijn *zij* van mening dat zij convergeren naar de equator, of het midden van hun schotel, en dat zij aan de rand van hun schotel het meest van elkaar verwijderd zijn.

Dit is zeer verwarrend voor iemand, die op Amtor reizen wil en zich verlaten moet op een landkaart van Amtor. Het lijkt alles zeer ongerijmd, maar men moet niet vergeten dat deze mensen nooit het uitspansel gezien hebben, ten gevolge van de wolkenlagen die de planeet omhullen. Zij hebben nimmer de zon gezien, noch de planeten, noch de andere talloze zonnen, die des nachts aan het firmament schitteren. Hoe zouden zij dus iets van astronomie kunnen weten, of zelfs maar vermoeden dat zij op een bol wonen in plaats van in een schotel. Als gij meent dat zij dom zijn, bedenkt dan dat de mensheid talloze eeuwen de Aarde bewoonde, voordat iemand er achter kwam dat deze Aarde een bol was. En dat het nog niet zo heel lang geleden is dat mensen onderworpen werden aan de Inquisitie, geradbraakt, verdronken en uit elkaar gescheurd en verbrand voor het huldigen van een dergelijke snode opvatting. Zelfs heden ten dage bestaat er in Illinois nog een godsdienstige secte die vasthoudt aan de opvatting dat de Aarde een plat vlak is. En dit alles ondanks het feit dat wij, sinds onze vroegste voorvaderen in een voorwereldlijk woud aan hun staart hingen, in de gelegenheid geweest zijn elke avond als het helder was het uitspansel te zien en te bestuderen. Welk soort astronomische theorieën veronderstelt gij dat wij er op na zouden houden als wij nooit de Maan en de Zon gezien hadden, noch een der andere planeten, noch de talloze sterren, en niet wisten dat zij bestonden?

Hoe misleidend de theorie ook was, volgens welke cartographen hun landkaarten tekenden, de mijne waren niet geheel nutteloos, hoewel zij een flinke dosis wiskundige hersengymnastiek vereisten om ze in bruikbare inlichtingen om te zetten, zelfs zonder de hulp van de theorie van de relativiteit van de afstand, ongeveer drie duizend jaar geleden ontdekt door de beroemde Amerikaanse geleerde Klufar.

Daar ik in het bezit was van een compas vloog ik enigszins

in noordwestelijke richting, er van overtuigd weldra Anlap en Korva te zullen zien opdagen. Doch hoe kon ik voorzien dat een catastrofaal meteorologisch verschijnsel weldra ons leven zou bedreigen en ons in een reeks avonturen zou storten, even gevaarlijk als die welke wij op Vepaja ontvlucht waren?

Duare was zeer rustig geweest sinds wij opgestegen waren. Ik begreep waardoor en kon mij in haar gedachtengang verplaatsen. Haar eigen volk, dat zij lief had, en haar vader, die zij aanbad, niet alleen als haar vader doch ook als haar heer en meester, hadden haar ter dood veroordeeld omdat zij de man, die zij lief had, tot echtgenoot genomen had. Zij allen betreurden de strenge wet der dynastie evenzeer als zij, maar het was een onverbiddelijk gebod, dat zelfs de koning niet vermocht op te heffen.

Ik wist waar zij aan dacht en ik legde troostend mijn hand op de hare.

„Zij zullen blij zijn als de ochtend komt en zij ontdekken dat je ontsnapt bent. Zij zullen blij zijn en gelukkig.”

„Ik weet het,” zei ze.

„Wees dan niet treurig, liefste.”

„Ik houd van mijn volk, ik houd van mijn land, maar ik kan nimmer tot hen terug keren. Dat is wat mij bedroefd maakt. Maar ik kan niet lang bedroefd zijn, want ik heb jou. En ik houd meer van jou dan van mijn volk en mijn land – moge mijn voorvaderen het mij vergeven!”

Ik drukte haar de hand. Wij zwegen opnieuw voor lange tijd. Aan de oostelijke horizon begon het lichter te worden. Een nieuwe dag brak op Venus aan. Ik dacht aan mijn vrienden op de Aarde en vroeg mij af wat zij deden en of zij wel eens aan mij dachten. Dertig miljoen mijl is een grote afstand, doch gedachten leggen hem af in een ogenblik. Ik geef mij graag over aan de veronderstelling dat in het leven hiernamaals het zien en het denken hand in hand zullen reizen.

„Waar denk je aan?”, vroeg Duare.

Ik vertelde het haar.

„Je moet somtijds zeer eenzaam zijn, zo ver van je eigen wereld en je vrienden,” zei ze.

„Integendeel,” stelde ik haar gerust. „Ik heb jou; en ik heb vele goede vrienden in Korva. En bovendien heb ik er een vaste plaats.”

„Je zult een vaste plaats hebben in die hemel van jou, waarvan je mij verteld hebt, als Mephis je te pakken krijgt,” zei ze.

„Dat heb ik vergeten! Je weet nog niet alles wat er in Korva gebeurd is.”

„Je hebt mij niets verteld. Maar we zijn ook nog maar zo kort bij elkaar.... “

„En het bij elkaar zijn was meer dan voldoende, nietwaar?”, viel ik haar in de rede.

„Ja, maar vertel het mij nu.”

„Goed. Mephis is dood en Taman is thans heerser over Korva.” Ik deed haar het verhaal in bijzonderheden en vertelde haar dat Taman, die geen zoon had, mij adopteerde uit dankbaarheid voor de redding van zijn enige dochter, prinses Nina.

„Nu ben jij dus Tanjong van Korva,” zei ze, „en als Taman sterft, zul jij koning zijn. Je bent niet weinig vooruit gekomen, Aarde-man.”

„Ik zal nog meer vooruit komen,” zei ik.

„Zo? Hoe dan?”

Ik trok haar naar mij toe en kustte haar. „Zo,” zei ik. „Ik heb de hoogheilige dochter van een Amtoriaanse koning gekust.”

„Maar dat heb je al zo dikwijls gedaan. Zijn alle Aardemensen zo dwaas?”

„Als zij konden, zouden zij het zeker zijn.”

Duare was niet somber meer; wij lachten en schertsten toen wij over de wijde Amtorzee naar Korva vlogen. Nu eens

bestuurde Duare het vliegtuig – zij was inmiddels een uitstekend pilote geworden – en dan ik weer. Dikwijls vlogen wij laag om het vreemde en wonderlijke leven te zien, dat zich van tijd tot tijd aan de oppervlakte van het water vertoonde – geweldige diepwatermonsters, soms wel zo groot als een oceaanstomer. Wij zagen miljoenen kleinere wezens vluchten voor schrikwekkende vleesetende vijanden. Wij zagen gigantische gevechten tussen monsterachtige walvissen – de eeuwenoude strijd om het bestaan, die op elke planeet van het Heelal, waar leven is, voorkomen moet, hetgeen misschien de reden is waarom er altijd oorlog tussen de volkeren moet heersen – een kosmische *sine qua non* van het leven.

Het was middag. Datgene wat een algehele verandering in ons leven zou brengen, stond te gebeuren. De eerste aanduiding was een plotseling lichter worden van het uitspannel in de verte. Wij zagen het gelijktijdig.

„Wat is dat?“, vroeg Duare.

„Het lijkt wel alsof de zon door het wolkendek, dat de Amtor omringt, tracht heen te breken,“ gaf ik ten antwoord. „De hemel geve echter dat het haar niet gelukt.“

„Het is vroeger ook eens gebeurd,“ zei Duare. „Natuurlijk weet mijn volk niets van de zon, waarvan jij mij verteld hebt. Zij dachten dat het 't alles vernietigende vuur was, dat opstijgt uit de zee van lava, waarop ze menen dat Amtor drijft. Toen er een scheur in ons beschermend wolkendek ontstond, drongen de vlammen er door heen en vernietigden al het leven dat zich onder de opening bevond.“

Ik bestuurde het vliegtuig. Ik deed de machine ver naar één kant overhellen en zette koers naar het noorden.

„Wij zullen het achter ons laten,“ zei ik. „De zon is door een der beschermende wolkenlagen heen gebroken; de mogelijkheid is niet uitgesloten, dat zij ook door de andere heen breekt.“

II.

Wij keken naar het steeds sterker wordende schijnsel links van ons. Het verlichtte het gehele uitspansel en de zee, doch concentreerde zich op één plaats in al zijn sterkte. Toch leek het slechts op helder zonlicht zoals wij dat kennen op Aarde. Maar eensklaps vertoonde het zich als een verblindende vlam. Er waren in beide beschermende wolkenlagen op hetzelfde ogenblik scheuren ontstaan.

Bijna op hetzelfde ogenblik begon de zee te kolken. Zelfs op de grote afstand, waarop wij ons bevonden, was het zichtbaar. De hitte nam toe en werd bijna ondragelijk.

„Het einde,” zei Duare zacht.

„Nog niet,” zei ik, terwijl wij met een geweldige snelheid in noordelijke richting vlogen. Ik had besloten in noordelijke richting ons heil te zoeken omdat de breuk in het wolkendek zich ten zuidwesten van ons bevond en de wind uit het westen kwam. Was ik naar het oosten terug gekeerd, dan hadden wij de wind, die de verzengende hitte met zich mee voerde, in de rug gehad. In het noorden lag onze redding.

„Wij hebben geleefd,” zei Duare. „Het leven kan niets schoners voor ons bergen dan wat wij gesmaakt hebben. Ik ben niet bang om te sterven. Jij, Carson?”

„Er is iets dat ik nimmer zal weten alvorens het te laat is,” zei ik, glimlachend op haar neerkijkend. „Want zo lang ik leef zal ik nooit de mogelijkheid van de dood onder de ogen willen zien. Ik heb het gevoel onsterfelijk te zijn – dat heb ik gehad sinds het ogenblik waarop Danus mij een injectie met het langlevens serum gegeven heeft en zei dat ik wel duizend jaar oud zou kunnen worden. En ik wil weten of hij gelijk had.”

„Je bent een grote dwaas,” zei Duare, „maar je hebt mij ook weer hoop geschonken.”

Geweldige stoomwolken onttrokken in het zuidwesten alles

aan het oog. Zij rezen op naar het uitspansel, verhulden het licht van de zon. Ik kon mij de vernietiging in de zee levendig voorstellen, de vernietiging der miljoenen levende wezens, die er zich bevonden. Reeds werden diep onder ons de resultaten van de catastrofe duidelijk zichtbaar. De vliegende slangen en vliegende vissen vluchtten voor het onheil uit – en zij vlogen in noordelijke richting. Instinct of intelligentie, wat het ook was, het schonk mij nieuwe moed.

De oppervlakte van de zee was met deze dieren bezaaid. Doodsvijanden vluchtten zij aan zij. De sterken drongen de zwakken weg; de vluggen vluchtten over de koppen der langzameren. Hoe zij gewaarschuwd waren, begreep ik niet, maar de vluchtenden bevonden zich ver voor ons uit, hoewel onze snelheid groter was dan die der snelste wezens die te zamen met ons op de vlucht waren voor de dood.

Het werd niet warmer en ik hoopte dat wij ons in veiligheid zouden kunnen brengen als de breuk in het wolkendek niet groter werd en de zon zich niet van een groter oppervlak van Amtor meester zou maken. Maar toen begon de wind van richting te veranderen. Hij begon eensklaps met een geweldige kracht uit het zuiden te blazen, een hitte met zich meevoerende, die verstikkend was. Wolken van samengeperste damp dwarrelden om ons heen, doorweekten ons tot op de huid en benamen ons bijna geheel het uitzicht.

Ik steeg op in een poging er boven uit te komen, maar het was overal hetzelfde en de wind was aangewakkerd tot een storm. Maar hij dreef ons in noordelijke richting. Hij dreef ons weg van de kolkende zee en de verstikkende hitte der zon.

Als de breuk in het wolkendek niet groter werd, mochten wij hopen er het leven af te brengen.

Ik keek neer op Duare. Zij zat met opeengeklemd lippen, strak voor zich uit tuurde, hoewel er niets te zien was dan jagende stoomwolken. Ze had geen enkele kreet geslaakt;

afkomst verloochent zich blijkbaar niet, zij, een dochter van een oud geslacht van koningen.

Zij moest mijn blik gevoeld hebben, want zij keek naar mij op en glimlachte.

„Wij rollen altijd van het ene avontuur in het andere,” zei ze.

„Als je een rustig leven had willen hebben, Duare, heb je de verkeerde man gekozen. Ik heb altijd avonturen. Hoewel dit niet iets is om mij op te verheffen. Een der grootste antropologen van mijn wereld, die expedities naar afgelegen oorden van de Aarde leidt en nooit avonturen heeft, beweert dat het beleven van avonturen een bewijs is van dwaasheid en domheid.”

„Daar geloof ik niets van,” zei Duare. „Alle intelligentie ter wereld zou een breuk in de wolkenlagen nòch voorzien, nòch vermeden kunnen hebben.”

„Een weinig meer intelligentie zou mij er waarschijnlijk voor behoed hebben een poging te wagen om naar Mars te vliegen, maar dan zou ik jou nooit gekend hebben. Neen, over het algemeen ben ik blij niet intelligenter te zijn dan ik ben.”

„Ik ook.”

De hitte nam niet in hevigheid toe, doch de wind wel. Hij blies met de kracht van een orkaan en wierp onze zware machine heen en weer alsof zij een veertje was. Ik kon er niet veel tegen doen. In een dergelijke storm zijn alle instrumenten zo goed als waardeloos. Ik kon alleen maar hopen hoog genoeg te vliegen om niet tegen een bergtop te pletter te slaan, maar het gevaar van de geweldige wouden op Amtor, waarvan de bomen hun kruinen meer dan duizend voet in de lucht verheffen om vocht te trekken uit de binnenste wolkenlaag, bleef altijd bestaan. Ik kon niet verder zien dan de neus van ons vliegtuig, maar ik wist dat wij met de geweldige storm in de rug, die ons onweerstaanbaar in noordelijke richting dreef,

een zeer grote afstand afgelegd moesten hebben. Het was zeer goed mogelijk dat we de zee reeds achter ons hadden en thans weer over land vlogen. Bergketens konden plotseling voor ons opdoemen of de geweldige stammen van een ondoordringbaar woud. Ik voelde mij niet erg op mijn gemak. Ik wenste dat het uitzicht beter was. Als ik om mij heen kan zien, voel ik mij bijna tegen alles opgewassen.

„Wat zeg je?“, vroeg Duare.

Ik wist niet dat ik iets gezegd had. Ik moest hardop gedacht hebben – dat het mij bijna alles waard zou zijn om om mij heen te kunnen zien.

En toen, als in antwoord op mijn vurige wens, ontstond in de jagende dampwolken voor mij uit een scheur en kon ik zien. Ik boog mij snel over mijn instrumenten ten gevolge van wat ik ontwaarde – een geweldige rotsformatie, die boven en voor ons opdook.

Ik rukte aan mijn instrumenten en trachtte het onheil te ontwijken, maar de onverbiddelijke wind bleef ons in noordelijke richting drijven. Geen kreet kwam Duare over de lippen – geen echo van de angst, die zij gevoeld moet hebben – die zij hebben moest, daar zij immers een menselijk wezen is, en jong.

Wat mij in het onderdeel van de seconde, die mij tot nadenken bleef, het meest verschrikte, was de gedachte dat dit schone wezen tegen deze rotsachtige klippen te pletter zou slaan. Ik dankte God dat ik niet in leven zou blijven om het te zien. Wij zouden samen in alle eeuwigheid aan de voet van het genadeloze gesteente liggen en niemand in het Heelal zou onze rustplaats kennen.

Eensklaps, toen de dood reeds onvermijdelijk scheen, steeg ons vliegtuig vertikaal omhoog, op nauwelijks twaalf yards afstand van de rotsen. De orkaan speelde met ons zoals hij voordien gedaan had. Er moest vlak bij de rotsen eensklaps een geweldige opwaartse wervelwind ontstaan zijn. En deze

wervelwind redde ons het leven, te zamen met het feit dat ik – toen ik tot de ontdekking kwam niet van de rotsen weg te kunnen komen – de motor afgezet had.

Thans stegen wij recht boven een uitgestrekt plateau. De samengeperste damp, vaneengescheurd tot slierten, dreef in kleine wolkjes weg en opnieuw zagen wij de wereld onder ons. Opnieuw ademden wij.

Maar veilig waren wij nog lang niet. De storm was nog niet uitgewoed. Ik keek om in de richting van de scheur in het wolkendek, doch thans blonk er geen licht meer. De breuk had zich gesloten en het gevaar voor algehele vernietiging door brand was verdwenen.

Ik trachtte de elementen de baas te worden en onze machine horizontaal te houden, maar wij waren voor onze veiligheid meer aangewezen op onze riemen dan op ons vliegtuig, want wij werden zo heen en weer geslingerd, dat ons landingsgestel zich meer dan eens boven ons hoofd bevond en wij hulpeloos in onze gordels hingen.

Het was als een nachtmerrie. Elk ogenblik liepen we de kans met een onweerstaanbare kracht tegen de grond geslingerd te worden, maar toen wij er van overtuigd waren dat ons lot bezegeld was, stuwde een windvlaag ons weer omhoog.

Hoe lang wij de speelbal van de stormgod waren, kan ik slechts vermoeden, doch eerst tegen het aanbreken van de ochtend nam de wind in hevigheid af en kregen wij weer iets te zeggen over de richting welke wij verkozen, en zelfs toen moesten wij nog vliegen in de richting, welke de wind wenste, want er tegen in vliegen konden wij niet.

Uren lang hadden wij geen woord tegen elkaar gezegd. Wij hadden het een paar maal geprobeerd maar in het huilen van de storm was het geluid van onze stem verloren gegaan. Ik zag dat Duare door de slingeringen van het toestel en de geweldige spanning bijna aan het eind van haar krachten was, maar ik kon niets voor haar doen. Alleen rust kon haar

helpen, maar voordat wij konden landen zou er van rust geen sprake zijn.

Met het aanbreken van de nieuwe dag lag er een nieuwe wereld onder ons. Wij vlogen over een wijde zee en ik zag uitgestrekte vlakten en bomen en rivieren en aan de horizon besneeuwde bergen. Ik dacht dat wij duizenden mijlen naar het noorden afgedreven waren, want wij hadden, mede door de kracht van de wind in onze rug, met grote snelheid gevlogen.

Waar waren wij? Ik was er van overtuigd, dat wij de evenaar gepasseerd waren en ons in de noordelijke gematigde zône bevonden. Doch van de plaats waar Korva lag kon ik mij zelfs geen voorstelling maken en zou ik misschien ook nimmer weten.

III.

Met een paar laatste, onregelde vlagen ging de storm ten slotte liggen. Het werd eensklaps bladstil. Het was als een hemelse stilte.

„Wat zul je vermoeid zijn,” zei Duare. „Laat mij het vliegtuig nu besturen. Je hebt bijna zeventien uur achter elkaar tegen de storm gestreden en je hebt in twee dagen niet geslapen.”

„Jij ook niet en weet je wel dat wij sinds ons vertrek uit Vepaja noch gegeten, noch gedronken hebben?”

„Daar beneden stroomt een rivier en loopt wild,” zei Duare. „Eerst nu bemerk ik hoe dorstig ik ben – en dat ik honger heb. En slaap. Ik weet niet naar wat ik het meeste verlang.”

„Wij gaan eerst eten en drinken en daarna slapen,” zei ik.

Ik cirkelde rond en zocht naar een bewijs van aanwezigheid van mensen, want het zijn altijd de mensen, die men het meest van alles te vrezen heeft. Waar geen mensen zijn, is men betrekkelijk veilig, zelfs in een wereld van wilde dieren.

In de verte ontwaarde ik wat een groot binnenmeer leek te zijn, of een zeeëngte. Ik zag beboste plekken, en op de vlakke onder ons groeiden bomen. Ik zag grazende kudden. Ik daalde om mijn prooi te kiezen, joeg het op en schoot het neer uit het vliegtuig. Niet erg sportief, maar ik was op voedsel uit; niet op sport.

Mijn plan was uitstekend, maar met de uitvoering liep het mis. De dieren ontdekten ons lang voordat wij ons van onze buit meester konden maken en zij stormden als helse creaturen op ons af.

„Daar gaat ons ontbijt,” zei ik.

„En ons middageten en ons avondmaal,” zei Duare met een teleurgestelde glimlach.

„Maar het water is er nog. Drinken kunnen wij.” En ik cirkelde naar een landingsplaats bij een riviertje.

Het grasveld, kort afgegrasd door de kudden, strekte zich uit tot de rand van het water, en nadat wij onze dorst geleest hadden, legde Duare zich neer om te rusten. Ik keek rond, op zoek naar wild; in de hoop dat er iets uit het nabij gelegen bos zou komen, en besloten het wild niet nogmaals in mijn luchtschip te vervolgen.

Ik kon niet langer dan hoogstens twee minuten naar buit rondgekeken hebben, doch toen ik neer keek op Duare was zij diep in slaap. Ik kon er niet toe komen haar te wekken, daar ik begreep dat zij nog meer behoefte had aan slaap dan aan voedsel, en dus zette ik mij naast haar om over haar te waken terwijl zij sliep.

Het was een mooi plekje, vredig en rustig. Alleen het gestadig kabbelen van het riviertje verbrak de stilte. Het leek ook volkomen veilig, want ik kon in alle richtingen tot op verre afstand zien. Het geluid van het kabbelende water oefende een kalmerende invloed op mijn zenuwen uit. Ik legde mij op mijn zijde en steunde mij op mijn elleboog om beter te kunnen rondkijken.

Ik lag ongeveer vijf minuten toen er iets wonderbaarlijks gebeurde. Een grote vis verliet het water en zette zich naast mij. Hij keek mij een ogenblik doordringend aan. Ik kon mij geen voorstelling maken van wat er in zijn brein om ging, daar een vis slechts één uitdrukking heeft. Hij deed mij denken aan de beroemdheden van het witte doek die ik gezien had en ik moest lachen, of ik wilde of niet.

„Waar lach je om?“, vroeg de vis. „Lach je me uit?“

„Oh, neen, volstrekt niet,“ stelde ik hem gerust. Ik was in het geheel niet verwonderd dat de vis spreken kon. Het leek heel gewoon.

„Je bent Carson van Venus,“ zei hij. 't Was een opmerking, geen vraag.

„Hoe weet je dat?“, vroeg ik.

„Van Taman,“ klonk het terug. „Hij heeft mij hier heen gestuurd om je naar Korva te brengen. Er zal een grote optocht zijn als jij en je prinses op een grote praalwagen naar het paleis van de koning rijden.“

„Dat zal heerlijk zijn,“ zei ik, „maar zou je mij niet liever vertellen wie mij zo in mijn rug port, en waarom?“

Bij deze vraag verdween de vis plotseling. Ik keek rond en zag een twaalftal gewapende mannen om ons heen staan. Een van hen had mij met een drietandige speer in de rug geprikt.

Duare richtte zich op, haar gelaat vertrokken van angst.

Ook ik sprong op. Een twaalftal speren werden dreigend naar mij uitgestoken. Twee krijgers bogen zich naar Duare, hun speren dicht boven haar hart.

Ik had mijn revolver kunnen trekken, doch durfde geen gebruik van wapens te maken. Voordat ik hen allen neergeschoten had, zou een van hen ons beiden doorstoken hebben. Het risico was te groot. Duare's leven was er mee gemoeid.

Toen ik opkeek naar de krijgers, viel het mij plotseling op dat er iets vreemds en onmenselijks aan hen was. Zij hadden kaken, welke niet verborgen werden door hun zware baarden,

en hun vingers en tenen waren voorzien van zwemvliezen. Toen moest ik weer denken aan de vis, die uit het water gekomen was en tegen mij gesproken had – ik sliep en droomde nog. Dit deed mij glimlachen.

„Waar glimlach je om?“, vroeg een der krijgers. „Om mij?“

Dit deed mij hardop lachen; het was bijna hetzelfde wat de vis mij gevraagd had.

„Ik lach om mij zelf,“ gaf ik ten antwoord. „Ik heb zo’n grappige droom gehad.“

Duare keek mij met grote ogen aan. „Wat scheelt je, Carson?“, vroeg zij. „Wat is er met je gebeurd?“

„Niets, alleen dat het dom van mij geweest is om in slaap te vallen. Ik wou dat ik wakker kon worden.“

„Maar je bent wakker, Carson! Kijk mij aan. Er is toch niets met je?“

„Bedoel je dat je hetzelfde ziet als ik?“, vroeg ik, met mijn hoofd naar de krijgslieden wijzend.

„Wij hebben beiden geslapen, Carson, maar nu zijn wij wakker – en zijn gevangenen.“

„Ja, gij zijt gevangenen,“ zei de krijger, die reeds eerder het woord genomen had. „Volgt ons.“

Duare stond op en kwam dicht naast mij staan. Zij verhinderden het haar niet. „Waarom zijn wij uw gevangenen?“, wendde Duare zich tot de krijgsman. „Wij hebben niets gedaan. Wij zijn verdwaald geraakt in een storm en zijn hier geland om water en voedsel te zoeken. Laat ons in vrede heen gaan. Gij hebt niets van ons te vrezen.“

„Wij moeten u naar Mypos brengen,“ antwoordde de krijgsman, „Tyros moet besluiten wat er met u geschieden zal. Ik ben slechts een soldaat. Ik heb geen besluiten te nemen.“

„Wie zijn Mypos en Tyros?“, vroeg Duare.

„Mypos is de stad des konings en Tyros is de koning,“ klonk het terug. Hij zei *jong*.

„Denk je dat hij ons daarna zal laten gaan?“

„Neen,” antwoordde de krijger. „Tyros de Bloedige laat gevangenen nimmer vrij. Gij zult slaven zijn. De man zal ter dood gebracht worden, dadelijk of later. Maar Tyros zal u niet ter dood brengen.”

De mannen waren gewapend met drietanden, zwaarden en dolken; vuurwapens hadden zij niet. Ik meende voor Duare een mogelijkheid tot ontvluchting te zien. „Ik kan hen met mijn revolver in bedwang houden,” fluisterde ik haar toe. „Inmiddels kun jij de wijk nemen naar het vliegtuig.”

„En jij dan?”, vroeg zij.

„Misschien kun je Korva vinden. Vlieg vier en twintig uur in zuidelijke richting. Dan zul je een grote zee achter je hebben. Zet daarna koers naar het westen.”

„Jou alleen hier achter laten?”

„Ik kan misschien allen onschadelijk maken; dan kun je landen en mij opnemen.”

Duare schudde het hoofd. „Neen, ik blijf bij je.”

„Waar praten jullie over?”, vroeg de soldaat.

„Wij zijn benieuwd of gij ons zult toestaan ons luchtschip mee te nemen,” antwoordde Duare.

„Wat zoudt gij met dat ding in Mypos moeten beginnen?”

„Misschien wil Tyros het wel zien, Ulirus,” mengde een tweede krijger zich in het gesprek.

Ulirus schudde het hoofd. „Wij kunnen het nooit door het bos krijgen,” zei hij. Toen wendde hij zich plotseling tot mij en vroeg: „Hoe ben je er mee hier gekomen?”

„Ga mee, stap in en dan zal ik het je laten zien,” gaf ik ten antwoord. Als ik hem maar eerst in het luchtschip had en Duare ook, zou het lang duren voordat Ulirus Mypos terug zou zien, en *wij* zouden deze stad nimmer aanschouwen. Maar Ulirus was achterdochtig.

„Vertel me maar hoe je het gedaan gekregen hebt,” zei hij.

„Wij zijn opgestegen in een land vele duizenden mijlen van hier en zijn hier heen gevlogen,” vertelde ik.

„Gevlogen?“, herhaalde hij. „Wat bedoelt gij?“

„Precies wat ik gezegd heb. Wij stappen er in en het stijgt met ons op in de lucht en brengt ons waar heen wij willen.“

„Dat is een leugen.“

„Ik kan het je bewijzen. Mijn vrouw en ik zullen het omhoog doen stijgen en dan kun je het met je eigen ogen zien.“

„Nee. Als je mij de waarheid vertelt, kom je nooit terug.“

Ten slotte hielpen zij mij het luchtschip naar een groepje bomen slepen, waar wij het vast bonden. Ik wees hen er op dat hun *jong* het zeker zou willen zien en dat hij ongetwijfeld in woede ontsteken zou als er iets aan beschadigd werd. Dat maakte indruk, want zij waren blijkbaar zeer bevreesd voor deze Tyros de Bloedige.

Wij trokken door het bos, met krijgslieden voor en achter ons. Ulirus ging naast mij. Hij was geen kwade kerel; hij vertelde mij op gedempte toon dat hij ons graag wilde laten gaan, doch dat hij dit niet durfde, daar Tyros zeker van ons horen zou en dat zou dan even zeker het einde van Ulirus betekenen. Hij was een en al belangstelling voor mijn blond haar en grijze ogen en vroeg mij honderd uit over het land waar ik vandaan kwam.

Ik was eveneens vol belangstelling voor hem en zijn makkers. Zij allen waren krachtig van bouw – soepele spieren en geen onnodig vet. Maar hun gezicht was het opmerkelijkste. Van hun zware donkere baard en kaken heb ik reeds gesproken; deze tezamen met hun vooruitstekende lippen en uitpuilende ogen verleenden hun een gelaatsuitdrukking van een intelligentie, ver beneden nul.

„Zij lijken op vissen,“ zei Duare zacht.

Hoe dicht deze bewoners van Mypos bij de visachtigen stonden, zouden wij later bemerken.

IV.

Wij volgden een duidelijk gebaand pad door het bos, een typisch Amtoriaans bos, een bos van opmerkelijke en buitengewone schoonheid. De als lak glanzende bast der bomen had de meest verschillende kleuren en het gebladerte de schoonste pasteltinten – heliotroop, mauve en violet. Bloeiende klimplanten droegen het hunne bij tot de orgie van kleuren, schoon getinte bloemen, naast welke onze prachtigste aard-orchideeën veel geleken zouden hebben als een muis op een carnavalsfeest.

Er zijn vele soorten van bossen op Venus, evenals op de Aarde. Maar dit, waar wij thans door trokken, is het gewoonste, terwijl de prachtigste en bewonderenswaardigste die zijn, welke Vepaja bedekken en waarvan de boomkruinen zich vele duizenden voeten boven de grond verheffen en de doorsnee der stammen zo geweldig is dat, zoals in Kooaad, het paleis van een koning er in uitgehouwen wordt in slechts één stam, en slechts duizend voet boven de grond.

Ik ben een onverbetterlijk bewonderaar van schoonheid, zodat ik, hoewel Duare en ik op weg naar een onbekend lot, toch getroffen werd door alles wat mijn ogen aan alle kanten aanschouwden. Ik kon nog altijd bewondering hebben voor de kleurenpracht der vogels en insecten en voor de kleine vliegende hagedissen, die van bloem tot bloem gingen om het stuifmeel over te brengen, maar tevens vroeg ik mij in verwondering af waarom Ulirus mij mijn revolver niet ontnomen had. Misschien zijn er weinig mensen sterker telepatisch ingesteld dan ik, maar ik trek niet altijd voldoende nut van deze kennis. Had ik dit wel gedaan, dan zou ik op dit ogenblik niet aan mijn revolver gedacht hebben, want terwijl ik mij afvroeg waarom Ulirus hem mij niet ontnomen had, wees hij er naar en vroeg mij wat het was. Natuurlijk kan het ook slechts toeval geweest zijn.

„Een amulet,” gaf ik ten antwoord. „Een amulet ter bescherming tegen het kwade.”

„Geef mij hem,” zei hij en stak zijn hand uit.

Ik schudde het hoofd. „Jou zou hij niet beschermen, Ulirus,” zei ik. „Jij hebt je zeer behoorlijk tegenover mij en mijn vrouw gedragen.”

„Hoe bedoel je dat?”, vroeg hij. De belangstelling der soldaten was gewekt.

„Dit is mijn persoonlijk amulet,” legde ik uit. „Ieder ander, die hem aanraakt, moet sterven.” Helemaal een leugen was dit ten slotte niet. „Maar als je het proberen wilt, ga je gang.” Ik nam het wapen uit de holster en stak het hem toe.

Hij aarzelde. De andere soldaten keken hem aan. „Een andere keer,” zei hij. „Wij moeten nu eerst naar Mypos.”

Ik keek Duare aan. Zij hield haar gelaat in de plooi, doch moest inwendig lachen, vermoedde ik. Zo wist ik mijn wapen, voorlopig althans, te behouden. Maar hoewel de soldaten geen verder verlangen toonden het te betasten, hun belangstelling er voor verloren zij niet. Zij bleven er naar kijken, doch ik bemerkte dat zij angstvallig vermeden er langs te strijken als zij in mijn nabijheid kwamen.

Wij hadden een mijl afgelegd toen wij het bos achter ons hadden. Voor mij strekte zich het water uit dat ik gezien had voordat ik mijn noodlottige landing maakte. Aan de rand van dit water strekte zich een ommuurde stad uit.

„Dat is Mypos,” zei Ulirus. „Het is de grootste stad ter wereld.”

Op de plaats waar wij ons bevonden, een lage heuvel, had ik 'n goed uitzicht op Mypos. Ik meende dat de stad ongeveer honderd acres besloeg. Ik trok Ulirus bewering echter niet in twijfel. Ik had er niets op tegen dat hij wenste dat ik geloven zou dat Mypos de grootste stad van de wereld was.

Wij naderden een grote poort, die streng bewaakt werd. Toen de poortwachters Ulirus herkenden, werd zij geopend.

De officier en leden van de wacht vormden een kring om ons heen en stelden de soldaten, die ons gevangen genomen hadden, talloze vragen. Het was een grote voldoening voor mij dat de soldaten het eerst van alles van de amulet vertelden, die ik bij mij droeg, een amulet die de dood was van elke vreemde, die hem aanraakte.

„Zij kronkelen zich als wormen en sterven na de vreselijkste stuiptrekkingen,” vertelde Ulirus. Ulirus was mijn beste propagandist, echter zonder het zelf te weten.

Niemand, leek het, scheen de amulet te willen aanraken.

„Thans wens ik,” zei ik, „onmiddellijk voor Tyros geleid te worden.”

Ulirus en de officier keken elkaar verwonderd aan. „Is die kerel gek?”, vroeg de officier.

„Hij is een vreemdeling,” gaf Ulirus ten antwoord. „Hij kent Tyros niet.”

„Mijn vrouw en ik,” legde ik uit, „behoren tot de koninklijke familie van Korva. Als de *jong* sterft, word ik *jong*. De *jong* van elk ander land is verplicht ons te ontvangen met het eerbetoon, dat bij onze stand behoort.”

„Tyros niet,” zei de officier. „Misschien weet gij het niet, maar Tyros is de enige *jong* ter wereld. Alle anderen zijn bedriegers. Gij doet er veel verstandiger aan Tyros niet te vertellen dat gij meent tot het geslacht van een *jong* te behoren. Hij zou u onmiddellijk ter dood brengen.”

„Breng hen naar het slavenverblijf van het paleis,” gebod de officier. „Zij lijken mij geschikt om de *jong* te dienen.”

Dus bracht Ulirus ons verder. Wij kwamen door smalle, nauwe straatjes, met aan heide kanten lage huizen, opgetrokken uit hout of kalksteen. De houten huizen bestonden uit ruwe planken, bevestigd aan in de grond geslagen balken en de andere van ruwe blokken kalksteen. De huizen zagen er even vervallen uit als de straten. Het was duidelijk te zien dat zij gebouwd waren zonder dat er een schietlijn aan te

pas gekomen was. De deuren en ramen hadden alle mogelijke maten en modellen en waren op alle mogelijke wijzen onverzorgd en slordig. Zij konden ontworpen zijn door een modern schilder uit mijn eigen wereld, of door een klein kind.

De stad lag, naar ik later vernam, aan de rand van een groot zoetwatermeer, en toen wij het meer naderden zagen wij huizen van twee verdiepingen, enkele voorzien van torens. Het grootste van deze huizen was het paleis van Tyros. Het verblijf waar wij heen gebracht werden grensde aan de terreinen van het paleis. Enige honderden kleine hutten stonden om een open erf, waar zich in het midden een vijver bevond. Voordat hij ons aan ons lot overliet, boog Ulirus zich naar mij toe en zei zacht: „Vertel niemand dat gij een koningszoon zijt.”

„Maar ik heb het jou reeds verteld, en ook aan de officier bij de poort,” zei ik.

„Wij zullen het niet verder vertellen,” stelde hij mij gerust. „Maar de slaven zouden het misschien doen om bij de *jong* in de gunst te komen.”

Ik begreep er niets van. „En waarom zul jij het niet verder vertellen?”, vroeg ik.

„Omdat ik je sympathiek vind en omdat ik Tyros haat,” klonk het terug. „Tyros wordt door iedereen gehaat.”

„Bedankt voor de waarschuwing, Ulirus. Ik vrees echter dat ik je nooit een bewijs van mijn dankbaarheid zal kunnen geven.” Daarna opende de bewaker de poort en werden wij naar onze gevangenis gebracht.

Er bevonden zich ongeveer driehonderd slaven in het verblijf, de meesten wezens zoals wij, doch er bevonden zich ook enige inwoners van Mypos onder. Deze waren gewone misdadigers, of mensen die de toorn van Tyros de Bloedige opgewekt hadden. De mannen en vrouwen waren niet van elkaar gescheiden; Duare en ik mochten dus bij elkaar blijven.

Een aantal slaven vormden een kring om ons heen, gedreven door nieuwsgierigheid, die deels z'n oorzaak vond in Duare's schoonheid en deels in mijn blonde haren en grijze ogen. Zij begonnen ons juist het een en ander te vragen toen de officier, die ons binnen gelaten had, op ons toe kwam.

„Pas op,” zei een der slaven zacht. „Daar komt Vomer aan.” Toen lieten zij ons alleen.

Vomer trad op mij toe en monsterde eerst mij en daarna Duare. Zijn optreden was duidelijk opzettelijk beledigend.

„Wat heb ik gehoord,” vroeg hij, „over iets waar je in rijdt en als een vogel door het luchtruim vliegt?”

„Hoe kan ik weten wat gij gehoord hebt,” luidde mijn wedervraag.

Men kon aan de gelaatsuitdrukking van deze Myposiërs niet zien wat zij dachten, daar zij, als echte vissers, geen gelaatsuitdrukking hadden. Vomers kaken vielen open en sloten zich weer, en dit een paar maal snel achter elkaar. Misschien was dat een bewijs van woede of opwinding. Ik wist het niet. Hij leek sprekend op een maanvis, waarvan ik duizenden in de treknetten aan de kust van Florida gezien had.

„Spreek niet op een dergelijke toon tot mij, slaaf,” bulderde hij. „Weet je niet wie ik ben?”

„Nee, noch wat gij zijt.”

Duare stond dicht naast mij. „Breng hem niet tot woede,” zei ze zacht. „Dat kan het slechts moeilijker voor ons maken.”

Ik begreep dat zij gelijk had. Voor mij zelf kon het mij niet schelen, maar ik mocht haar veiligheid niet in gevaar brengen.

„Wat wenst gij te weten?”, vroeg ik op veel beleefder toon, hoewel het mij tegen de borst stuitte zo onderdanig te doen.

„Ik wens te weten of Ulirus de waarheid gesproken heeft,” zei hij. „Hij heeft mij verteld dat je in een groot ding reed dat als een vogel door de lucht vloog, en de krijgers, die met hem waren, hebben hetzelfde verteld.”

„Het is de waarheid.”

„Dat kan niet,” protesteerde Vomer.

Ik haalde mijn schouders op. „Als het niet kan, waarom vraagt gij het mij dan?”

Vomer keek mij met zijn vissenogen een ogenblik doordringend aan. Toen keerde hij zich om en ging weg.

„Je hebt een vijand gemaakt,” zei Duare.

„Zij allen zijn onze vijanden,” zei ik. „Ik had hem graag een klap in zijn gezicht gegeven.”

Een slaaf, die in de nabijheid stond, glimlachte en zei: „Dat zouden wij allemaal wel eens willen doen.” Hij was een knappe kerel, een menselijk wezen en geen grapje der natuur zoals deze Myposiërs. Ik had hem al eerder opgemerkt. Hij had ook al eens tersluiks naar mij gekeken. Het was hem aan te zien dat mijn aanwezigheid zijn nieuwsgierigheid opwekte. „Mijn naam is Kandara,” zei hij, als inleiding tot een gesprek. „Ik kom uit Japal.”

„Ik ben Carson van Venus,” stelde ik mij voor. „Ik ben een inwoner van Korva.”

„Ik heb nooit eerder van een land van die naam gehoord en ik heb ook nooit eerder een man gezien met haar en ogen zoals jij. Zijn alle mannen van Korva zoals jij?”

Ik trachtte hem de zaak uit te leggen; maar natuurlijk kon hij niet begrijpen dat zich ver van Amtor nog een andere wereld bevond, noch kon hij geloof hechten aan mijn bewering dat Korva duizenden mijlen naar het zuiden lag.

„In die richting ligt de rand van Amtor,” protesteerde hij, „niet verder dan vier of vijf honderd kob. En niemand kan leven achter die rand – waar alles vuur is en gesmolten lava.”

Ook hij dacht dus dat zijn wereld plat was, maar wat dit betreft was zijn theorie minder wonderlijk dan die der bewoners van het zuidelijk halfrond.

Ik vroeg hem naar onze vijanden en het gevaar dat wij van hen te verwachten hadden.

„Ons werk aan land is niet al te zwaar,” vertelde hij, „en wij worden niet al te slecht behandeld – maar op zee is het wat anders. Hoop maar dat je niet naar zee gezonden wordt.”

V.

De slaven, die geen inwoners van Mypos waren, kwamen uit verschillende andere landen – geheimzinnige landen met vreemde namen; landen, die in het westen, het oosten en het noorden lagen, doch niet één dat in het zuiden lag. Dat was *Terra Incognita*, het land der verschrikkingen, waarheen niemand zich ooit gewaagd had.

Bijna alle slaven waren gevangen genomen na schipbreuk geleden te hebben op de kusten van het grote meer waaraan de stad Mypos lag, en aan de kust van een oceaan, die volgens hun zeggen ongeveer tien mijl van de stad lag.

Kandar vertelde mij dat het meer ongeveer vijfhonderd mijl lang was en dat Mypos aan de ene kant en Japal aan de andere kant ligt.

„Wij uit Japal,” vertelde hij, „drijven handel met verschillende vriendschappelijk gezinde landen langs de kust van de grote zee, en op onze reizen moeten wij langs Mypos. Soms lijden wij schipbreuk en soms wordt een schip uit Japal door de Myposiërs aangevallen en buit gemaakt. De meeste schepen lijden schipbreuk bij de plaats waar het meer in een smalle geul in zee uitloopt. Alleen bij vloed kan een schip door deze geul van de oceaan in het meer komen, want bij eb stort het meer zich in een snel vlietende stroom in de oceaan en geen enkel schip is tegen de kracht van deze stroom opgewassen.”

Duare en ik hadden samen een kleine hut en wij hoopten vurig dat wij bij elkaar zouden kunnen blijven totdat ik plannen voor onze ontvluchting gemaakt had. Wij slaven kregen twee maal per dag eten – stampot van iets dat op

grote garnalen leek, vermengd met gekookte knolrapen en meel uit de zaden van een plant, die in overvloed in het wild groeit.

Kandar vertelde dat het eten misschien niet erg smakelijk was, doch zeer voedzaam en krachtig. Soms zat er wel eens een stukje vlees in de stampot. „Zij willen ons krachtig hebben, opdat wij meer werk kunnen verzetten,” wist Kandar te vertellen. „Wij bouwen hun schepen en huizen en roeien hun galeien, bewerken hun akkers en dragen hun lasten. Geen enkele Myposiër werkt zelf als hij voldoende slaven tot zijn beschikking heeft.”

De dag na onze komst verscheen Vomer met een aantal soldaten en koos enige mannelijke slaven uit, die hij gelastte hem te volgen. Kandar en ik behoorden ook tot de uitverkorenen. Wij werden naar de kust gebracht, waar ik voor het eerst Myposische schepen te zien kreeg. Sommige waren groot, meer dan honderd voet lang. Zij waren uitgerust met riemen zowel als met zeilen. Van de grootsten, die in een soort baai voor anker lagen, vermoedde ik dat het oorlogsschepen waren. Het waren galeien met aan weerszijden een dubbele rij roeibanken, met platte, uitstekende dekken boven de bovenste roeiplaatsen en met ruimte voor honderd soldaten. Op de achtersteven zowel als op de voorsteven bevond zich een klein dekhuis met op het dak een soort machine, waarvan ik het doel niet raden kon doch dat ik later tot mijn grote schrik zou leren kennen.

Ik vroeg Kandar of de Myposiërs schepen bezaten, die voortbewogen werden door middel van machines, doch hij begreep niet wat ik bedoelde. Dit wekte mijn nieuwsgierigheid op en bij verdere navraag werd mijn vermoeden bevestigd dat wij zeer ver in noordelijke richting van de evenaar afgedreven waren en dat wij ons bevonden in dat deel van Venus dat voor de bewoners van het zuidelijk halfrond *terra incognita* is en waar een geheel andere beschaving heerst. Alles was

hier volkomen anders; niets vertoonde ook maar enige overeenkomst met de ver voortgeschreden beschaving van Vepaja, Korva of Havatoo, de landen, die ik het best kende.

De Myposiërs zowel als hun gevangenen vertoonden tekenen van ouderdom en verval, het bewijs dat zij niets wisten van het langlevende serum van het zuiden. Hun wapenen en gebruiken waren geheel anders. Hun taal vertoonde echter overeenkomst, doch was niet geheel dezelfde als die der zuidelijke volken.

Vomer gelastte ons een grote sloep te vullen met rotsblokken, welke gebruikt werden om de golfbreker te versterken. Hij liep met een soort koeienzweep tussen ons heen en weer en sloeg naar onze blote benen en ruggen. Het was een puur sadistische daad, want de harde werkers kregen even veel slagen als de lijntrekkers.

Ten slotte stapte hij ook op mij af. „Aan het werk, slaaf!”, beet hij mij toe en hief zijn zweep op om mij te geselen.

Ik liet het rotsblok, dat ik in mijn handen had, vallen en keek hem doordringend aan, mijn hand aan de kolf van mijn revolver. Vomer aarzelde, zijn kieuwen flaptten een paar maal snel achter elkaar – een bewijs van woede of opwinding bij deze wonderlijke wezens, die geen gelaatsspieren bezitten, waarmee zij uitdrukking aan hun gevoelens kunnen geven.

De soldaten die ons bewaakten en de andere slaven keken in gespannen verwachting toe. Vomer moest een besluit nemen en ik was benieuwd wat hij doen zou. Zijn reactie was typerend voor de in zijn hart angstige tyran. „Aan het werk!”, bulderde hij en keerde zich om en liet de zweep op de rug van een andere slaaf neerdalen.

De soldaten keken hem met uitpuilende ogen aan. Men kon hen niet aanzien welke gedachten hen bezielde, maar de rechtstreekse ondergeschikte van Vomer liet mij niet lang in twijfel.

„Geef mij die zweep,” wendde hij zich tot Vomer. „Als jij

bang bent om die slaaf te straffen, ik niet!" De kerel had een weerzinwekkend uiterlijk, leek sprekend op een zeemonster met bakkebaarden. Zijn kieuwen trilden en ik zag dat hij het meende.

„Wie zegt dat ik bang ben?“, vroeg Vomer.

„Ik,“ antwoordde de soldaat.

„Ik ben hier de baas!“, bulderde Vomer. „Ik kan een slaaf tuchtigen of niet, al naar ik zelf wil. Maar als jij het zo graag doet, ga je gang. Hier is mijn zweep.“

De kerel nam de zweep aan en stapte op mij toe.

„Kun je het hem niet beter vertellen?“, wendde ik mij tot Vomer, terwijl ik op de kolf van mijn revolver tikte.

„Wat?!“, snauwde de soldaat.

„Het spuwt dood en verderf,“ antwoordde ik. „Ik kan je doden voordat je zweep mij raakt.“

De vooruitstekende lippen van de weerzinwekkende kerel vormden een o en luidruchtig zoog hij tussen zijn tanden de lucht in. Dit was de manier waarop de Myposiërs lachten. Als zij kwaad zijn, doen zij dikwijls andersom en blazen de lucht met een fluitend geluid uit. De soldaat trad nog dichter op mij toe.

„Het is niet mijn bedoeling je te doden,“ zei ik, „maar als je toeslaat, doe ik het.“

Mijn enige reden om hem niet te willen doden lag in mijn overtuiging dat er represaillemaatregelen genomen zouden worden, die Duare's leven in gevaar zouden kunnen brengen. Anders had ik hem en zijn soort maar al te graag uitgeroeid.

„Gebruik liever je drietand,“ stelde een andere soldaat voor.

„Ik heb wel eens meer slaven dood geranseld,“ pochte de kerel, „en zal het deze ook doen.“ Na deze woorden vloog hij met opgeheven zweep op mij af.

Ik trok mijn revolver – de r-stralen revolver, die het vlees vernietigt zowel als de beenderen, en gaf hem zijn vet. Er vormde zich geen kruitdamp, niets dat zichtbaar was. Er

weerklonk alleen een scherp gesis; een ogenblik later ontstond een groot gat in het gezicht van de kerel en stortte hij dood neer. Met verschrikte, van ontsteltenis vertrokken gezichten stonden de andere slaven om mij heen. De kieuwen der vismensen flaptten opgewonden. De soldaat, die de dode aangeraden had mij met zijn drietand te lijf te gaan, vloog op mij af, doch ook hij stortte neer, met doorboord hart.

Toen keerde ik mij om en keek een voor een doordringend aan. Allen wendden het hoofd af en vestigden hun blik op Vomer, als in afwachting van zijn bevelen. Hij aarzelde. Ik hief mijn revolver op in de richting van zijn hart.

„Aan het werk, slaven!”, gelastte hij. „Er is reeds te veel tijd verloren gegaan.” Zowel zijn stem als zijn knieën trilden.

Kandar werkte aan mijn zijde. „Een van ons beiden moet hem altijd in het oog houden,” zei hij, „anders neemt hij je te grazen als je met je rug naar hem toe staat. Ik zal je helpen op hem te letten.”

Ik bedankte hem. Ik voelde dat ik een vriend had.

VI.

Toen wij in het slavenverblijf terug waren, vertelde Kandar aan Duare wat er gebeurd was. Ik had hem graag de mond gesnoerd als ik kon, want de arme had reeds meer dan genoeg om zich bezorgd over te maken.

„Reeds de eerste keer toen hij tot je sprak,” zei ze, „wist ik dat je Vomer tot je vijand gemaakt had. Dit was onvermijdelijk. En het is maar goed dat het gebeurd is; nu weten wij ten minste waaraan wij ons te houden hebben.”

„Als ik een onderhoud met Tyros kon hebben,” zei ik, zou ik misschien een betere behandeling voor ons kunnen verkrijgen – misschien zelfs onze invrijheidstelling.”

„Hoe kom je daar bij?”, vroeg Kandar.

„Hij is een koning,” antwoordde ik, „en het lijkt mij niet

al te dwaas te veronderstellen dat hij mensen van onze stand de normale beleefdheden zal willen bewijzen. Mijn vrouw is de dochter van een koning en ik ben de zoon van een koning." Ik kon dit laatste zeggen zonder de waarheid geweld aan te doen, daar Taman, *Jong* van Korva, mij geadopteerd had.

Kandar schudde glimlachend het hoofd. „Je kent Tyros niet,” zei hij, „noch het karakter der Myposiërs. Zij beschouwen zichzelf als een superieur ras en de rest van de mensheid is voor hen gelijk aan de dieren. Ik heb hen er zelfs wel eens hun verwondering over horen uiten dat wij begaafd zijn met rede. Het is Tyros' eerezucht de gehele wereld te veroveren en de geknechte volkeren gelukkig te maken met de Myposische cultuur. Maar tegelijkertijd wil hij hen onderwerpen en uitroeien. Hij weet zeer goed dat ik de oudste zoon van de *Jong* van Japal ben, en toch word ik niet beter behandeld dan de geringste slaaf. Neen, mijn vriend, een onderhoud met Tyros zou je weinig baten, nog afgezien van het feit dat het je niet zou worden toegestaan. Het enige wat je doen kunt is hopen op het onmogelijke.”

„En wat is dat?”, wilde Duare weten.

„De vlucht.”

„En je denkt dat die onmogelijk is?”, vroeg ik.

„Laten wij dan zeggen: onwaarschijnlijk,” stelde Kandar voor. „Want ten slotte is niets onmogelijk voor een man met verbeeldingskracht en initiatief zoals jij.”

„En mogen wij op je medewerking rekenen?”, vroeg ik.

„Absoluut. Ik ben niet van plan hier mijn leven lang slaaf te blijven. De dood zou verkieselijker zijn.”

„Je bent hier langer dan wij,” zei ik. „Je hebt natuurlijk al meer dan eens de mogelijkheid tot ontvluchten overwogen. Misschien heb je zelfs reeds plannen gemaakt.”

„Ik wou dat het waar was,” gaf hij ten antwoord. „En het zal jou ook moeilijk vallen plannen te maken als je niet de minste vrijheid van handelen geniet en je bovendien onder

voortdurende bewaking staat van gewapende soldaten en verraderlijke spionnen.”

„Spionnen?“, vroeg Duare. „Hoe bedoel je?“

„Ik bedoel dat er onder de slaven altijd elementen zijn, die hun medeslachtoffers zwart maken in de hoop zelf in de gunst van hun meesters te komen. Je kunt nooit te voorzichtig zijn ten opzichte van hen met wie je over je plannen spreekt. Je weet zelfs niet of *ik* geen spion ben,“ voegde hij er glimlachend aan toe.

„Dat risico wil ik nemen,“ verklaarde ik. „Maar ik geloof dat ik voldoende mensenkennis bezit om onmiddellijk te weten of ik met een man van eer te doen heb of niet.“

„Bedankt voor het compliment, doch wees er toch maar niet al te zeker van,“ lachte hij waardoor ik echter in mijn overtuiging geschraagd werd dat hij te vertrouwen was.

Ik vond Kandar sympathiek en Duare was het met mij eens. Hij was door en door oprecht – een man zoals men in de officiersclub in Schofield of San Diego ontmoet. Als hij niet door de Myposiërs gevangen genomen was, zou hij eens koning van Japal geworden zijn. En hij had waarschijnlijk een stamboom, waarvan de wortels tot in de verre oudheid reikten, zoals van de meeste koninklijke families op Amtor, waarmee ik relaties onderhield. Geheel anders dan de Polynesiërs, over wier afkomst slechts mondelinge overleveringen bestaan, welke door de eeuwen heen vermengd zijn met mythen en legenden, bezitten deze volkeren een geschreven taal en de stambomen zijn van geslacht op geslacht zeer nauwkeurig bijgehouden. Van mijn moeders kant stam ik zelf af van Deken Edmund Rice, die in ongeveer 1639 naar Sudbury in Massachusetts kwam, en die zelf weer een afstammeling was van Cole Codeveg, die in de derde eeuw koning van Brittannië was. Maar in vergelijking met Duare, Kandar en Taman ben ik een parvenu.

Deze mensen zijn buitengewoon trots op hun voorvaderen,

doch kunnen ook zeer goed anderen naar waarde schatten, of deze anderen van adel zijn of niet.

In de loop van de ochtend, volgend op de dag van mijn eerste ontmoeting met Vomer, kwam deze naar het slavenverblijf, omringd door een aantal soldaten, die ik zijn lijfgarde noemde. Want ik was er van overtuigd dat hij, gehaat als hij was, het niet waagde alleen naar het slavenverblijf te komen.

Met luide stem gebod hij Duare naar voren te komen. Onmiddellijk was mijn wantrouwen gewekt en was ik voorbereid op moeilijkheden. Ik wist niet wat hij van Duare verlangde; maar wat het ook was, ik was er tegen, en dus plaatste ik mij naast haar.

„Ik heb *jou* niet geroepen!”, snauwde Vomer mij zo bars als hem slechts mogelijk was, toe. Ik gaf geen antwoord. „Terug naar je hok, slaaf!”, bulderde hij.

„Eerst moet ik weten wat je van mijn vrouw wilt,” riep ik luid.

Zijn kieuwen flapt en hij stak zijn afschuwelijke lippen vooruit en blies zijn adem uit als een walvis, die zijn dampstraal omhoog werpt. Het kieuwengeflap van deze Myposiërs veroorzaakt een bijna obsceen geluid en de wijze, waarop zij, als zij kwaad zijn, hun adem uitblazen, is bijna even weerzinwekkend. Maar, weerzinwekkend of niet, het was Vomer duidelijk aan te zien, dat hij woedend was. Maar door het genoegen dat het mij verschafte hem woedend gemaakt te hebben, viel het mij gemakkelijk zijn hatelijk vertoon van verontwaardiging te verdragen. Gij zult wel begrepen hebben dat Vomer niet bepaald een sympathie van mij was. Hij trad op mij toe en bleef toen aarzelend staan. Zijn blik ging naar zijn soldaten, doch deze wendden het hoofd af. Zij hadden blijkbaar gezien of vernomen welke gevaarlijke eigenschappen de r-straal bezat.

Kieuwenflappend en hijgend viel het hem moeilijk zijn stem

te beheersen, maar toch gelukte het hem te bulderen: „Carson van Venus, kom hier!”

„Ik ben er al,” zei ik. Maar hij deed alsof hij dit niet hoorde.

„Kandar van Japal, kom hier!”, hijgde hij. Hij had naar alle waarschijnlijkheid graag gebulderd, maar zijn kieuwen flapten nog steeds en hij was buiten adem, waardoor het hem natuurlijk niet mogelijk was zijn stem de nodige kracht te verlenen.

Ik moest lachen.

„Waar lach je om, slaaf?” Het was slechts een gerochel.

Voordat ik iets terug kon zeggen, legde Duare haar hand op mijn arm. Zij is veel verstandiger dan ik. Ik had zo graag gezegd dat ik aan de kust van Florida maanvissen gezien had, verstrikt in de treknetten, maar dat ik nooit eerder maanvissen in bakkebaarden gezien had, en dat ik ze buitengewoon amusant vond.

Vomer riep nog een aantal namen af en de slaven traden naar voren en stelden zich naast ons op. Daarna gebod hij ons een rij te vormen en hem te volgen. De soldaten vormden de voor- en de achterhoede.

Wij verlieten het slavenverblijf en sloegen de richting naar de stad met haar nauwe, bochtige straten in. Waar werden wij heen gevoerd? Welke nieuwe gebeurtenissen, welke nieuwe avonturen, welke nieuwe gevaren wachtten ons?

VII.

De straten van Mypos zijn smal en bochtig. Daar de Myposiërs noch voertuigen op wielen, noch lastdieren bezitten, behoeven hun straten niet breed te zijn. En het feit dat ze nauw en bochtig zijn, maakte de stad in geval van vijandelijkheden beter verdedigbaar. Een enkele dappere Horatius zou een dergelijke stad tegen een belangrijke overmacht kunnen houden.

Herhaaldelijk moesten wij, slaven en soldaten, achter elkaar lopen; de voetgangers, die wij tegen kwamen drukten zich dicht tegen de huizen als wij passeerden. En zo kwamen wij aan een open plein aan de waterkant. Hier stond een aantal Myposiërs om een podium, in de nabijheid waarvan ons gelast werd stil te houden. Onmiddellijk trad een aantal Myposiërs op ons toe en monsterden ons en een van hen, met een geweldige baard, klom op het podium. Een der Myposiërs, die veel belangstelling voor ons aan de dag legde, en die zijn hand op Duare's arm legde, trok zijn aandacht.

De man met de baard ontmoette Vomers blik. „Brenge de vrouw hier,” gebod hij.

Ik bleef staan terwijl Vomer aan het bevel gehoorzaamde. Wat zou er gebeuren? Ik wist het niet, doch had mijn vermoedens.

„Wat weet je van deze vrouw?“, wendde de man zich tot Vomer.

De man, die zijn hand op Duare's arm gelegd had, trad naar voren en de anderen drongen om hem heen.

„Zij is gevangen genomen bij het bos tezamen met een man, die beweert dat zij de dochter is van een koning van een land, waarvan niemand ooit gehoord heeft,” antwoordde Vomer. „Meer weet ik niet van haar. Zij heeft zich behoorlijk gedragen, maar de man is brutaal en gevaarlijk. Daar staat hij,” en hij wees naar mij. De man met de visogen nam mij aandachtig op terwijl Vomer hem met een ernstig gezicht iets toefluisterde.

Zij bleven even met elkaar staan praten, waarna Vomer het podium verliet.

De man naast Duare keek neer op het groepje mannen onder hem. „Wie wenst deze mooie slavin te kopen?“, vroeg hij.

Dat zou er dus gebeuren. Ik had dus goed geraden. Maar wat kon ik er tegen doen?

„Ik wil haar wel hebben,” zei de man, die zijn hand op Duare’s arm gelegd had.

Ik zou een groot aantal van deze mannen kunnen doden met mijn revolver, maar zij die overbleven zouden mij overweldigen en dan zou Duare er nog slechter aan toe zijn.

„Wat wil je voor haar betalen?”, vroeg de veilingmeester.

„Honderd kloovol,” antwoordde de man.

Een vol bezit ongeveer de zelfde koopkracht als een dollar van vijf en negentig cent. Kloov is het voorvoegsel voor het meervoud. Deze kerel had dus de treurige moed Duare, een dochter uit een eeuwenoud koningsgeslacht op vijffennegentig dollars te schatten!

Ik aaide verlangend over de kolf van mijn revolver.

„Wie meer?”, riep de veilingmeester.

„Ja, wie?”, bromde een Myposiër, die naast me stond. „Wie zou hoger durven bieden dan Kod, die voor Tyros koopt?” Hij zei dit op zeer zachte toon tegen de man naast hem.

Er werd niet verder geboden en Duare werd toegewezen aan Kod. Ik was des duivels. Duare zou van mij weg genomen worden, en wat nog veel erger was, zij zou het eigendom van een wreede tyran worden. Al mijn verstandelijke overwegingen gingen over boord. Ik besloot om voor haar te vechten, zo veel mogelijk Myposiërs te doden, Duare te bevrijden en tezamen met haar naar de poorten van de stad te vluchten. Met een beetje geluk zou ik er wel in slagen, want het overrompelingsselement in mijn poging zou mij een grote voorsprong geven.

Vomer en de soldaten stonden tamelijk dicht om mij heen. Ik had het niet eerder opgemerkt, maar zij waren zeer dicht op mij toegetreden en thans – voordat ik mijn plan ten uitvoer kon brengen – vielen zij mij aan en wierpen mij, doordat hun aantal zo groot was, op de grond.

Het was duidelijk het resultaat van Vomers op fluisterende toon gevoerd gesprek met de veilingmeester.

Voordat ik mijn revolver kon trekken, bonden zij mijn handen op mijn rug en ik was hulpeloos. Zij namen mijn wapen niet af, en ik wist waarom. Ik had beweerd dat iedereen, die het aanraakte, zou sterven, en zij geloofden mij.

Terwijl ik op de grond lag schopte Vomer mij onbarmhartig en daarna trok hij me op en sloeg mij in het gezicht. Ik weet niet hoeveel verder hij gegaan zou zijn als de veilingmeester hem niet gelast had op te houden.

„Ben je gek om een waardevol eigendom te willen vernielen!”, riep hij.

„Hij zou mij geen vol waard zijn!”, riep Vomer.

Ik leed onder de vernederingen mij door Vomer aangedaan, maar ik maakte mij nog meer bezorgd over Duare's toekomst. De man, Kod, voerde haar weg. Met een dappere glimlach keek zij naar mij om.

„Ik zal je bevrijden, Duare!”, riep ik haar na. „Ik zal wel een middel vinden om je te bevrijden.”

„Zwijg, slaaf!”, snauwde Vomer.

Kandar stond naast mij.

„Duare heeft geluk.”

„Hoe bedoel je?”, vroeg ik.

„Zij is gekocht voor Tyros,” antwoordde Kandar.

„Wat is daar voor geluk aan?”, wilde ik weten. „Het lijkt me voor een vrouw als Duare een nog erger toekomst dan de dood.”

„Je vergist je. Zij zal de slavin zijn van een der vrouwelijke leden van de koninklijke familie.

„Niet nadat Tyros haar gezien heeft,” merkte ik op.

„Skabra zal haar zien en Skabra zal er voor zorgen dat Tyros haar niet krijgt.”

„Wie is Skabra?”, vroeg ik.

„De vrouw van Tyros, de *Vadjong* van Mypos - een vrouwelijke *tharban* en zeer jaloers. Zo lang Skabra leeft behoef je niet bang te zijn dat Duare in de handen zal vallen van

Tyros; zij is veel te mooi. Als zij lelijk was zou Skabra haar wel aan Tyros afstaan.”

Dat klonk tenminste hoopvol en ik was dankbaar voor het zwakste straaltje hoop.

Een ogenblik later trad een man op Kandar toe en legde zijn hand op zijn arm en Kandar moest naar het slavenblok. Een aantal Myposiërs kwam naderbij en betastten zijn spieren en tanden.

Voor de verkoop van Kandar bestond veel belangstelling. Hij bracht driehonderdvijftig kloovol op – drie en half maal zo veel als Duare, maar hij was dan ook een sterk en krachtig man, en daar er niet door een vertegenwoordiger van Tyros op hem geboden werd, was het bieden vrij.

Nadat Kandar verkocht was, legde de man, die hem gekocht had, zijn hand op mijn schouder en was het mijn beurt om naar het blok te gaan. Ik ging er heen met mijn handen samengebonden op mijn rug.

„Wie wil deze prima mannelijke slaaf kopen?“, klonk het.

Niemand meldde zich. Er werd niet geboden. De afslager wachtte een ogenblik, zocht met zijn ogen naar een bieder.

„Hij is zeer sterk,“ prees hij aan. „Hij heeft goede tanden. Ik heb ze zelf bekeken. Hij zal jaren lang hard kunnen werken. Ik weet zeker dat hij evenveel weerstand bezit als iemand van lagere rang. Wie wil hem hebben?“

Weer bleef het stil.

„Het zou zonde zijn zo'n prachtige slaaf ter dood te brengen,“ animeerde de afslager. Hij had bijna tranen in zijn ogen. En dat was begrijpelijk, daar hij voor elke verkochte slaaf provisie kreeg en elke onverkochte slaaf een smet op zijn wapenschild was.

Eensklaps werd hij kwaad. „Waarom heb je hem aangeraakt?“, riep hij tegen de man, die zijn hand op mijn arm gelegd had.

„Niet omdat ik hem wilde kopen,“ riep de man terug. „Ik

wilde alleen maar onderzoeken of hij goede spieren had – ik was alleen maar nieuwsgierig.”

„Dat had je niet te doen. Nu moet je op hem bieden. Je kent de voorschriften van de slavenmarkt.”

„Oh, best,” bromde de man. „Ik wil hem wel niet hebben, maar tien kloovol is hij me wel waard.”

„Nog iemand anders belangstelling voor deze prachtige slaaf?”, vroeg de afslager.

Doch blijkbaar scheen verder niemand iets voor mij te voelen.

„Best,” riep de afslager, „deze slaaf is dus voor tien kloovol verkocht aan de vertegenwoordiger van Yron. Breng hem weg.”

Ik was dus van de hand gegaan voor vijf dollars en negentig cent. Dat was een gevoelige klap voor mijn zelfbewustzijn. Het is maar goed dat ik gevoel voor humor heb.

VIII.

Maar in elk geval zou ik niet gescheiden worden van Kandar en dat was ten minste iets. Want hij was lang genoeg in Mypos geweest om iets meer te weten te komen van de stad en haar bewoners en hun gebruiken. Als zich een mogelijkheid tot ontvluchting voor deed, zou hij een bondgenoot van onschatbare waarde zijn.

Yrons agent beduidde ons hem te volgen en Kandar gehoorzaamde onmiddellijk, doch ik bleef staan waar ik stond.

„Vooruit, slaaf!”, gebod de agent. „Vooruit, mee!” Hij hief zijn zweep op om mij te slaan.

„Mijn handen zijn geboeid,” zei ik.

„Wat zou dat?”, snauwde hij. „Vooruit, mee.”

„Eerst mijn handen los maken!”, riep ik hem toe.

Hij sloeg mij met zijn zweep. „Vooruit, mee!”, schreeuwde hij nogmaals.

„Eerst mijn handen los maken!”, herhaalde ik koppig.

Hij sloeg mij opnieuw, maar ik wierp mij op de grond.

De kerel werd driftig en sloeg er onbarmhartig op los, doch ik bleef liggen waar ik lag.

„Als je die slaaf in leven wilt houden, zul je zijn handen moeten los maken,” zei Kandar. „Hij gaat nooit mee voordat je het gedaan hebt.”

Ik wist dat het voor een slaaf van vijf dollars en negentig cent een schandelijke manier was om zich zo te gedragen, maar ik voelde dat als ik mij in het begin liet gelden, de rest veel gemakkelijker zou gaan.

De agent gaf mij nog een paar zweepslagen, doch boog zich toen over mij heen en maakte mijn handen los.

„Sta op,” gebod hij en toen ik opstond zwol hij zichtbaar op en blies luidruchtig zijn adem uit. „Ik ben een gevreesd slavendrijver,” pochte hij. „Ik word altijd onmiddellijk gehoorzaamd.”

Ik was blij dat hij zo tevreden over zichzelf was en gaf Kandar een knipoogje. Kandar glimlachte. „Wees voorzichtig,” waarschuwde hij, „zij maken korte metten met lastige slaven en vergeet niet dat je Yron maar weinig gekost hebt. Hij kan zich gemakkelijk veroorloven zich van je te ontdoen.”

Vomer stond te gnuiven toen ik geslagen werd. „Je had zijn handen niet moeten los maken,” zei hij tegen de agent.

„Waarom niet?”, vroeg de man.

„Omdat hij je nu doden kan met dat ding,” antwoordde Vomer terwijl hij naar mijn revolver wees.

„Geef op,” gebod de agent.

Ik nam de revolver uit de halster en stak hem het wapen toe, de loop op zijn borst gericht.

„Blijf er af!”, riep Vomer. „Het is je dood als je er aan komt.”

De man trad terug, niet wetend wat te doen.

„Wees maar niet bang, je zou het nooit aangeraakt hebben,”

zei ik, „en zo lang je mij en Kandar behoorlijk behandelt, zal ik je niet doden.” Ik stak de revolver weer weg.

„Je hebt iets moois voor Yron gekocht,” spotte Vomer. „Als hij bemerkt wat het is, ga je er aan.”

Ik vermoed dat de man zich er onbehagelijk door voelde, want zijn kieuwen flaptten zenuwachtig. Ik kon het natuurlijk niet aan de uitdrukking van zijn gezicht zien, daar dit nooit verandert; hij had geen gelaatsspieren, die verrieden hoe zijn stemming was.

„Vooruit slaven!”, gebod hij en hij voerde Kandar en mij weg.

Het was niet ver van de slavenmarkt naar Yrons huis, en weldra bevonden wij ons op een grote binnenplaats met in het midden een vijver. Er groeiden bomen, struiken en bloemen en er was een groot grasveld, alles in de zachte pasteltinten van de plantengroei van Amtor. Slaven waren bezig met snoeien en opbinden en drie stonden, gewapend met drietanden, als schildwachten bij de vijver. Ik bemerkte dat deze drie voortdurend opkeken naar de lucht. Natuurlijk keek ik ook omhoog, doch ik zag niets. In de vijver zag ik een paar vissen zwemmen – maar deze interesseerden mij niet – nog niet.

Iemand had Yron verteld dat er twee nieuwe slaven binnen gebracht waren en weldra kwam hij naar de binnenplaats om ons te bekijken, zoals een herenboer op Aarde een paar nieuwe paarden of koeien bekijken zou. Er was niets bijzonders aan Yron, alleen waren zijn uitrusting en wapenen kostbaarder dan die van zijn soldaten. Hij bekeek ons nauwkeurig, bevoelde onze spieren, betastte onze tanden.

„Een knappe kerel,” zei hij terwijl hij naar mij wees, „Wat heb je voor hem moeten betalen?”

„Tien kloovol,” antwoordde de agent.

„Dan heb je voor die daar natuurlijk veel te veel moeten betalen,” zei hij terwijl hij naar Kandar wees.

Ik denk dat de agent zich niet erg op zijn gemak voelde. Naar een uitweg zoekend, zei hij: „Ik heb geluk gehad. Ik heb hen samen kunnen kopen voor drie honderd en zestig kloovol.”

„Wou je me wijs maken dat je voor dat daar – hij wees naar Kandar – drie honderd vijftig kloovol betaald hebt?“, riep Yron uit, „terwijl jij voor zo’n prachtkerel als hij maar tien hebt moeten geven?”

„Niemand wilde hem hebben,” verdedigde de agent zich. „Daarom heb ik hem zo goedkoop gekregen. Niemand wilde op hem bieden.”

„Waarom niet?“, wilde Yron weten.

„Omdat hij ongehoorzaam en gevaarlijk is. Zij moesten hem de handen op de rug binden om te verhinderen dat hij de mensen om zich heen doodde.”

Yrons kieuwen flaptten met ontstellende snelheid, en hij blies zo vervaarlijk dat ik onwillekeurig aan de grote, lelijke wolf in de Drie Kleine Biggetjes denken moest.

„Zo,” schreeuwde hij buiten zich zelf. „Je hebt dus een gevaarlijke slaaf voor mij gekocht, die niemand anders hebben wilde.”

„De afslager heeft hem mij opgedrongen,” verontschuldigde de agent zich, „Maar als u hem niet hebben wilt, breng ik hem wel om en geef u de tien kloovol terug.”

Ik tastte even naar de kolf van mijn revolver en de agent zag het.

„Uitstekend,” zei Yron. „Maak hem maar onschadelijk.”

Ik trok de revolver uit de holster en de agent veranderde van gedachte. „Ik weet wat beters,” zei hij. „Ik koop hem van u en doe hem dan wel weer van de hand. Misschien kan ik nog wat aan hem verdienen.”

„Luister eens,” zei ik tegen Yron, „dat wordt al te gek. Als ik behoorlijk behandeld word en mijn vriend ook, zal ik niemand doden.”

„En je zult voor mij werken en doen wat je gezegd wordt?“, wilde Yron weten.

„Zo lang wij behoorlijk behandeld worden,“ gaf ik ten antwoord.

„Hoe heet je?“

„Carson.“

„En jij?“

„Kandar.“

Yron riep een wonderlijk kereltje bij zich, wiens mond zich onder zijn kin bevond. Hij leek wel een haai. Hij was een soort *major domo*.

„Carson en Kandar moeten mee op het schip zodra wij weer uitzeilen. Tot zo lang blijven zij hier bij de vijver en passen op de kinderen. En wat jou betreft,“ riep hij de agent toe, „als die Carson lastig wordt, moet je ook mee op het schip.“ Daarna trad hij dicht op mij toe en monsterde mij van het hoofd tot de voeten. „Waar kom je vandaan?“, vroeg hij. „Ik heb nog nooit iemand gezien zoals jij. Ik heb nog nooit iemand met blond haar en grijze ogen gezien.“

Daar het geen nut had te proberen hem iets uit te leggen dat hij toch niet begrijpen zou, vertelde ik hem alleen dat ik uit een land diep in het zuiden kwam.

„Dat kan niet,“ verklaarde hij. „Daar is geen land, alleen gesmolten lava en vuur.“ En daar bleef het bij. Yron, de edelman van hoge geboorte, keerde zich om en ging weer naar binnen.

De *major domo* kwam op ons toe. Hij leek wel naar ons toe te golven. Ik verwachtte elk ogenblik dat hij zich op zijn rug zou keren en naar iemand zou bijten, zo haai-achtig zag hij er uit. Hij gaf ons ieder een houten drietand.

„Jullie moeten in de onmiddellijke nabijheid van de vijver blijven tot jullie afgelost worden. Zorgt er voor dat de kinderen niets overkomt. Niemand mag in de vijver, alleen Yron of een van zijn vrouwen. Zorgt dat de kinderen niets over-

komt en past goed op de guypals. Vergeet nooit dat je je gelukkig prijzen moet in dienst te zijn van een edelman van zo hoge geboorte als Yron." Toen golfde hij weg.

Kandar en ik begaven ons naar de kant van de vijver waar de drie andere slaven zich ophielden en een van hen herkende Kandar onmiddellijk en begroette hem met grote eerbied. „U herkent mij natuurlijk niet," zei hij. „Ik heb behoord tot de lijfgarde van Jantor, *Jong* van Japal, uw vader. Mijn naam is Artol. Het is mij droef te moede een prins van Japal hier te zien. Maar zoals ik uw vader gediend heb, zal ik u dienen."

„Wij zijn hier nòch gemeen soldaat, nòch prins van de bloede," zei Kandar. „Wij zijn alle drie slaven - Carson, Kandar en Artol. Laten wij elkaar dienen."

„Zoals gij wenst," zei Artol, „maar voor mij blijft gij toch altijd de prins."

Kandar trok glimlachend zijn schouders op. „Hoe ben je hier gekomen?," vroeg hij.

En Artol vertelde zijn geschiedenis.

IX.

„Wij waren twintig in getal," begon hij, „twintig soldaten van de lijfgarde des konings. Een groot schip, met twee roeiploegen en bemand met honderd slaven en voorzien van een groot zeil voor krachtige wind, was uitgerust om een grote lading handelswaren naar Torlac te brengen, dat vijfhonderd klookob naar het westen ligt, aan de oevers van de Noëllat-gerloo. Wij wisten dat het een kostbare lading was, daar wij, soldaten, meegestuurd waren om haar te bewaken - twintig soldaten van de lijfgarde des konings, manschappen behorend tot de beste soldaten van Japal. Wij hadden een lange reis in het vooruitzicht - tweehonderd klookob over het grote meer van Japal, vijfhonderd klookob langs de oevers van de Noëllat-gerloo naar Torlac en dan twee terug - tezamen veertienhonderd klookob (mijlen).

(Opmerking: Noëllat-gerloo, de naam van de oceaan, betekent machtig water. *Ellat* betekent macht en het voorzetsel *no* vormt van een zelfstandig naamwoord een bijvoegelijk; noëllat betekent dus machtig. *Gerloo* betekent water.)

„Maar het is slechts een korte reis geworden,” zei Kandar. „Jullie kwamen niet verder dan Mypos.”

„Oh neen, mijn prins. Wij hebben de reis naar Torlac volbracht, echter niet zonder avonturen. Toen wij in 't meer van Japal lagen, wachtend op het getij dat ons door de vaargeul naar de oceaan zou brengen, werden wij aangevallen door een Myposisch oorlogsschip – vijftig roeiers en honderd soldaten.

Zij overvielen ons 's nachts en verspreidden zich over het dek. Het was een zwaar gevecht, prins, twintig tegen honderd, want aan de galeislaven hadden wij niets en de mannen aan de zeilen waren niet veel beter. Onze bevelhebber werd tijdens de eerste schermutselingen gedood, waarna ik het bevel op mij nam. De kapitein van het schip, dodelijk bevreesd voor zijn leven, had zich verstopt, zodat ook de leiding over het schip op mijn schouders rustte. Wij vochten zoals slechts de lijfgarde des konings weet te vechten, maar vijf tegen een valt niet mee. En toen voorzag de vijand ook nog zijn galeislaven van wapens en dwongen hen zich tegen ons te keren. Toch hielden wij vol. De dekken zagen rood van bloed. Doch hoeveel wij ook onschadelijk maakten, steeds doken nieuwe aanvallers op – twee voor elke, die wij deden neerstorten. En toen zag ik dat het getij veranderd was – het water vloeide van het meer naar de oceaan.

Tot dusver was het mij gelukt de trap, die van het gevechtsdek naar het dek met de roeiers voerde, vrij te houden; ik stuurde een goed soldaat met de nodige bevelen naar de roeiers en toen, met mijn eigen handen, haalde ik het anker op. Ik gaf bevel tot roeien en haastte mij naar het roer. Het schip draaide en bewoog zich in de richting van de oceaan, het vijandelijk vaartuig met zich mee slepend. Het was zo

goed als zeker dat een der beide schepen aan de grond zou lopen en naar alle waarschijnlijkheid zelfs beide. De Myposiërs vluchtten terug naar hun eigen schip dat door de achtergeblevenen van het onze los gehakt werd. Wij werden gegrepen door het snel vlietende water dat van het meer naar de oceaan stroomde. Ik hoorde het suizen der zweepen, neerkomend op de ruggen der slaven, die door de opzichters tot grotere inspanning aangezet werden, want slechts met de grootst mogelijke inspanning was het hun mogelijk het schip door het kolkende water te loodsen.

Ik ben een soldaat en geen zeeman, maar ik stuurde het schip door de duisternis van de nacht door de vaargeul tot het ten slotte op de wateren van de oceaan dreef. Toen kwam de kapitein uit zijn schuilplaats te voorschijn en nam het bevel weer op zich. In plaats van mij te bedanken voor de redding van zijn schip, verweet hij mij het anker gelicht te hebben. Wij kregen woorden en ik zei hem dat ik bij onze terugkomst in Japal de koning berichten zou dat hij zich gedurende het gevecht verscholen had, terwijl het zijn plicht geweest was aan dek te zijn en zijn schip te verdedigen. Dat is de reden waarom ik hier ben.”

„Maar dat begrijp ik niet,” zei Kandar.

„Ik ben ook nog niet aan het einde van mijn verhaal. Weldra zult u het begrijpen. Toen ik na het gevecht inspectie hield, kwam ik tot de ontdekking dat er nog slechts tien soldaten in leven waren, waarvan bovendien nog vijf gewond. En wij hadden elf Myposische gevangenen – elf, die niet in staat geweest waren hun schip te bereiken toen het van het onze los gemaakt werd. Deze werden naar beneden gebracht om de slaven aan de roeiriemen behulpzaam te zijn.

Wij bereikten ten slotte Torlac, brachten de lading aan wal en namen een nieuwe in voor Japal. Op de terugreis gebeurde er niets bijzonders, totdat wij het meer van Japal, bereikten. Wij richtten het zo in dat wij, zoals gebruikelijk,

Mypos in donker zouden passeren. Toen roeiden wij langzaam en zo geruisloos mogelijk het meer op, zonder licht om onze aanwezigheid geheim te houden. Het was zeer donker. Men kon aan dek geen hand voor ogen zien en niemand was te herkennen. Ik vond echter dat er een grote drukte heerste, voortdurend liepen manschappen af en aan. Wij naderden Mypos; de lichten van de stad waren duidelijk zichtbaar.

Iemand zei: „Wat is dat – daar aan stuurboord?” Gevolgd door mijn soldaten begaf ik mij naar stuurboord. Maar nauwelijks stond ik daar of iemand vatte mij om het middel, en sprong met mij overboord. Het was een Myposiër. Gij weet hoe deze mannen zwemmen, mijn prins. De helft van de tijd hield hij mij onder water, maar ten slotte trok hij mij in Mypos aan de wal, meer dood dan levend. Toen ik weer tot mij zelf kwam, bevond ik mij in een slavenverblijf, ik en mijn manschappen. Later vernam ik hoe alles in zijn werk gegaan was. De kapitein, bang dat wij de *jong* vertellen zouden hoe laf hij zich gedragen had, had de Myposiërs in vrijheid gesteld, op voorwaarde dat zij ons gevangen zouden nemen. Hij had zelfs van hen geëist dat zij ons zouden verdrinken, maar de verleiding om ons mee te nemen als gevangenen en ons voor een goede prijs als slaaf te verkopen, was te groot voor hen. Daaraan hebben wij ons leven te danken.

Zo kwam het, mijn prins, dat ik een slaaf werd in Mypos. Ik leef nog slechts om terug te keren naar Japal en het leven te nemen van de lafaard en de verrader, die tien mannen van de lijfgarde des konings tot slaven maakte.”

„Wie is deze kapitein?”, vroeg Kandar.

„Zijn naam is Gangor.”

Kandar knikte. „Ik heb meer dan eens van hem gehoord, doch weinig goeds. Er werd verteld dat hij een belangrijke plaats bekleedde in de partij die lang getracht heeft om de *jong*, mijn vader, van de troon te stoten.”

Toen had deze naam nog niet de geringste betekenis voor mij. Dit zou later komen.

X.

Terwijl wij stonden te praten kronkelde de *major domo* op ons toe, haai-achtiger dan ooit. „Staat daar niet te kletsen, wees liever op je hoede voor de guypals. Eigenlijk moesten jullie een pak slaag hebben. Verspreiden! Bewaak de vijver! Als een van de kinderen iets overkomt, moeten jullie het met de dood bekopen.”

En dus begonnen wij met de beide andere bewakers patrouille te lopen om het meer. Een voor een keken wij omhoog naar de lucht, maar waarom, daar had ik niet het minste idee van.

Nadat de *major domo* de binnenplaats verlaten had, ging ik naast Kandar lopen. „Wat zijn guypals?“, vroeg ik.

„Grote roofvogels,” antwoordde hij, „en zeer gevaarlijke. Als er geen bewakers waren, zouden zij de kinderen roven. Maar bewakers of geen bewakers, men weet nooit wanneer zij verschijnen. Als zij komen, vallen er altijd slachtoffers. Het zijn geweldige vechtersbazen en kennen geen vrees.”

Het leek mij tamelijk dwaas kinderen te verdedigen tegen vogels, als er nòch kinderen, nòch vogels te zien waren. Dat wil zeggen, ik had er geen gezien. Het zou heel wat verstandiger zijn, vond ik, toe te staan ons neer te zetten tot de kinderen naar de binnenplaats kwamen.

Daar guypals niet hij nacht vliegen, werden wij, zodra het donker begon te worden, naar het slavenverblijf terug gebracht. Wij kregen een afschuwelijk ratjetoe voorgezet en moesten toen in een hut, op een vuile grasmat, slapen. Yrons slaven hadden het allesbehalve goed.

Ik was benieuwd naar Duare. Werd zij goed behandeld? Was zij veilig? Zou ik haar ooit terug zien? Ik viel in een

onrustige slaap en droomde voortdurend van haar.

De volgende ochtend, na een onsmakelijk ontbijt, werden wij weer naar de binnenplaats gebracht en kregen opdracht goed te letten op de guypals en de kinderen te beschermen.

„Als de guypals werkelijk zo gevaarlijk zijn als jij beweert,” zei ik tegen Kandar, „waarom geven zij ons dan houten drietanden? Wat kunnen wij met een stuk hout tegen zulke gevaarlijke dieren uitrichten?”

„Wij moeten doen wat wij kunnen,” gaf hij ten antwoord. „Zij durven ons geen metalen drietanden geven – uit angst dat wij ons tegen hen zullen keren. Myposiërs zijn in hun hart grote lafaards.”

„Ik hoop dat ik vandaag een guypal te zien krijg,” zei ik. „Dat zou ten minste een beetje leven in de brouwerij brengen. Ik zou zelfs die kinderen wel eens willen zien, dan komen die guypals misschien ook wel. Waar zijn die kinderen toch?”

Kandar begon te lachen en wees naar de vijver. „Daar,” zei hij. „Daar zijn de kinderen.”

Ik keek in de vijver, doch zag niets dan de paar vreemd uitzierende vissen, die ik de vorige dag ook al gezien had. „Ik zie niets,” zei ik. „Alleen een paar rare vissen.”

„Dat zijn de kinderen,” zei Kandar.

Ik keek hem verwonderd aan, maar toen begreep ik het.

„Oh, ja,” zei ik. „In mijn eigen wereld hebben wij ook zulke mensen. Daar zij geen kinderen hebben, geven zij hun liefde aan honden en katten. En de mensen hier hebben vissen geadopteerd.”

Kandar schudde het hoofd. „Je vergist je en zelfs twee maal,” zei hij. „In de eerste plaats hebben deze mensen liefde voor niets en voor niemand, en in de tweede plaats zijn het werkelijk hun kinderen.” En hij wees naar de vissen, die vredig in de vijver heen en weer zwommen.

„Leuk,” zei ik.

„Het is niet mijn bedoeling om leuk te zijn. Ik ben vol-

komen ernstig. Deze visachtige wezens zijn werkelijk de kinderen van Yron en zijn vrouw.”

„Het is niet te geloven,” zei ik.

„En toch is het waar. Menselijke wezens, zoals wij, brengen kinderen ter wereld, die min of meer op hen lijken. Vele dieren eveneens. Sommige wezens leggen eieren, waarin het embryo zich ontwikkelt. De Myposische vrouwen brengen vissen ter wereld – vissen, die zich later ontwikkelen tot Myposiërs. Als je goed kijkt, zul je zien dat het grootste van deze wezens reeds een begin van handen en voeten heeft. Later verliest het zijn staart; dan wordt het een amphibie en kruipt aan land. Langzaam veranderen hoofd en gezicht, krijgen een meer menselijke vorm. Het gaat rechtop lopen en wordt een Myposiër. Maar het heeft dan nog altijd kieuwen zowel als longen en is gedeeltelijk een amphibie.”

Ik keek aandachtig naar een der vissen en zag duidelijk een begin van handen en voeten. Diep in mijn hart vond ik het eigenlijk een weerzinwekkende aanblik.

„Neem mij niet kwalijk,” zei ik tegen Kandar, „maar ik dacht werkelijk dat je mij voor de gek hield. Dit zijn dus de „kinderen”, waarop wij moeten passen. De kleine lievelingen! Papa schijnt erg bezorgd voor hun veiligheid te zijn, maar hij en mama hebben overigens niet veel belangstelling voor hen.”

„De Myposiërs weten in het geheel niet wat liefde is. Ze hebben ook geen woord voor liefde. Hun beschermingsinstinct is echter zeer sterk – een zuiver biologische reactie tegen de vernietiging van het ras. Zij zouden deze monsterachtige wezens met hun leven verdedigen.”

„Deze zijn zeker nog zeer jong?”, vroeg ik.

„Zij zijn meer dan een jaar oud. De vrouwen gaan één maal per jaar naar hun vijver om kuit te schieten en schenken het leven aan duizenden minuscule visachtige wezens – er wordt zelfs beweerd aan ongeveer een miljoen. Deze vinden bijna

onmiddellijk de weg naar het meer, door de onderaardse kanalen, die al deze vijvers verbinden met 't meer van Japal. Waarheen zij gaan, heeft men nog nooit met zekerheid kunnen vaststellen, doch waarschijnlijk naar de oceaan, waar zij, die in leven blijven, ongeveer een jaar vertoeven. Natuurlijk vallen de meesten ten prooi aan de grotere bewoners van de zee. Van Yrons vrouw zijn er het vorige jaar slechts drie in leven gebleven.”

„En die zijn misschien nog niet eens van haar,” opperde ik.

„Oh ja, dat wel,” verzekerde Kandar. „Hun instinct brengt deze wezens altijd terug naar de vijver waar zij ter wereld gekomen zijn.”

„Ik begrijp niet hoe men dat weten kan,” mompelde ik.

„Ook door hun instinct,” zei Kandar. „Deze wezens bezitten een aangeboren afkeer van hun medeschepselen. En zodra een vreemde deze vijver zou binnen zwemmen, zouden deze wezens het verjagen of doden. De ouders, vooral de vrouwen, bezitten hetzelfde instinct om hun kinderen te herkennen. Myposische slaven hebben mij verteld dat het vrij dikwijls voorkomt dat geen van het eigen broed van een vrouw uit zee terug keert. En als dan in een dergelijk geval een jong van een ander haar vijver binnen komt, ziet zij onmiddellijk dat het geen eigen kind is en doodt het.”

„Dat is waarschijnlijk de voorzorg van de natuur om inteelt te voorkomen,” zei ik.

„Oh neen, integendeel,” zei Kandar. „Het is juist een voorzorg van de natuur om inteelt te bevorderen. De Myposiërs trouwen nooit met leden van een andere familie. Als je een beetje langer hier bent, zul je wel zien hoe groot de familiegelijkenissen zijn, uiterlijk zowel als wat het karakter betreft. Je zult zien dat Yron en zijn vrouw sprekend op elkaar lijken en alles op precies dezelfde manier doen. En als je ooit de gelegenheid krijgt om een bijeenkomst van een clan bij te wonen, zal het je opvallen hoe allen op elkaar lijken.”

Ik wilde nog iets vragen – wat, weet ik op het ogenblik niet meer – toen ik eensklaps boven mijn hoofd een luide, snerpende kreet hoorde en het geluid van vleugels.

„De guypals!”, riep Artol.

XI.

Guypals! Het waren inderdaad zeer grote, angstaanjagende vogels. Zij waren zeker twaalf in getal. Zij doken naar ons en ook naar de vijver. Wij sloegen naar hen met onze houten drietanden en zij vlogen op en doken opnieuw.

Mensen kwamen aanlopen. Yron en zijn vrouw ook. Er ontstond een oorverdovend lawaai en een grote verwarring. De soldaten, die kwamen aanlopen, waren gewapend met metalen drietanden, maar voor deze gingen de guypals op de vlucht. Zij schenen te weten dat de houten drietanden van de slaven weinig kwaad konden uitrichten.

De Myposiërs bliezen vervaarlijk en flapten met hun kieuwen. Iedereen schreeuwde door elkaar en deelde bevelen uit. Het leek wel een gekkenhuis. 't Lawaai zou waarschijnlijk alles en iedereen op de vlucht gejaagd hebben. Het gelukte ons de guypals op een afstand te houden, maar een van hen zag toch kans naar de vijver te duiken. Het zag er naar uit dat een van mrs. Yrons lievelingen het slachtoffer worden zou.

Wie kan er nu veel belangstelling hebben voor het redden van een vis! Ik in elk geval niet, maar ik had een taak en het was niet meer dan logisch dat ik, met mijn karakter, zoveel mogelijk mijn best deed mijn werk goed te doen. Ik geloof niet dat ik veel over dergelijke dingen nadenk. Ik handel werktuigelijk. Als ik eerst nagedacht had, had ik waarschijnlijk tot mijzelf gezegd: „Voor een ander zijn het misschien zijn kinderen, maar voor mij zijn het niets anders dan vissen. En als ik ze red, groeien ze op en heb ik er nog drie vijanden bij. Ik zal ze dus maar laten omkomen.” Maar ik

zei niets van die aard tot mijzelf. Ik denk dat mijn onbewuste gedachten waren dat ik opdracht had deze wezens te beschermen en dat al het andere van geen belang was.

Natuurlijk gebeurde dit alles in de fractie van een seconde. De guypal dook naar de vijver en ik trok mijn r-straal revolver en doorboorde hem. Hij kromp in elkaar en viel in de vijver; toen richtte ik het wapen op de andere vogels, die boven het water zwermde, hopen op een ogenblik van onoplettendheid van onze kant. Er stortten nog drie neer en de rest vloog weg.

Yron trad op mij toe. Ik dacht dat hij uiting zou geven aan zijn dankbaarheid jegens mij, doch niets van dit alles geschiedde. Hij bedankte mij met geen enkel woord voor de redding van zijn lievelingen.

„Wat is dat voor een ding?“, vroeg hij.

„Een revolver,“ gaf ik ten antwoord.

„Wat is een revolver?“, wilde hij weten.

„Dit,“ antwoordde ik.

„En het doodde de guypals?“, vroeg hij.

„Ik heb de guypals gedood. Zonder mij had de revolver het niet kunnen doen – tenzij,“ voegde ik er aan toe, „zij hem aangeraakt hadden.“

„Kan hij ook iets anders doden?“

„Zeker – alles,“ gaf ik ten antwoord.

„Mij ook?“

„U en allen, die u omringen,“ verzekerde ik hem.

„Geef mij dat ding, slaaf!“, gebod hij.

„Met genoegen,“ antwoordde ik en hield hem het wapen voor. „Maar als gij het aanraakt, moet gij sterven.“

Hij trad terug en begon te blazen. Zijn kieuwen flaptten. „Gooi het weg!“, gebod hij.

Hij had mij even goed kunnen vragen mijn rechterhand af te hakken en weg te gooien. Ik bewaarde de revolver voor verdere bijzondere gebeurtenissen. Het verwondert u mis-

schien dat ik het wapen nooit gebruikt had in een poging tot ontvluchting. Maar ik had nog nooit een gelegenheid gevonden die mij enige hoop schonk te kunnen vluchten en Duare mee te nemen. En zonder haar wilde ik het niet proberen.

Ik keek Yron glimlachend aan en schudde mijn hoofd. „Ik zal het nodig hebben als de Myposiërs mij en mijn vrouw niet behoorlijk behandelen,” zei ik.

Yron sprong van de ene voet op de andere. „Gooi het weg, slaaf. Ik, Yron, edelman van Mypos en je meester, gebied het je!”

„En ik, Carson van Venus, prins van Korva, weiger het.”

Het flappen van Yrons kieuwen was een straat ver te horen en hij blies als een walvis, waarop hij echter in het geheel niet leek. Ik weet niet of vissen hoge bloeddruk kunnen hebben of niet, maar wel weet ik dat Yron er beslist geen last van had, want dan was hij uit elkaar gesprongen. Ik geloof dat ik nooit eerder iemand zo woedend gezien heb, en dan nog wel om zo iets onbelangrijks.

„Grijpt hem!”, riep hij de soldaten toe, die hem naar de vijver gevolgd waren. „Grijp hem en vernietig dat ding.”

De soldaten hadden vol belangstelling naar ons gesprek geluisterd. Zij hadden mij horen zeggen, dat iedereen, die de revolver aanraakte, zou moeten sterven. Zij kwamen derhalve slechts aarzelend nader, ieder de ander met het grootste genoegen de voorrang schenkend. In dit opzicht waren zij uiterst beleefd. Er werden geen ellebogen gebruikt om de eerste te kunnen zijn om mij te grijpen.

„Niet verder!”, gebod ik, terwijl ik de revolver op hen richtte.

Zij bleven staan en zagen er alles behalve op hun gemak uit.

„Doorsteekt hem,” bulderde Yron.

Ik richtte de revolver op Yron. „Als de eerste speer opgeheven wordt, sterft gij!”, waarschuwde ik hem.

De soldaten keken hem vragend aan.

„Doorsteekt hem niet – nog niet!”, riep Yron. „Wacht tot ik weg ben.”

„Gij zult niet gaan alvorens het bevel ingetrokken te hebben,” riep ik hem toe. „Ik geloof dat wij de zaak beter rustig bespreken kunnen opdat er niet nogmaals een misverstand ontstaat. Misverstanden zijn altijd vervelend en heel dikwijls fataal.”

„Ik voer geen besprekingen met mijn slaven,” antwoordde Yron hooghartig.

„Dan maar niet,” zei ik schouderophalend. „Maar onthoud dit goed: Als mijn vrouw en mijn vriend Kandar en ik niet goed behandeld worden, zult gij sterven. Ik kan u doden wanneer ik wil.”

„Je vrouw? Je hebt hier geen vrouw!”

„Hier niet, maar wel in het paleis van Tyros. Zij is op de slavenmarkt voor hem gekocht. Ik zou hem maar aanraden goed voor haar te zijn. En zorg er tevens voor dat wij in vrijheid gesteld worden en terug gebracht naar de plaats waar wij gevangen genomen zijn.”

„Een dergelijke brutaliteit heb ik nog nooit meegemaakt!”, riep Yron uit. „Wacht maar tot Tyros het gehoord heeft. Dan word je ter dood gebracht.”

„Niet voordat ik Tyros ter dood gebracht heb. Zeg hem dat.” Ik vond dat ik de gelegenheid maar benutten moest, daar het duidelijk was dat hij reeds bang voor mij begon te worden.

„Hoe kun je Tyros in zijn paleis bereiken?”, vroeg hij.

„Door iedereen te doden, die tracht mij te verhinderen hem te naderen – te beginnen met u,” antwoordde ik terwijl ik veelbetekenend met mijn revolver speelde.

„Ik geloof er niets van,” zei Yron. „Je pocht maar wat, anders niet.”

„Ik zal het bewijzen,” zei ik terwijl ik de revolver ophief. Maar op hetzelfde ogenblik dook hij in de vijver en ver-

dween. Ik vond het moeilijk om niet te lachen; het was zo komisch hem op een dergelijke manier de wijk te zien nemen. De slaven en de soldaten keken angstig in mijn richting en hielden zich op behoorlijke afstand. Ik verwachtte niet anders dan dat Yron weer naar de oppervlakte zou komen. Ik was van plan hem nog eens extra bang te maken, maar hij kwam niet boven. Vijf minuten gingen voorbij, en er gebeurde niets – alleen dat de soldaten een voor een naar binnen gingen. Ten slotte waren alleen nog de slaven over.

„Yron is zeker verdronken,” zei ik tegen Kandar.

„Wel neen,” antwoordde Kandar. „Die is al in het meer, of anders in een grot in de vijver, of reeds weer terug in zijn paleis.”

„Maar hoe?”, wilde ik weten.

„Deze mensen zijn amphibieën,” vertelde Kandar. „Zij kunnen zeer lang onder water blijven. Ook hebben zij onder het water gangen, die van hun vijvers naar het meer voeren en bovendien gangen, die naar kleinere vijvers bij hun paleizen voeren. En dan zijn er in de vijvers ook nog grotten, diep onder het water, waar zij zeer lang kunnen blijven, ademhalend door hun kieuwen.”

Kandar vertelde mij zeer veel over de Myposiërs, maar niets dat mij later zo goed van pas kwam als de beschrijving van deze onderwatergangen. Hij deed niet als de Myposiërs, voor wie hij een diepe minachting koesterde. Hij beweerde dat zij noch vissen noch mensen waren en dat hun arrogante zelfingenomenheid hem mateloos irriteerde.

„Zij beschouwen zichzelf als uitverkorenen, geschapen om de wereld te regeren, en zijn er op uit andere volken op te dringen wat zij hun cultuur noemen. Cultuur,” brieste hij en toen ontbraken hem de woorden.

„Wij hebben in mijn wereld ook dergelijke volkeren gehad, aangevoerd door mannen als Daghis Khan en Attila, De Hun, die de cultuur en de beschaving van hun tijd vernietigden en

de wereld vele eeuwen terug zetten. En ik denk dat er nog anderen zullen komen.”

„En wat is er na hen gebeurd?“, vroeg Kandar.

„De beschaving richtte zich langzaam op uit het slijk, waarin zij verzonken was, zoals zij waarschijnlijk altijd doen zal na een dergelijke catastrofe. Maar tot welke glorieuse hoogten zou zij zich misschien verheven hebben, zo deze mannen nimmer geleefd hadden!”

XII.

De volgende dag begon als alle andere dagen. Het intense licht van de zon, dat door twee wolkenlagen heen drong, verspreidde een glans als dat op een Aprildag op ons eigen noordelijk halfrond als de lucht bedekt is met schapenwolkjes. Doch voor mij zou het geen gewone dag zijn. Deze dag zou een drastische verandering in mijn bestaan brengen.

Met andere slaven bewaakte ik de afschuwelijke wezens in de vijver. Ik dacht slechts aan Duare. Ik doorleefde opnieuw de schone momenten van ons samenzijn. Ik maakte plannen. Ik ontwierp fantastische plannen voor onze vlucht, maar welke plannen ik ook ontwierp, ik was nog altijd een slaaf.

De *major domo* kwam, vergezeld van vier soldaten, naar de binnenplaats. Hun wapenrusting was kostbaarder dan die welke ik tot nu toe gezien had.

Kandar ging aan mijn zijde. „Soldaten van de koninklijke lijfgarde,” zei hij. „Wat komen die hier doen?”

Wij zouden het spoedig weten. Vooraf gegaan door de *major domo* traden zij op ons toe. De *major domo* wendde zich tot mij. Zijn kieuwen flapt en hij blies een beetje, als iemand, die het eigenlijk beneden zijn waardigheid acht het woord te richten tot een slaaf.

„Slaaf,” zei hij, „je moet met deze soldaten mee.”

„Waarom?“, vroeg ik.

Toen flapten zijn kieuwen eens zo hard en hij blies woedend. „Omdat ik het zeg,” snauwde hij.

„Dat is niet voldoende,” zei ik. „Het bevalt me hier alles behalve, maar ik ben niet van plan ergens heen te gaan waar het misschien nog erger is.”

„Nu is het genoeg,” bulderde een der soldaten. „Vooruit, slaaf! Gauw een beetje. Anders ga je er aan.”

Hij trad naderbij, maar ik trok mijn pistool en de *major domo* greep de soldaat bij de arm. „Voorzichtig,” waarschuwde hij. „Met dat ding kan hij je doden – en hij doet het zeker ook.”

„Hij bedreigt een soldaat van de lijfgarde des konings?”, briepte de kerel.

„Ja,” zei ik. „Ik bedreig ze allen en ik kan allen doden. Vraag de soldaten van Yron maar of ik de waarheid spreek.”

„Waarom heeft men hem dat ding niet afgenomen?”, vroeg de soldaat.

„Omdat iedereen, die het aanraakt, sterft,” gaf de *major domo* ten antwoord.

„Zeg mij waar ik heen moet en waarom,” zei ik, „dan is er misschien geen reden om iemand te doden.”

De *major domo* en de soldaten trokken zich terug en begonnen op gedempte toon een gesprek. Toen zei de *major domo*: „Er is geen enkele reden waarom je het niet zou mogen weten. Yron heeft je als bewijs van zijn eerbied aan onze *jong* ten geschenke aangeboden.”

Zo! De edele Yron ontdeed zich dus van een gevaarlijke en lastige slaaf door hem cadeau te doen aan zijn heerser. Ik moest glimlachen. De aan zijn koning verknochte Yron! Het zou ongeveer hetzelfde geweest zijn als de Duitse keizer Trotsky, gewapend met een bom, aangeboden had aan de czaar van Rusland.

„Waarom glimlach je,” wilde de soldaat des konings weten.

„Ik ben blij,” gaf ik ten antwoord. „Ik vind het prettig om

naar het paleis van Tyros te gaan. En ik zal – op één voorwaarde – vrijwillig mee gaan.”

„Slaven stellen geen voorwaarden,” snauwde de soldaat.

„Ik ben een uitzondering,” zei ik. „Je hebt nooit eerder een slaaf gezien zoals ik.” Weer speelde ik met mijn revolver. „Ik vind dat Yron ook Kandar aan zijn *jong* ten geschenke moet geven. Kandar vertegenwoordigt een veel grotere waarde dan ik, en als Yron werkelijk een bewijs van zijn trouw en zijn eerbied wil geven – moet hij zijn *jong* een waarlijk koninklijk geschenk aanbieden – twee prinses in plaats van een. De kroonprins van Japal en de kroonprins van Korva.” Natuurlijk zei ik geen kroonprins, maar *Tanjong*.

Ik stelde deze voorwaarde niet alleen omdat ik heel veel van Kandar was gaan houden, maar omdat ik begreep dat hij mij zeer nuttig en behulpzaam zou kunnen zijn bij de bevrijding van Duare en bij onze gezamenlijke vlucht.

„Dat is een uitstekend voorstel,” zei de soldaat.

„Maar Yron was alleen van plan de slaaf Carson te geven,” protesteerde de *major domo*.

„Keer ik naar Tyros terug met slechts één slaaf en vertel dat Yron geweigerd heeft twee te geven, dan is de kans groot dat de *jong* in woede ontsteken zal,” zei de soldaat.

De *major domo* voelde zich in het nauw gedreven. „Ik moet het eerst aan mijn meester vragen,” zei hij en met deze woorden verdween hij naar het paleis.

„Ik hoop dat je er niets op tegen hebt om met mij mee te gaan,” wendde ik mij tot Kandar. „Ik dacht dat wij elkaar zouden kunnen helpen en steunen, maar ik had geen gelegenheid eerst je oordeel te vragen.”

„Ik vind het fijn dat je het voorstelde,” klonk het terug. „Ik wou alleen dat Artol ook mee kon.”

„Dat wou ik ook, maar ik ben bang dat het verkeerd is dit ook nog te verlangen. Tyros zou misschien achterdochtig worden als hij hoorde dat hij drie slaven gekregen heeft, die

zo goed met elkaar bevriend zijn en van wie bovendien één buitengewoon ongehoorzaam is.”

De haai-achtige *major domo* kwam naar de binnenplaats terug gekronkeld. Zijn kieuwen flapten en terwijl hij zich tot de soldaat wendde, zoog hij tussen zijn tanden de lucht in. „De edele Yron beschouwt het als een grote eer de machtige Tyros twee slaven te kunnen aanbieden. Hij is zelfs bereid er drie af te staan.”

„Dat is edelmoedig van hem, en als deze soldaat van de koninklijke lijfgarde een buitengewoon waardevolle slaaf wil hebben, zou ik hem willen voorstellen deze te kiezen, wiens kracht en bekwaamheid mij bij mijn aankomst in het paleis van Yron onmiddellijk opgevallen zijn,” zei ik, terwijl ik naar Artol wees.

De *major domo* keek mij met zijn visogen woedend aan, zijn kieuwen flapten luidruchtig en hij blies nog luidruchtiger. Artol was een van Yrons beste en kostbaarste slaven, die men niet graag missen wilde.

De soldaat inspecteerde hem, betastte zijn spieren en bekeek zijn tanden. „Een prima exemplaar,” zei hij. „Ik ben er van overtuigd dat onze *jong* buitengewoon tevreden zal zijn met dit geschenk.”

Artol was ook tevreden, want thans zou hij niet van zijn geliefde *Tandjong* gescheiden worden. Ik was tevreden, Kandar was tevreden en de soldaten van de *jong* waren tevreden. De *major domo* echter was niet tevreden, maar ik was er van overtuigd dat het Yron wel wat waard was op een behoorlijke manier van mij af te komen. Nu kon hij naar de binnenplaats komen zonder vrees te koesteren voor zijn leven. Misschien zou ik Tyros wel zo verlangend maken mij kwijt te raken, dat hij ons allen de vrijheid schonk.

De aanvoerder van de soldaten nam mij van het hoofd tot de voeten op. Hij scheen te aarzelen. Ik vermoedde dat hij zich afvroeg welke andere eisen ik zou stellen als hij aan

stalten maakte om mij mee te nemen en aarzelde zijn autoriteit in de waagschaal te stellen.

Kandar, Artol en ik stonden hij elkaar. De andere slaven, de soldaten en de *major domo* keken vragend op naar de aanvoerder. Er ontstond een duidelijk waarneembare spanning en ik wilde er juist een einde aan maken door voor te stellen op weg te gaan, toen het geruis van vleugels en een schelle kreet onze aandacht trok.

„Guypals!”, klonk het en inderdaad dook een vervaarlijke grote guypal recht naar de vijver.

De soldaten met hun metalen drietanden en de slaven met hun wapens van hout liepen luid schreeuwend door elkaar en maakten zo'n lawaai, dat een heel leger van guypals er van op de vlucht zou zijn gegaan; maar deze ene trok er zich niets van aan. Hij dook rechtstreeks naar het midden van de vijver, ver buiten het bereik der drietanden. Zeker twaalf werden in zijn richting geworpen, doch alle misten hun doel.

Wat zo veel tijd geëist heeft om te vertellen, speelde zich in slechts enkele seconden af. En in deze enkele seconden trok ik mijn revolver en toen de guypal op het water neerdaalde zond ik een stroom van r-stralen door zijn lichaam. Hij scheerde over het water, dat zich rood kleurde met zijn bloed; een ogenblik later dreef hij dood op de oppervlakte.

De soldaten keken mij met open mond aan.

De *major domo* knikte. „Zie je nu wel,” zei hij tegen de soldaten, dat ik de waarheid gesproken heb. Hij is een gevaarlijke kerel.”

„Daarom staat Yron hem dus aan Tyros af,” riep de aanvoerder.

„Gij begrijpt het niet,” haalde de *major domo* bakzeil. „Hij is de kostbaarste slaaf, die Yron bezit. Hij kan geheel alleen de kinderen tegen de guypals beschermen. Twee maal heeft hij het nu reeds gedaan. Yron dacht dat Tyros heel blij zou zijn met 'n dergelijke bewaker voor de koninklijke kinderen.”

De aanvoerder bromde iets binnenmonds. Toen zei hij: „Misschien.”

„Waarom brengt gij ons niet naar Tyros?”, wendde ik mij thans tot de aanvoerder. „Waarom blijven wij hier luisteren naar de praatjes van dat kereltje?”

De *major domo* had het zo druk met blazen, dat hij geen adem kon vinden voor woorden.

„Ja, wij gaan,” zei de aanvoerder. „Vooruit, slaven!”

En zo werden wij naar het paleis van Tyros gebracht – Kandar, Artol en ik.

XIII.

Ik dacht dat ik Duare dikwijls zien zou, maar dit werd een grote teleurstelling voor mij. Het paleis van Tyros strekt zich uit over een grote oppervlakte en het verblijf van de gewone slaven bevindt zich op grote afstand van de koninklijke vertrekken, waar Duare te werk gesteld was, naar ik later vernam.

De slavenverblijven bestonden uit open hutten om een vierkante binnenplaats met in het midden een vijver. Er groeide niets op deze binnenplaats; niets dan kale grond, platgetreden door blote en van sandalen voorziene voeten. Wij sliepen op matten. De vijver was om in te baden. De verbinding met het meer was te smal om een middel tot ontvluchting te vormen. Vers water werd aangevoerd door een riviertje uit het heuvelland, zodat de vijver altijd helder en fris was. Het gehele slavenverblijf werd onberispelijk in orde gehouden en de voedselrantsoenen voor de koninklijke slaven waren veel ruimer en veel beter dan ik ooit eerder gezien had. Wat deze dingen betreft hadden wij weinig om over te klagen. Het was de wreedheid en het barse optreden van de bewakers, die het leven van vele slaven bijna ondragelijk maakten.

Mijn reputatie en ik arriveerden te gelijk. Ik zag het aan

de manier waarop de bewakers mij monsterden, met het resultaat dat ik onmiddellijk ieders aandacht trok. Kandar en Artol moesten telkens weer het verhaal van mijn gesprekken met Yron en de *major domo* doen en er werd zo luid om gelachen, dat de bewakers met hun zweepen verschenen en menige rug vertoonde vuurrode striemen.

Ik riep Kandar en Artol bij mij en toen de bewakers met hun zweepen op ons toe kwamen, tastte ik naar mijn revolver, en de bewakers liepen langs ons heen.

Onder de slaven bevond zich een Myposiër, die buitengewoon vriendelijk deed. Ik voel weinig of niets voor Myposiërs, maar een goed gezinde Myposiër kon zijn nut hebben, en hoewel ik Plin dus niet aanmoedigde, wees ik zijn vriendelijke avances toch ook niet van de hand.

Hij koesterde zeer veel belangstelling voor mijn revolver en vroeg honderd uit. Hij zei dat het hem verwonderde dat men mij niet in mijn slaap ter dood gebracht had, daar een slaaf met een wapen als het mijne toch voor elke meester een uiterst gevaarlijk bezit was. Ik vertelde hem dat Kandar, Artol en ik om deze reden elke nacht om beurten wacht hielden.

„En doodt het werkelijk iedereen, die het aanraakt?“, wilde hij weten.

„Absoluut,“ gaf ik ten antwoord.

Hij schudde het hoofd. „Misschien zijn de andere dingen, die je mij verteld hebt, waar, maar ik kan niet geloven dat iemand gedood wordt door het alleen maar aan te raken. Als dat zo was, zou het jou ook doden.“

„Wil je het proberen?“, vroeg ik.

„Zeker. Ik ben er niet bang voor. Geef maar op.“

Ik schudde het hoofd. „Neen,“ zei ik, „ik kan niet toestaan dat een vriend zelfmoord pleegt.“

Hij begon te lachen. „Je bent een handige kerel,“ zei hij.

Hij was ook handig, vond ik. Hij was de enige Myposiër,

die mijn list doorzien had. Ik was blij dat hij een vriend van mij was, en ik hoopte dat hij zijn vermoedens voor zichzelf zou houden.

Om af te stappen van het onderwerp, dat mij minder geschikt leek, vroeg ik hem hoe hij in slavernij geraakt was.

„Ik ben soldaat geweest bij een edelman,” antwoordde hij, „en op een dag zag deze edelman dat ik het hof maakte aan een van zijn concubines. Toen bracht hij me naar de slavenmarkt en werd ik gekocht door de agent van Tyros.”

„En nu moet je je leven lang slaaf blijven?”, vroeg ik.

„Niet als ik het geluk heb bij Tyros in de gunst te komen,” antwoordde Plin. „Dan word ik in vrijheid gesteld en bestaat de kans dat ik mag toetreden tot het leger van Tyros.”

„En denk je dat dit gebeuren zal?”, vroeg ik.

„Ik heb het gevoel dat het heel gauw gebeuren zal,” luidde het antwoord.

„Ben je al lang slaaf in het paleis van Tyros?”, vroeg ik.

„Ja.”

„Dan kun je mij misschien wel een paar inlichtingen geven, die ik erg graag zou hebben.”

„Met genoeg, als ik kan. Wat wil je weten?”

„Mijn vrouw, Duare, werd gekocht door de agent van Tyros. Heb je haar wel eens gezien? Weet je waar zij is en hoe zij het maakt?”

„Ja, ik heb haar gezien,” antwoordde Plin. „Zij is zeer mooi en zij maakt het uitstekend. Zij is in dienst bij de *Vadjong* Skabra, Tyros' koningin. Omdat zij zo mooi is.”

„Dat begrijp ik niet,” zei ik.

„Tyros heeft vele bijvrouwen, die vroeger slavin geweest zijn, doch geen van alle is bijzonder mooi. Daar zorgt Skabra wel voor. Zij is buitengewoon jaloers en Tyros is erg bang voor haar. Op een lelijke bijvrouw heeft ze nooit veel tegen, maar een mooie vrouw, zoals de jouwe, neemt Skabra voor zichzelf.”

„Mijn vrouw is dus veilig?”

„Zo lang ze bij Skabra in dienst is, is zij veilig,” antwoordde Plin.

Het leven in het slavenverblijf van de *jong* van Mypos was eentonig. De bewakers lieten ons allerlei werk op de terreinen van het paleis verrichten. Gewoonlijk waren zij zelfs te lui om hun zweepen te laten neerkomen op de ruggen van hen die te bang waren om zichzelf te verdedigen. Zij bleven, uit vrees voor mijn revolver, op behoorlijke afstand van Kandar, Artol en mij. En Plin, die kans zag op de een of andere geheimzinnige manier aan geld te komen kocht hen om. Hij was bijna altijd in mijn buurt te vinden en maakte mij complimentjes en begon mij ten slotte niet weinig te vervelen.

Ik leed onder het nietsdoen, dat niet de minste hoop op een kans tot ontvluchting bood. Ik wilde dat men mij meer werk gaf om de tijd te verdrijven.

„Wacht maar tot je naar de schepen gestuurd wordt,” zei een der slaven, „daar zul je hard genoeg moeten werken.”

De dagen sleepten zich voort. Ik verlangde naar Duare en naar de vrijheid. Ik begon de meest fantastische plannen tot ontvluchting te smeden. Het werd mij tot een obsessie. Ik sprak er niet met Kandar of anderen over; gelukkig begreep ik hoe dwaas ze waren. Het was maar goed dat ik er met niemand over sprak.

Toen, op een dag, liet Tyros mij halen. Tyros, de grote *jong*, stuurde om een slaaf. Opwinding heerste in het verblijf der slaven. Ik vermoedde wel waarom mij deze eer te beurt viel. De verhalen uit het slavenverblijf en het verblijf der bewakers waren doorgedrongen tot Tyros en thans was hij nieuwsgierig de slaaf met het blonde haar te zien, die het opgenomen had tegen edelen en soldaten.

Of het een gunstige wending in mijn lot betekende wist ik nog niet, maar de eentonigheid werd er in elk geval door verbroken en ik kreeg de gelegenheid met eigen ogen Tyros

de Bloedige te zien. Ik zou ook voor de eerste keer het werkelijke paleis binnen gaan en ik wilde graag het een en ander van de ligging weten en van de mogelijkheden die het bood, dit met het oog op het ogenblik, waarop ik zou trachten Duare te ontvoeren. Geëscorteerd door een detachement soldaten werd ik naar het paleis van de *jong* van Mypos gevoerd.

XIV.

De Myposiërs zijn weinig of in het geheel niet artistiek aangelegd. Zij schijnen blind te zijn voor vormen en lijnen. Hun straten zijn lelijk en hun huizen eveneens. De enige harmonie die er heerst is die der disharmonie.

Het paleis van Tyros vormde geen uitzondering. Op sommige plaatsen was de zoldering meer dan twintig voet hoog, op andere niet meer dan vier. Het werd gedragen door pilaren van diverse afmetingen, die op ongelijke afstanden van elkaar stonden. Het kon ontworpen zijn door een dronken surrealist, lijdend aan een zeker soort van krankzinnigheid, wat natuurlijk niet normaal is, daar surrealisten niet altijd dronken zijn. De estrade waar Tyros op een houten bank zat, kon te voorschijn gekomen zijn uit een reusachtige dobbelbeker en zijn blijven liggen waar zij toevallig terecht gekomen was. Zij kon nooit met opzet daar neergezet zijn, want het grootste gedeelte van de zaal lag er achter en Tyros zat met de rug naar de hoofdingang.

Ik werd naar de estrade geleid, waar ik voor het eerst Tyros aanschouwde. Hij bood geen aangename aanblik. Hij was buitengewoon dik – de enige Myposiër die ik kende, die geen mooi lichaam bezat. Hij had uitpuilende ogen en een geweldige mond en zijn ogen stonden zo ver van elkaar dat men ze naar binnen kon zien buigen als hij diep over iets nadacht. Zijn grote kieuwen waren ontstoken; hij scheen aan

de een of andere ziekte te lijden. Neen, een aangename aanblik bood hij allesbehalve.

De zaal was vol edelen en soldaten en de eerste, die ik zag, was Yron. Zijn kieuwen flapten en hij blies zacht. Dit was voor mij het bewijs dat hij in gedachten verzonken was. Toen hij mij ontwaarde, begonnen zijn kieuwen woedend te flappen.

„Hoe maakt de edele Yron het?“, vroeg ik minzaam.

„Zwijg, slaaf!“, beet een bewaker mij toe.

„Maar Yron is een oude vriend van me,“ protesteerde ik.

„Ik weet zeker dat hij blij is mij te zien.“

Yron stond maar te blazen en met zijn kieuwen te flappen. Ik zag een paar edelen de lucht door hun tanden inzuigen en vermoedde dat zij zich vrolijk over hem maakten. Echt lachen kunnen deze mensen niet.

Ik zag Vomer ook. Ik had hem bijna vergeten. Hij staarde mij met zijn doffe visogen aan. Ook hij haatte mij. In die gehele zaal bezat ik geen enkele vriend.

Toen ik voor de estrade stil stond, vestigde Tyros zijn ogen op mij. „Geel haar!“, riep hij uit. „Een wonderlijk wezen, Yron beweert dat hij een zeer waardevolle slaaf is. Wat maakt hem zo waardevol – zijn blond haar? Ik heb veel over je gehoord, slaaf. Ik heb gehoord dat je ongehoorzaam en onbeleefd bent en dat je een wapen hebt dat dodelijk is wanneer je er alleen maar mee naar iemand wijst. Wat is dat voor dwaasheid? Dat is een leugen, niet waar?“

„Yron heeft waarschijnlijk inderdaad gelogen. Heeft hij u verteld dat ik een kostbare slaaf ben?“

„Zwijg!“, beet een edelman naast mij mij toe. „Slaven richten geen vragen tot de machtige *jong*.“

Tyros legde de man met een gebiedend gebaar het zwijgen op.

„Laat hem spreken. Ik heb hem vragen gesteld. Zijn antwoord interesseert me. Ja, slaaf, Yron heeft gezegd, dat je zeer kostbaar bent.“

„Heeft hij u verteld hoeveel hij voor mij betaald heeft?“, vroeg ik.

„Een zeer groot bedrag,“ antwoordde hij. „Maar precies hoeveel herinner ik mij niet meer. Ik weet echter wel dat ik de indruk kreeg dat je hem een flinke som gekost hebt.“

Hij heeft precies tien kloovol voor me betaald,“ zei ik. „Ik heb hem niet veel gekost en hij was bang voor mij. Dat zijn de redenen waarom hij mij u ten geschenke gegeven heeft.“

„Waarom was hij bang voor je?“, vroeg Tyros.

„Omdat hij wist dat ik hem doden kon wanneer ik maar wilde. Daarom gaf hij mij aan u. Misschien hoopte hij wel dat ik u doden zou.“

Alle kieuwen begonnen hevig te klappen toen ik dit gezegd had en er weerklonk een oorverdovend geblaas. Aller ogen waren op Yron gericht. „Hij liegt!“, schreeuwde Yron. „Ik heb hem u ten geschenke gegeven, Tyros, om uw kinderen te beschermen. Twee maal heeft hij de mijne van de guypals gered.“

„Maar hij heeft je slechts tien kloovol gekost?“, vroeg Tyros.

„Ik sloot een voordelige koop. Ik...“

„Maar hij heeft je slechts tien kloovol gekost en je was bang voor hem en daarom heb je hem aan mij gegeven!“ Tyros schreeuwde zich bijna buiten adem. Eensklaps richtte hij zijn uitpuilende ogen op mij alsof hem iets nieuws inviel. „Hoe weet je dat dat ding iedereen kan doden?“, vroeg hij.

„De edele Yron heeft het u toch verteld,“ friste ik zijn geheugen op.

„De edele Yron is een leugenaar en de zoon van een leugenaar,“ verklaarde Tyros op minachtende toon. „Haal een slaaf!“, riep hij een soldaat toe, die naast hem stond.

Terwijl hij wachtte op het brengen van de slaaf vestigde hij zijn blikken op Yron, die er alles behalve op zijn gemak uitzag. Hij vervloekte en beledigde hem en zijn voorvaderen tot in een ver verleden en toen begon hij aan Yrons vrouw,

haar voor- en nageslacht en hield niet op voordat de slaaf binnen gebracht werd.

„Plaats hem met zijn rug tegen die pilaar,” gebood Tyros en wendde zich daarna tot mij. „Dood hem nu met dat ding als je kunt,” zei hij.

„Waarom zou ik een medeslaaf doden als er zoveel vijanden om mij heen staan?”, vroeg ik.

„Doe wat ik je zeg, slaaf!”, bulderde Tyros.

„Ik dood slechts uit zelfverdediging,” zei ik. „Ik zal deze man niet doden.”

„Omdat je het niet kunt,” brulde Tyros. „Je kunt niemand doden met dat ding. Je bent een leugenaar; je hebt anderen bang gemaakt met je leugens, maar Tyros kun je geen vrees aanjagen!”

„Maar ik kan gemakkelijk bewijzen dat het wapen dodelijk is zonder deze man te doden,” zei ik.

„Hoe?”, vroeg de *jong*.

„Door jou te doden,” riep ik hem toe.

In figuurlijke zin sprong Tyros niet alleen tegen de zoldering op maar ook er doorheen. Zijn kieuwen flaptten wild en hij blies zo hard dat hij een minuut lang geen woord uitbrengen kon.

„Grijpt hem,” riep hij zijn lijfwacht toe. „Grijpt hem en brengt hem weg.”

„Een ogenblik,” riep ik en richtte de revolver op zijn borst. „Als iemand mij te na komt en bedreigt, ga je er aan, Tyros! Als ik wil kan ik iedereen in deze zaal doden. Maar ik wens niemand te doden, tenzij ik er toe gedwongen word. Het enige wat ik verlang is de vrijheid voor mijn vrouw, Duare, mijzelf en mijn beide vrienden, Kandar en Artol. Als je ons in vrijheid stelt, zullen wij weg gaan, en ben je veilig. Zo lang ik in Mypos ben, is niemand veilig. Wat heb je daarop te zeggen, Tyros?”

Zijn lijfwacht aarzelde, keek vragend naar hem op. Tyros

bevond zich in een moeilijk parket. Als hij vrees toonde, was het met zijn prestige gedaan. En als hij eiste dat zijn lijfwacht het bevel ten uitvoer zou brengen, liep zijn leven gevaar. Hij besloot een slag om de arm te houden. Hij wendde zich tot Yron.

„Verrader!”, bulderde hij hem toe. „Moordenaar! Je hebt deze man hier heen gebracht om mij te doden. Omdat hij geweigerd heeft aan je wens te voldoen, vergeef ik hem wat hij tegen mij gezegd heeft. Ten slotte is hij niet anders dan een wezen van een lagere orde. Hij weet niet beter. Maar jij, ellendige, zult sterven. Ik veroordeel je ter dood wegens verraad en deze man zal de uitvoerder van mijn wil zijn.”

„Zend de slaaf terug naar zijn verblijf en zet Yron in zijn plaats tegen de pilaar,” gebod hij. Daarna wendde hij zich weer tot mij. „Laat ons thans zien waartoe dat ding in staat is. Dood Yron.”

„Ik heb je al gezegd dat ik slechts uit zelfverdediging dood. Als je iemand gedood wilt hebben, val mij dan zelf aan, of zanik anders niet langer.”

Als de meest tyrannieke despoten was Tyros half gek. Zelfbeheersing bezat hij weinig of niet en thans werd hij razend. Hij bulderde en blies en flapte met zijn kieuwen en rukte aan zijn baard. Maar ik zag dat hij bevreesd voor mij was, want hij maakte geen aanstalten om zich op mij te werpen, nòch gaf hij anderen opdracht het te doen.

„Luister,” riep ik hem toe. Ik moest hard schreeuwen om mij boven het lawaai verstaanbaar te maken. „Geef ons de vrijheid en laat ons in vrede gaan. Als je het niet doet, zal ik mij genoodzaakt zien jou te doden, teneinde ons in staat te stellen Mypos te verlaten.”

„Ik zou het maar doen als ik u was,” zei een der edelen aan zijn zijde.

Dit was waarop Tyros gehoopt had. „Als het de wens van mijn volk is, zal ik het in overweging nemen,” zei hij. „Breng

de slaaf naar het slavenverblijf terug en zorgt er voor dat ik hem niet meer onder de ogen krijg.”

XV.

Toen ik in het slavenverblijf terug was, bemerkte ik dat de slaaf, die ik geweigerd had te doden, het verhaal van mijn ontmoeting met Tyros in kleuren en geuren rond verteld had. En zoals het met een dergelijke gebeurtenis gewoonlijk het geval is, had hij geen enkel détail vergeten. De andere slaven keken mij aan alsof ik iemand was, die uit het graf verrezen was, of liever gezegd, alsof ik iemand was, terug gekeerd van de executieplaats. Zij drongen om mij heen en stelden talloze vragen; sommigen waren echter reeds tevreden de arm te kunnen aanraken van iemand, die het gewaagd had de leeuw in zijn hol te weerstaan. Plin was de luidste in zijn loftuitingen. Kandar maakte zich echter bezorgd. Hij vreesde dat mijn lot bezegeld was. Artol was echter eerlijk trots op mij. Zijn reactie was die van de echte soldaat – wat ik gedaan had was waard om voor te sterven. Plins lof leek niet vrij van afgunst. Ten slotte, Plin was een Myposiër.

Kandar, Artol en ik lieten na geruime tijd de anderen alleen en zetten ons op de harde grond om de zaak met elkaar te bepraten. Zij waren mij zeer dankbaar dat ik ook hun vrijheid geëist had, maar beiden waren van oordeel dat er niet de minste kans bestond dat Tyros aan mijn wens zou voldoen.

„Hij zal wel een middel vinden om je onschadelijk te maken,” zei Kandar. „Ten slotte kan één man toch niet tegen een hele stad van vijanden op.”

„Ik ben helemaal niet van plan de strijd met de gehele stad aan te binden,” zei ik. „Maar de mogelijkheid dat men een stad vol vijanden ontvlucht is niet uitgesloten.”

„Hoe wil je dat aanleggen?”, vroeg Artol „Heb je een plan?”

„Ssst!”, waarschuwde Kandar. „Daar komt Plin aan!”

Kandar vertrouwde de Myposiër dus niet. Het verwonderde mij niet. De kerel was te vriendelijk en zijn betuigingen van sympathie waren te overdreven.

Kandar, Artol en ik stelden een soort nachtwake in; een van ons trachtte altijd wakker te blijven. Maar die nacht moesten wij toch alle drie in slaap gevallen zijn, want de volgende ochtend was mijn revolver verdwenen. Hij was gestolen terwijl we sliepen. Ik ontdekte mijn verlies bijna onmiddellijk nadat ik ontwaakte. En toen ik het de anderen vertelde, vroeg Kandar: „Waar is Plin?”

Plin was niet in het slavenverblijf. Wij vroegen ons af hoe hij het gewaagd had het wapen aan te raken. De in uitzicht gestelde beloning of de bedreiging met straf had hem waarschijnlijk verleid. Zoals gij ziet, twijfelden wij er geen ogenblik aan, dat het Plin geweest was.

Ik verwachtte onmiddellijk ter dood gebracht te worden, maar er was iets dat mij tijdelijk het leven redde. Een van Tyros' kinderen had armen, benen en longen gekregen en stond op het punt de vijver te verlaten – de toekomstige koning van Mypos. Er waren veel slaven nodig om dit heugelijke feit naar behoren te vieren en dus werden wij allen naar de binnenplaats van het koninklijke verblijf gebracht, waar zich in het midden een grote vijver bevond, waar de koninklijke monstrositeiten tot ontwikkeling kwamen.

De binnenplaats was vol edelen, soldaten, vrouwen en slaven. Ik zag Plin en wilde op hem toegaan, maar hij ontweek mij naar dat gedeelte van de tuin, slechts toegankelijk voor vrije mannen.

Dat was dus Plins beloning geweest. Natuurlijk kon ik hem daar heen niet volgen. Daar zorgden de soldaten wel voor.

Een paleisslaaf zag dat Plin mij ontweek en de soldaten drongen mij ruw terug. De slaaf keek mij honend aan. „Jij

bent zeker die kerel van wie Plin dat vreemde wapen gestolen heeft,” zei hij.

„Ja,” zei ik. „En ik wou dat ik wist waar het was.”

„In de vijver,” vertelde de slaaf. „Tyros was zo bang, dat hij Plin opdracht gaf het in de vijver te werpen.”

Nu wist ik ten minste waar mijn revolver was, maar veel had ik er niet aan. Hij zou er misschien wel eeuwig blijven liggen, want vergaan zou hij nooit. Het materiaal, waarvan hij vervaardigd was, was onverwoestbaar. En ongetwijfeld zou geen enkele Myposiër het wagen hem naar boven te brengen.

Er werd zeer veel gedronken, hoofdzakelijk een koppige drank, die de Myposiërs zelf brouwen. Tyros dronk nog meer dan de anderen en werd langzaam maar zeker dronken. Ik zag Skabra, zijn koningin – een afschuwelijk lelijk schepsel. Ik kon mij best voorstellen dat Tyros bang voor haar was. En ik zag Duare ook, maar ik slaagde er niet in haar aandacht te trekken. Ik kon ook niet in haar buurt komen. Er waren honderden mensen, die voortdurend door elkaar liepen.

In de loop van de middag ontstond een vreselijk tumult; van alle kanten begon men te schreeuwen en aller ogen werden op de vijver gericht. Uit het water verhief zich een afschuwelijk amphibie, dat aan land kroop. Het had nog altijd de kop van een vis. Edelen snelden toe om het te helpen, maar het ontweek hen, kroop heen en weer om aan hun grijpende handen te ontkomen. Ten slotte echter moest het het onderspit delven; er werd een net overheen geworpen en zo werd het naar het koninklijke kinderverblijf gebracht, waar het een eigen vijver zou hebben en waar het verder tot ontwikkeling zou kunnen komen.

Tyros was thans zo dronken als een tol. Ik zag hem op Duare toe waggelen en ik zag Skabra zich van haar zetel verheffen en op beiden toegaan. Ik kon niet horen wat Tyros tegen Duare zei, maar ik zag haar het hoofd in de nek werpen toen zij hem de rug toekeerde.

Skabra's stem verhief zich in verontwaardiging en woede – schel, hees – Tyros, gewoonlijk bevreesd voor haar, schreeuwde terug, dapper door de sterke drank. Zij riepen elkaar alle onkoninklijke namen toe, die zij maar konden vinden. Aller ogen waren op hen gericht.

Eensklaps trok Tyros Duare naar zich toe en wilde haar meeslepen. Maar toen kon ik het niet langer aanzien. Ik snelde toe. Niemand had aandacht voor mij. Allen waren te veel geïnteresseerd in de koninklijke driehoek. Skabra was Tyros en Duare namelijk nagelopen.

Tyros snelde naar de vijver, Duare met zich mee trekkend. Aan de oever gekomen sprong hij er tot mijn grote ontsteltenis in en trok Duare mee naar de diepte.

XVI.

Een soldaat trachtte mij de weg te versperren toen ik naar de vijver snelde. Ik plaatste een rechtse stoot op zijn kin en hij stortte neer. Een drietand suisde langs mijn hoofd toen ik in de vijver sprong en een tweede daalde op het water neer, juist toen ik naar de diepte verdween. Doch niemand volgde me. Misschien waren zij van oordeel dat Tyros in zijn eigen element veilig was en geen bescherming van node had. Misschien was het hun ook onverschillig wat er van Tyros worden zou, want allen haatten en vreesden hem.

De vijver was diep, zeer diep. Voor en onder mij zag ik de gestalten van Tyros en Duare, die steeds dieper zonken. Zou ik hen kunnen bereiken voordat Duare verdronk? Zouden wij, Duare en ik, een strijd overleven met de *jong*, die een amphibie was, en levend de oppervlakte bereiken? Dit waren de vragen, die mij bezig hielden, doch inmiddels zwom ik verder.

Toen ik de bodem bereikte zag ik Tyros verdwijnen naar

een donkere grot aan de zijkant van het meer, en toen ik hem volgde, met het gevoel alsof mijn longen elk ogenblik zouden springen, zag ik op de bodem iets liggen. Het was mijn revolver, die Plin in het water gegooid had en die nog altijd op de zelfde plaats lag. Ik behoefde slechts mijn hand uit te steken en hem op te rapen; toen bevond ik mij in een donkere gang, vechtend voor mijn leven en dat van Duare.

Ik dacht dat er nooit een eind aan die gang zou komen en de veronderstelling dat zij eindigen zou in een ander meer, waaruit Duare en ik niet zouden kunnen ontluchten, droeg er niet toe bij om mij rustig te stemmen. Mijn enige hoop en bemoediging lag in wat Kandar mij van deze gangen en meren verteld had.

Ik smeekte dat deze gang zou uitkomen in een ander meer en mijn bede werd verhoord. Weldra zag ik voor mij en boven mij licht. Bijna bewusteloos door gebrek aan lucht schoot ik naar de oppervlakte, nog maar juist bijtijds. Ik geloof, dat als het nog slechts één seconde langer geduurd had, het met mij gedaan zou zijn geweest.

Ik zag hoe Tyros mijn vrouw uit het water trok. Haar lichaam hing slap in zijn armen. Het was duidelijk dat zij dood was. Was ik er volkomen zeker van geweest, dan had ik Tyros op dit ogenblik kunnen neerschieten, maar ik aarzelde en in deze ene seconde van onzekerheid droeg hij haar door een deuropening en was verdwenen.

Ik was volkomen uitgeput. Ik trachtte het water te verlaten alleen om tot de ontdekking te komen dat ik er niet de kracht toe bezat. Wat ik doorgemaakt had, had mij al mijn krachten ontnomen. Ik keek om mij heen terwijl ik mij aan de rand van de vijver vastklemde. Ik bevond mij in een soort klein vertrek zonder zoldering, dat bijna geheel ingenomen werd door de vijver. Er kwamen verschillende deuren op uit. Het bezat een klein raam.

Mijn krachten keerden snel terug en ik kroop uit het water

en duwde de deur open, waarachter Tyros en Duare verdwenen waren. Hier stond ik voor een waar labyrinth van gangen. Door welke had Tyros de wijk genomen? Ik stond voor een raadsel. Elke seconde was kostbaar als – indien Duare nog in leven was – ik haar zou moeten redden en, als zij dood was, zou moeten wreken. Het was om gek van te worden!

Doch weldra hoorde ik het geluid van een stem en ging er op af. Weldra herkende ik het geluid: het was Tyros' dronken stem, gebiedend, bevelen uitdelend. Eindelijk vond ik hem. Hij stond gebogen over het roerloze lichaam van Duare, haar bevelend op te staan en hem te volgen. Hij trachtte haar duidelijk te maken dat hij er genoeg van had haar te dragen. Het scheen niet tot hem door te dringen dat zij dood was.

Toen hij mij en mijn opgeheven revolver zag, begon hij te schreeuwen; toen trok hij Duare op en hield haar voor zich als een schild en wierp zijn speer in mijn richting. Het was een slechte worp en miste dan ook zijn doel. Ik schreed langzaam op hem toe, mij niet haastend en mij verheugend in mijn wraak.

Al die tijd schreeuwde Tyros om hulp. Het kon mij niet schelen hoeveel hulp er komen zou – ik kon Tyros altijd doden voordat hij mij iets doen kon. Ik verwachtte in dit vertrek te sterven en het schrikte mij niet af. Ik wenste niet zonder Duare verder te leven. Tyros trachtte zijn zwaard te trekken; hij zag mij naderbij komen, maar Duare's lichaam was een hinderpaal. Ten slotte liet hij het op de grond zakken en, nog altijd luidkeels schreeuwend, kwam hij op mij toe. Op dit ogenblik vloog de deur open en een twaalftal soldaten stormde binnen.

Ik schoot Tyros de Bloedige het eerst neer. Hij zonk als een zoutzak in elkaar. Daarna richtte ik mijn wapen op de aanstormende soldaten. Ik werd bijna het slachtoffer van

hun door de lucht suizende drietanden, waarmee zij het op mijn bijna geheel naakt lichaam gemunt hadden. Maar hun aantal werd mijn redding. Zij raakten slaags met elkaar en verloren het doel van hun komst uit het oog – zó volkomen, dat het mij gelukte hen te ontwijken. Daarna was het betrekkelijk eenvoudig. De soldaten met hun zwaarden waren geen tegenstanders voor mij. Ik maaide er tien neer, waarna de laatste twee zo snel mogelijk een goed heenkomen zochten.

Ten slotte was ik alleen met het lichaam van mijn vrouw. Ik keerde mij om. Duare zat rechtop en keek mij met grote ogen aan.

„Hoe heb je dat klaar gespeeld?“, vroeg ze. „Hoe is het je gelukt?“

„Ik zou nog veel meer voor je kunnen trotseren,“ antwoordde ik, terwijl ik haar in mijn armen nam.

„Maar wat nu?“, vroeg Duare weldra. „Wij zitten in de val. Maar gelukkig zullen wij nu samen sterven.“

„Zo ver is het nog niet,“ zei ik. „Kom mee!“

Ik bracht haar naar de vijver, die wij nog slechts korte tijd geleden verlaten hadden. Door het kleine raam zag ik op een afstand van slechts honderd yards het grote meer. Ik was er van overtuigd dat er een verbinding tussen deze vijver en het meer bestond. „Zou je honderd yards onder water kunnen zwemmen?“, vroeg ik.

„Ik kan het in elk geval proberen,“ antwoordde Duare.

„Ik zal eerst onderzoeken of de vijver en het meer met elkaar in verbinding staan,“ zei ik terwijl ik mij in het water neerliet. Ik vond aan het eind van de vijver een grot en meende dus te mogen aannemen, dat er een verbinding met het meer bestond, waardoor wij de stad Mypos achter ons zouden kunnen laten. Het enige bezwaar was dat wij op klaarlichte dag van de kaden van Mypos naar het meer zouden moeten zwemmen en dat men ons natuurlijk zou zien.

Toen ik weer aan de oppervlakte van de vijver verscheen,

fluisterde Duare mij toe dat zij iemand hoorde naderen. Ik luisterde ingespannen en ja, ik hoorde het duidelijk – het geluid van geschoeide voeten en het gekletter van wapenrusting en toen het gerucht van stemmen. Deze geluiden kwamen snel naderbij.

„Kom, Duare,” zei ik en zij dook onder.

Ik leidde haar naar de opening van de tunnel en volgde haar naar binnen. Ik had mij vergist in de afstand, die ons van het meer scheidde. Het was veel meer dan honderd yards. Ik verwonderde mij over Duare's uithoudingsvermogen, want ik was zelf bijna aan het eind van mijn krachten, toen ik eindelijk boven mijn hoofd licht zag schemeren.

Wij schoten omhoog naar de oppervlakte en toen onze hoofden boven water kwamen, wierp Duare mij een geruststellende glimlach toe. Wat een vrouw. Ik geloof dat er op de hele wereld geen tweede bestaat zoals zij.

Wij bevonden ons in een kleine ronde vijver, waarboven zich een toren verhief zonder dak en zonder ramen en die omgeven was door een rand van een paar voet breed. Wij gingen er zitten om uit te rusten en plannen te maken. Wij besloten er te blijven tot het donker werd, om daarna te trachten het meer te bereiken. Als wij naar deze vijver gevolgd werden, zou ik een voor een met onze belagers kunnen afrekenen. Wat was ik blij mijn revolver terug te hebben!

Zodra het donker was zwommen wij dan naar het meer en volgden de oever tot een plaats ver buiten de stad. Aan welke vreselijkheden der diepte wij het geluk hadden te ontkomen, kan ik slechts vermoeden, maar wij slaagden er in. Meer door intuïtie dan door iets anders gelukte het mij de plek terug te vinden waar wij de anotar achtergelaten hadden. Met wild kloppend hart zochten wij er naar. Het was zeer donker. Zelfs het wonderlijke lichtschijnsel van Venus scheen minder sterk dan gewoonlijk. Ten slotte gaven wij het op, ontmoedigd, en zonken neer op het zachte gras.

Wij moeten beiden onmiddellijk in slaap gevallen zijn, want toen ik weer tot mijzelf kwam, was het helder dag. Ik richtte mij op en keek om mij heen. Duare sliep nog en ongeveer honderd yards verder, aan de rand van het bos, zag ik het vliegtuig. Ik zal nimmer vergeten met welk een innige dankbaarheid en met welk een gevoel van opluchting wij het toestel boven de bedreigingen van dit ongestuurd land omhoog dreven. De enige schaduw op onze vreugde was dat Kandar en Artol nog altijd als gevangenen in Mypos leefden.

XVII.

Gelukkig zijn de ogenblikken van groot geluk, die wij gekend hebben, onuitwisbaar in ons geheugen gegrift. Een van deze is onbetwistbaar voor mij het moment, waarop het vliegtuig zich dien dag van de grond verhief en ik wist dat Duare en ik herenigd waren en dat zij veilig was.

Veilig! Het woord heeft zijn nuances. Veiligheid is relatief. In vergelijking met wat achter haar lag was Duare veilig, maar wij bevonden ons nog altijd op duizenden mijlen afstand van Korva, met slechts een zeer vaag denkbeeld van de richting, waarin ons doel lag.

Wij bezaten voldoende geconcentreerde brandstof om de anotar voor ongeveer vijftig jaar te kunnen gebruiken, maar wij zouden van tijd tot tijd moeten dalen om voedsel en water te zoeken. En het leek alsof ons elke keer als wij landden, iets vreselijks overkwam. Maar zo is het nu eenmaal op Venus! Als je een noodlanding moet maken in Kansas of Maine of Oregon, behoef je je alleen maar bezorgd te maken over de landing, maar als je zo iets op Venus overkomt, weet je nooit wat je te wachten staat. Het kunnen kloonbargans zijn, de dicht behaarde menseneters, of een tharban, een groot dier, dat wel enige gelijkenis met de Amerikaanse bison vertoont, of, en dat was misschien nog het ergste, menselijke wezens

zoals je zelf, die weinig waarde aan het leven hechten – dat wil zeggen, aan het leven van anderen.

Maar ik maakte mij minder bezorgd over deze mogelijkheden dan over het lot van Kandar en Artol. Het waren sympathieke kerels en de gedachte dat zij als slaaf in Mypos zouden moeten blijven, was onverdragelijk.

Duare had mij blijkbaar aandachtig gade geslagen, want zij vroeg: „Waar denk je aan, Carson? Je kijkt zo peinzend.”

„Ik dacht aan Kandar en Artol,” gaf ik ten antwoord. „Wij waren van plan samen te vluchten.”

„Wie is Artol?”, vroeg Duare. „Ik heb nooit een slaaf van die naam gehoord.”

„Ik heb hem leren kennen in het paleis van Yron,” legde ik haar uit. „Hij behoorde tot de lijfgarde van Jantor, de *jong* van Japal – Kandars vader.”

„Wij moeten proberen hen bij hun vlucht te helpen,” zei Duare.

„Ik kan je veiligheid niet opnieuw in gevaar brengen,” protesteerde ik.

„Zij zijn onze vrienden,” zei Duare. „Wij mogen hen niet achterlaten zonder geprobeerd te hebben hen te bevrijden.” Zo is Duare.

„Goed,” zei ik, „dan zullen wij over de stad vliegen en zien wat wij kunnen doen. Ik heb een plan. Misschien lukt het, maar misschien ook niet. Dat zal meer afhangen van Kandar en Artol dan van ons. Neem het stuur over.”

Terwijl Duare het vliegtuig bestuurde en in de richting van Mypos terug keerde, vond ik in een der kastjes schrijfmateriaal en schreef een briefje voor Kandar. Ik liet het Duare zien en nadat zij het gelezen had, knikte zij goedkeurend.

„Onze taak zal niet moeilijk zijn,” zei ze, „maar ik hoop van harte dat zij de hunne zullen kunnen volbrengen.”

Ik bond het briefje vast aan een ijzeren staaf en nam het stuur van Duare over. Wij bevonden ons op ongeveer duizend

voet boven Mypos en ik stuurde de machine in de richting van Tyros' paleis.

Toen wij naderden zag ik de mensen op straat en in de tuinen van het paleis naar ons omhoog kijken, terwijl anderen hun heil zochten in de vlucht. Natuurlijk had geen van allen ooit een vliegtuig gezien, want het onze is – voor zo ver mij bekend – het enige op Venus. In elk geval had niemand er ooit een gezien behalve de Myposische soldaten die ons gevangen genomen hadden. Natuurlijk hadden deze er iedereen van verteld, maar niemand had hen willen geloven.

Ik vloog in de richting van het slavenverblijf van het paleis en zocht naar Kandar en Artol. Ik vloog zeer laag en ontdekte hen ten slotte beiden; zij stonden met elkaar te praten. Hoewel ik Kandar alles van het anotar verteld had, keek hij omhoog alsof hij zijn ogen niet geloven kon.

Toen ik opnieuw om het verblijf heen cirkelde, begonnen soldaten van Tyros hun speren naar ons te werpen – de drietanden, waarmee zij gewapend zijn. Wat ons betreft waren zij volkomen onschuldig en zij vielen op hen zelf terug en toen er een soldaat gewond was, zagen zij van verdere aanvallen af. Ik wenste dat die soldaten het verblijf zouden verlaten. Ik wilde niet dat zij zouden zien dat ik een briefje voor Kandar liet vallen. Maar hoe kon ik ze weg krijgen? Ten slotte bedacht ik er iets op. Het enige risico was dat Kandar misschien ook op de vlucht zou gaan, maar ik moest het proberen. Ik steeg duizend voet en daalde toen eensklaps loodrecht naar het slavenverblijf. Gij had slaven en soldaten de benen moeten zien nemen! Maar Kandar en Artol bleven waar zij waren. Als het terrein wat groter was geweest, of als zich in het midden geen vijver bevonden had, had ik kunnen dalen en weer opstijgen met Kandar en Artol aan boord, zonder dat de verschrikte soldaten begrepen wat ik deed.

Duare slaakte een gesmoorde kreet toen ik vlak langs het lijstwerk van het paleis scheerde, en weer naar het slaven-

verblijf dook en weer hoger steeg. Ditmaal liet ik het briefje aan Kandars voeten vallen en cirkelde laag om het terrein. Ik zag dat Kandar het briefje opraapte en las. Onmiddellijk stak hij zijn linker hand op. Dit was het teken dat ik hem verzocht had te geven als hij wilde proberen te vluchten op de manier, die ik voorgesteld had. Voor dat ik weg vloog, zag ik hem het briefje vernietigen.

Ik steeg tot grote hoogte en vloog landwaarts. Ik wilde de Myposiërs wijs maken dat wij voor goed verdwenen waren. Toen men in Mypos niet meer van ons zien kon, stuurde ik het toestel in noordelijke richting en keerde terug naar het meer, waaraan Mypos gelegen is. Ver buiten de stad vond ik een afgelegen baai en liet de anotar dicht onder de kust op het water neer. Hier wachtten wij tot het donker was.

XVIII.

In deze kleine inham was het zeer rustig. Wij werden zelfs niet bedreigd door de gevaarlijke wezens, die de meren en zeeën van Venus in zo grote getale bevolken. Niet een verstoorde onze rust. Het enige onaangename was dat de honger ons begon te plagen. Wij zagen aan de kust vruchten, noten en bessen groeien, maar wij zagen ook kloonobargans, die van achter bomen en struiken op ons loerden. Gelukkig was het water van de baai drinkbaar; van dorst hadden wij dus niet te lijden. En wij waren zo gelukkig weer bij elkaar te zijn en wij waren zo tevreden dat wij tijdelijk veilig waren, dat het gebrek aan voedsel ons niet al te zeer hinderde.

Toen het donker was stegen wij weer op en vlogen verder in de richting van Mypos. De motor van ons vliegtuig is geruisloos; ik verwachtte dus niet ontdekt te worden. Ik bleef tot op ongeveer een mijl afstand van de stad boven het water en vloog er toen langzaam heen, de galeien, geankerd in de haven van de stad vermijdend.

Venus heeft geen maan, en geen sterren zijn zichtbaar, door haar dikke wolkbanken. Alleen een geheimzinnig mysterieus licht dringt door het duister van haar nachten. Men kan er iets onderscheiden van de dingen die niet al te ver verwijderd zijn. Wij bereikten ten slotte een punt, ongeveer honderd yards van het paleis verwijderd en hier wachtten wij. De tijd kroop langzaam voort. Onder ons zagen wij de contouren van schepen met hier en daar een enkel lichtje. Wij hoorden het gerucht van menselijke stemmen op de schepen en op de kaden brandden vele lichten.

„Ik ben bang dat het hun niet gelukt is,” zei ik.

„Ik ook,” antwoordde Duare, „maar wij moeten wachten tot morgenochtend. Zij kunnen nog altijd komen.”

Een ogenblik later hoorde ik op de kade iemand roepen en op het zelfde ogenblik werd een boot los gemaakt. Er werd een toorts in ontstoken en ik zag dat de boot bemand was met soldaten. De boot kwam niet rechtstreeks op ons af. Ik hoorde mannen op de kade roepen: „Niet die kant, recht uit!”

„Zij moeten ontsnapt zijn,” zei Duare. „Die kerels zoeken naar hen.”

„En zij komen onze kant uit,” zei ik. Want de boot was van richting veranderd en volgde de aanwijzingen van de mensen op de kade.

Ik zocht het water af naar een teken van Kandar of Artol, doch zag niets. De boot kwam recht op ons af, maar niet snel. Er werd blijkbaar langzaam geroeid om niet de kans te lopen de vluchtelingen in het donker te passeren.

Na enige tijd hoorde ik een zacht gefluit – het afgesproken teken. Het scheen van bakboord te komen. Het vliegtuig lag met zijn neus naar de kust en de boot met soldaten naderde langzaam van stuurboord.

Ik beantwoordde het teken en sloeg de motor aan. Wij gleden langzaam in de richting van waar het fluiten gekomen was. Maar nog altijd zag ik geen spoor van Kandar of Artol.

In de boot werd geroepen: „Daar zijn ze!” En op hetzelfde ogenblik zag ik vlak bij twee hoofden uit het water opduiken. Thans wist ik waarom ik hen niet gezien had; zij hadden onder water gezwommen om ontdekking te vermijden, waren even boven gekomen om het afgesproken teken te geven en waren weer ondergedoken toen zij het antwoord hoorden. Thans zwommen zij met krachtige slagen naar ons toe, maar de boot kwam snel naderbij; twintig riemen deden haar over het water scheren. Het zag er naar uit dat het vaartuig ons gelijktijdig met Kandar en Artol bereiken zou.

Ik riep hen toe: „Als ik langs kom, grijp dan de zijkant van het toestel en houd vast. Ik zal jullie meeslepen tot wij ver genoeg van die boot verwijderd zijn om stil te houden en jullie aan boord te nemen.”

„Goed!”, riep Kandar. „Wij zullen opletten.”

Ik stuurde het vliegtuig in hun richting. De soldaten waren vlak bij. Het zal hun niet weinig verwonderd hebben het vliegtuig op het water te zien, maar zij lieten zich toch niet afschrikken. Een man op de voorsteven wierp zijn speer naar ons toe en gelastte ons te stoppen.

„Jij aan het stuur, Duare!”, zei ik. Zij wist wat zij te doen had. Dat wist Duare altijd. Voor een vrouw, die, voordat zij mij leerde kennen, een teruggetrokken leven in het paleis van haar vader geleefd had, is zij een wonder van flinkheid en initiatief.

Ik keerde mij om naar de boot, op het ogenblik, waarop de soldaat zijn speer wierp. Het was op het kantje af voor ons; het wapen suisde vlak langs onze hoofden heen. Twee andere soldaten waren opgestaan en hieven hun speren op, maar nu vond ik het genoeg. Het zoemen van mijn r-straal revolver betekende geen waarschuwing voor hen. Bijna gelijktijdig zonken drie Myposische soldaten neer – twee sloegen overboord en verdwenen in de diepte.

Kandar en Artol hadden zich aan de zijkant van de anotar

vastgeklemd en Duare gaf meer gas. Er werden nog twee speren in onze richting geworpen, maar beiden misten hun doel. Wij gleden snel weg toen Duare voor ons een tweede boot met soldaten zag. De sloep was waarschijnlijk los gemaakt van een der schepen aan de kade.

Snel tot een besluit komend, stopte Duare. „Klim aan boord!”, riep zij de beide mannen toe. Zij deden onmiddellijk wat hun gezegd werd en het volgende ogenblik gaf Duare vol gas en gleed op de tweede boot toe. Ik hoorde de angstige kreten der bemanning en zag hun wanhopige pogingen om ons uit de weg te gaan. Toen hief Duare de neus van het toestel omhoog en een ogenblik later zweefden wij sierlijk boven de angstige soldaten.

„Mooi gedaan,” zei ik.

„Prachtig,” prees Kandar.

Artol was het eerste ogenblik sprakeloos. Het was zijn eerste vlucht. Het was het eerste vliegtuig, dat hij ooit gezien had. „Hoe komt het dat wij niet vallen?”, vroeg hij ten slotte.

Kandar was enthousiast. Ik had hem van de anotar verteld, maar ik vermoed dat hij dit alles met een korreltje zout genomen had.

Ik was van plan Kandar en Artol terug te brengen naar Japal, waar Kandars vader, Jantor, koning is. Het ligt aan het andere einde van het meer op Japal, op ongeveer vijfhonderd mijl van Mypos. Maar daar wij niet voor de volgende ochtend wilden aankomen, besloot ik te dalen en de nacht op het water door te brengen. Er stond geen wind en het meer was spiegelglad, zodat wij gemakkelijk landden en maatregelen namen om er tot de volgende ochtend te blijven. Wij maakten het ons gemakkelijk in de beide cockpits, blij met het vooruitzicht op een rustige nacht. Ik vroeg Kandar of zij veel moeite hadden gehad met hun vlucht.

„Het was niet gemakkelijk,” gaf hij ten antwoord. „Zoals je weet is de verbinding tussen de vijver in het slavenverblijf

en het meer zo smal, dat zelfs iemand van tenger postuur er niet door kan. Wij moesten dus op de een of andere manier in een vijver van het paleis zien te komen.

Toen jij Tyros neergeschoten had, was iedereen zijn hoofd kwijt. Er heerste een onbeschrijflijke chaos. Skabra, zijn vrouw, riep zichzelf tot alleenheerseres uit. Maar zij is zo gehaat, dat verschillende partijen ontstonden, die elk uur een eigen kandidaat voor het koningsschap stelden. Er waren er zo veel dat zij, tijdelijk in elk geval, hun doel voorbijgeschoten zijn en Skabra nog steeds aan het bewind is, maar de paleisbewakers gehoorzamen nog slechts schoorvoetend aan de bevelen. Natuurlijk willen zij in de gunst komen bij hem, die koning zal worden. En daar zij hopen dat Skabra niet aan de regering zal blijven, is het met hun trouw jegens haar treurig gesteld. Het grootste gedeelte van de dag houden zij geheime bijeenkomsten, waardoor de bewaking in het paleis zeer veel te wensen overlaat. Artol en ik besloten daar gebruik van te maken en ook besloten wij tot een stoutmoedige daad. Wij wisten dat de koninklijke vijver in verbinding staat met het meer. Wij waren er zeker van en dus besloten wij dat wij van deze vijver gebruik zouden maken. Het slavenverblijf wordt gewoonlijk zeer streng bewaakt, doch hedenavond was een uitzondering. Slechts één soldaat stond bij de poort, die naar de terreinen van het koninklijke verblijf voert. Wij hadden geen wapens, zelfs geen houten drietand, die men ons ter beschikking stelt als wij de koninklijke vijvers moesten bewaken. Wij hadden niets anders dan onze handen.”

„En een onweerstaanbaar verlangen om te vluchten,” voegde Artol er aan toe.

„Ja,” knikte Kandar, „dat was ons machtigste wapen – onze vaste wil om te ontvluchten. Wij stapten rustig af op de bewaker, een kerel, die altijd buitengewoon wreed voor de slaven geweest was.”

„Dat maakte het des te gemakkelijker,” zei Artol.

„Hoe dan ook, het was niet moeilijk voor Artol,” lachte Kandar. „Toen wij hem genaderd waren, vroeg de wacht wat wij in dat deel van het verblijf uitvoerden en wilde ons naar onze hutten terug sturen. Hij zette zijn bevel kracht bij met een por van zijn drietand. Dat was wat wij verwachtten en waarop wij gehoopt hadden. Ik greep de drietand en Artol sprong op de vent toe en greep hem bij de keel. Je hebt er geen idee van hoe sterk Artol is, en hoe snel. De wacht kon zelfs geen kik geven; in een oogwenk lag hij op de grond met Artol boven op hem, die hem de keel dicht kneep tot hij geen beweging meer maakte. En ik had de drietand. En ik wist ook wat er mee te doen. Wij namen de drietand mee en ook het zwaard, lieten het roerloze lichaam achter en begaven ons in de richting van het paleis. Dit gedeelte van de terreinen is slecht verlicht en ongezien slaagden wij er in de muur te bereiken, die de koninklijke vijver omgeeft. Hier stond ook een wacht, maar met hem hadden wij het veel gemakkelijker. Wij hadden immers een drietand en een zwaard. Zijn lichaam achterlatend op de grond, begaven wij ons naar de ruimte, waar de koninklijke vijver zich bevindt. Deze was goed verlicht en aan de overkant van de tuin bevond zich een aantal mensen. Toen wij de vijver naderden kwam een van hen op ons toe. Het was Plin.”

„Die kerel, die mij verraden heeft en mijn revolver stal,” zei ik ter verklaring tegen Duare.

„Tussen twee haakjes, hoe heb je hem terug gekregen?”, vroeg Kandar.

„Plin gooide hem in de koninklijke vijver,” gaf ik ten antwoord, „en toen ik Tyros en Duare nazette, zag ik hem op de bodem liggen. Maar verder, wat gebeurde er toen?”

„Wel,” ging Kandar voort, „Plin riep de wacht. Wij draalden echter niet en doken in de vijver, hopend dat wij de gang zouden vinden, die naar het meer leidt, en dat wij niet verdronken zouden zijn voordat wij haar gevonden hadden.”

„Het scheelde maar weinig,” zei Artol. „Ik geloof dat ik toch een paar maal verdronk voordat mijn hoofd eindelijk aan de oppervlakte kwam. Ik was zo goed als bewusteloos en als Kandar mij niet een paar minuten met mijn hoofd boven water gehouden had, zou ik er geweest zijn.”

„Nu begrijp ik hoe het kwam dat zij zo gauw begonnen zijn naar jullie te zoeken,” zei ik. „Dat heeft Plin op zijn geweten.”

Kandar knikte. „Ja,” zei hij, „en dat ik Mypos nu voor goed verlaten heb spijt me alleen omdat ik nu geen gelegenheid zal hebben om met Plin af te rekenen.”

„Ik kan je terug brengen,” zei ik.

Kandar schoot in een lach. „Nee, dank je,” zei hij. „Zo erg is het nog niet met me. En het bezit van een vriend als jij weegt ruimschoots op tegen Plin en al mijn andere vijanden. Ik zal niet proberen je te bedanken voor wat jij en Duare voor ons gedaan hebben – niet met woorden. Zij zijn niet toereikend om mijn gevoelens tot uitdrukking te brengen.”

„Ik ben slechts een gewoon soldaat,” zei Artol, „en een man van weinig woorden, maar ik zal u trouw zijn, zoals ik mijn *jong* trouw ben.”

XIX.

Tegen het aanbreken van de ochtend gingen wij op weg en gleden over het water in de richting van Japal. Kandar was van oordeel dat wij beter buiten de stad konden dalen; dan konden hij en Artol naar een der stadspoorten gaan en zich bekend maken.

„Ik ben bang,” zei hij, „dat men, als men dit ding laag boven de stad ziet vliegen, er op gaat schieten.”

„Met wat?”, vroeg ik. „Heb je me niet verteld, dat jullie geen vuurwapens hebben?”

„Die hebben wij ook niet,” gaf hij ten antwoord, „maar wij hebben wèl dingen, waarmee wij brandende toortsen en rotsblokken hoog in de lucht kunnen werpen. Deze dingen bevinden zich op de stadsmuren en op de schepen aan de kaden. Als je propeller getroffen werd, zou je neerstorten.”

„Goed,” zei ik, „dan zullen wij buiten de stad landen.” En zo geschiedde.

Japal is een veel mooiere stad dan Mypos en ook groter. Zij grenst aan een open vlakte, waarop wij, ongeveer honderd yards van de stadspoorten, de anotar neerzetten. Wij zagen de ontsteltenis, die onze komst onder de soldaten aan de poort veroorzaakte. Een paar wachten, die buiten stonden, vlogen naar binnen en wierpen de poorten dicht. Anderen brachten druk wijzend en gebarend de versperringen op hun plaats.

Kandar en Artol stapten uit en begaven zich naar de poort. Weldra zagen wij hen praten met de manschappen bij de versperringen; een ogenblik later keerden zij om en kwamen naar ons terug. De poorten gingen weer open en soldaten snelden naar buiten. Kandar en Artol zetten het op een lopen, de soldaten achter hen aan. Ik begreep dat er iets verkeerd gegaan was. De kroonprins van een land gaat niet voor zijn eigen soldaten op de vlucht als er niet werkelijk iets heel ernstigs aan de hand is. Ik zag dat de soldaten Kandar en Artol zouden inhalen voordat zij het vliegtuig bereikt zouden hebben. Natuurlijk wist ik niet welke de moeilijkheden waren, maar wel zag ik meer dan duidelijk dat Kandar en Artol ernstig belaagd werden. Ik voelde mij verantwoordelijk voor hen. Ik geloof dat wij ons altijd verantwoordelijk voor onze vrienden voelen. Ik in elk geval. En dus besloot ik hen te helpen. Onder de gegeven omstandigheden was het vliegtuig mijn beste wapen. Ik sloeg de motor aan en gleed in de richting van de soldaten, maakte de machine los van de grond, vloog rakelings over de hoofden

van Kandar en Artol en dook rechtstreeks naar hun achtervolgers. Ik had het landingsgestel niet ingetrokken en dit maaide hen eenvoudig neer. Toen steeg ik weer hoger om een ogenblik later vlak naast Kandar en Artol te dalen. Zij klommen in de cockpit en weg waren wij!

„Wat is er gebeurd?“, vroeg ik aan Kandar.

„Er is een revolutie geweest onder aanvoering van een zekere Gangor,“ antwoordde hij. „Mijn vader is gevlucht. Dat is alles wat ik weet. Een van de soldaten bij de poort heeft het mij verteld. Hij zou me nog meer verteld hebben als niet een officier van Gangor naar de poort gekomen was en ons gevangen wilde nemen.“

„Is het niet Gangor geweest, Artol,“ vroeg ik, „die je door de Myposiërs gevangen heeft laten nemen?“

„Ja,“ antwoordde hij. „Nu moet ik mij dubbel op hem wreken. Ik wou dat ik de stad had kunnen binnen komen, ook al zou ik geen gelegenheid gekregen hebben om mij te wreken voor wat hij mij aangedaan heeft.“

„Die gelegenheid krijg je misschien nog wel,“ zei Kandar.

„Nee,“ zei Artol somber, „hij heeft slechts één leven en ik moet eerst mijn koning wreken.“

„Waar wil je nu heen?“, vroeg ik aan Kandar. „Ik wil je met genoeg brengen waar heen je slechts wilt, alvorens wij op zoek gaan naar Korva.“

„Ik kan mij slechts één plaats voorstellen, waar ik mijn vader, misschien vinden zou,“ zei Kandar. „Diep in het hooggebergte leeft een stam wilde inboorlingen, Timals genaamd. Mijn vader heeft jaren geleden vriendschap gesloten met Yat, hun opperhoofd. Zij leven in uitstekende verstandhouding met geheel Japal, hoewel zij weigeren iemand anders te gehoorzamen dan hun eigen opperhoofd. Ik zou erg graag naar dit land gaan en onderzoeken of mijn vader een toevlucht bij de Timals gezocht heeft.“

Er overkwamen ons geen avonturen op deze tocht. Wij

vlogen over een landstreek, waar zeer veel wild voorkwam en over een aantal bergreeksen, tot wij eindelijk het land der Timals bereikten, een hoge rotsvlakte, omgeven door grillige bergpieken; een ontoegankelijk land en gemakkelijk te verdedigen in geval van vijandelijkheden.

Kandar wees naar een dorp in een canyon, die uitkwam op de vlakte en ik daalde en cirkelde een paar maal rond. De mensen stonden in de enige straat, die het dorp rijk was, naar ons omhoog kijken. Zij toonden angst noch vrees. Er was iets zonderlings aan hun uiterlijk, maar toch schenen het menselijke wezens te zijn. Eerst kon ik niet onderscheiden wat dit zonderlinge was, maar toen wij lager kwamen zag ik dat het korte staarten en horens waren. Zij waren gewapend met speren en messen, die sommigen dreigend naar ons ophieven.

Eensklaps ontdekte Kandar zijn vader en riep hem aan.

„Mijn broer Doran is hier ook,” zei Kandar tegen mij. „Daar staat hij, naast mijn vader.”

„Vraag je vader of wij veilig landen kunnen,” zei ik.

Hij deed het en kreeg een ontkennend antwoord. „Yat zegt dat jij naar het dorp mag komen, maar die vreemden niet,” riep Jantor ons toe.

„Maar ik kan niet komen als men ons niet toestaat met het vliegtuig te dalen,” riep Kandar terug. „Zeg Yat dat deze mensen met goede bedoelingen komen. De een is Artol, een soldaat van uw vroegere lijfgarde en de anderen zijn Carson van Venus en zijn vrouw, Duare van Vepaja. Zij hebben mij gered. Dring er bij Yat op aan dat hij hen toestaat te landen.”

Wij zagen dat Jantor zich omkeerde en tot het opperhoofd der Timals sprak, maar deze schudde vastberaden het hoofd. Wij bleven laag boven het dorp cirkelen en Jantor riep ons toe: „Yat zegt dat men geen vreemden in Timal toelaat, alleen mij en de leden van mijn familie – en dat hem dat schip dat zo door de lucht zweeft alles behalve bevalt. Hij zegt dat

het niet natuurlijk is en dat de mensen, die het besturen, geen gewone mensen kunnen zijn – dat zij zijn volk ongeluk zullen brengen. Ik kan mij best voorstellen wat hij denkt; het is voor mij ook de eerste maal dat ik mensen zie vliegen. Weet je wel zeker dat deze Carson van Venus en zijn vrouw gewone mensen zijn?”

„Net zo gewoon als u en ik!”, riep Kandar terug. „Zeg dat hij de machine beslist toestemming moet geven om te landen, dan kan hij haar zelf bekijken. Niemand op Amtor heeft zo iets ooit eerder gezien.”

Eindelijk gaf Yat zijn toestemming. Ik zette de machine dicht bij het dorp neer en reed haar naar het eind van de enige straat. Ik wist dat deze mensen doodsbang waren toen het vreemde ding op hen af kwam, maar geen van allen verroerde zich. Zij bleven staan waar zij stonden. Ik stopte dicht bij Jantor en Yat en onmiddellijk werden wij omringd door mannen met opgeheven speren. Voor een ogenblik leek de toestand ernstig. Deze Timals hebben een schrikwekkend uiterlijk. Hun gezicht is op een afschuwelijke manier met allerlei kleuren getatoueed en hun haren dragen niet weinig bij om het huiveringwekkende van hun wonderlijke uiterlijk te verhogen.

Yat stapte moedig op het vliegtuig toe en keek moedig op naar Duare en mij. Jantor en Doran volgden. Kandar stelde ons voor en het oude Timal-opperhoofd nam ons onderzoekend op. Na geruime tijd wendde hij zich om naar Jantor en zei: „Hij is een man, zoals jij. Wens je dat wij vriendschap sluiten met hem en zijn vrouw?”

„Het zou mij een groot genoegen doen,” zei Jantor, „omdat zij vrienden van mijn zoon zijn.”

Yat keek op naar mij. „Wens je vriendschap te sluiten met de Timals en in vrede met ons om te gaan?”, vroeg hij.

„Ja,” gaf ik ten antwoord.

„Dan kun je dat vreemde ding verlaten. Je kunt hier blijven

zo lang als je wilt, als de vriend van Yat en zijn volk. Ik heb gesproken en mijn volk heeft het gehoord.”

Wij klommen uit de anotar, blij weer eens onze benen te kunnen strekken. De Timals kwamen naderbij, doch bleven toch op een behoorlijke afstand staan en rekten hun halzen uit naar de machine. Zij hadden veel betere manieren dan de beschaafde mensen, die in de grote steden van de Aarde wonen en die, onder gelijke omstandigheden, onze machine waarschijnlijk uit elkaar gerukt hadden voor souvenirs en ons de kleren van het lichaam hadden gescheurd.

„Zij hebben jullie hun vriendschap geschonken,” zei Jantor, „en jullie zullen zien hoe aardig en gastvrij ze zijn. Zij zijn een trots volk, met een zeer hoog ontwikkeld eergevoel. Zo lang iemand hun vriendschap waardig is, kan hij op hen rekenen. Stelt hij hen teleur, of bedriegt hij hen, dan wordt hij onherroepelijk ter dood gebracht.”

„Wij zullen proberen ons hun vriendschap waardig te tonen,” beloofde ik hem.

XX.

De oude Yat legde een grote belangstelling voor de anotar aan de dag. Hij liep er om heen, klopte er tegen met de knokkel van zijn wijsvinger. „Het is geen levend ding,” zei hij tegen Jantor, „en toch vliegt het als een vogel.”

„Wil je een tochtje met me maken?“, stelde ik voor.

„Als antwoord kroop hij in de voorste cockpit. Ik ging naast hem zitten en legde hem de werking van de instrumenten uit.

„Zullen wij opstijgen?“, vroeg ik.

„Ja.”

„Zeg dan je volk achteruit te treden en op een afstand te blijven tot we opgestegen zijn.”

Hij deed wat ik gevraagd had en weldra zweefden wij boven de hoofden der omhoog starende Timals en na enige minuten

steeg ik nog hoger. Ik keek Yat van ter zijde aan. Er was niets van onrust aan hem te bespeuren; hij zat naast me alsof hij het de gewoonste zaak van de wereld vond, rondkijkend over het landschap en zich over de rand van de cockpit buigend om naar beneden te zien.

„Hoe bevalt het je?“, vroeg ik.

„Uitstekend,“ antwoordde hij.

„Je moet maar zeggen wanneer je naar het dorp terug wilt.“

„Ik wil daar heen,“ zei hij, terwijl hij naar een zeker punt wees. Ik vloog over een bergpas en verder naar een breed dal. „Daar heen,“ zei hij, terwijl hij naar een tweede punt wees. „Nu lager,“ zei hij een ogenblik later en weldra zag ik onder ons het dorp liggen. „Vlieg laag boven dat dorp.“

Ik vloog laag boven een dorp van armoedige hutten, en vrouwen en kinderen snelden luidkeels schreeuwend naar binnen. Een paar soldaten deden echter moedig en wierpen hun speren naar ons omhoog. Yat leunde ver over de rand toen ik op zijn verzoek nogmaals boven het dorp cirkelde. Ditmaal hoorde ik een soldaat roepen: „Het is Yat, de Timal!“

Yat straalde van genoegen. „Nu naar huis,“ verzocht hij. „Dit waren de vijanden van mijn volk,“ zei hij een ogenblik later ter verklaring. „Thans weten zij welk een groot man Yat, de Timal is.“

Alle Timals van Yats dorp stonden op zijn terugkeer te wachten. „Ik was blij toen ik jullie eindelijk terug zag komen,“ zei Kandar. „De mensen hier begonnen ongeduldig te worden. Ze dachten dat je Yat ontvoerd had.“

Soldaten verzamelden zich om hun opperhoofd. „Ik heb een geheel nieuwe wereld gezien,“ vertelde Yat. „Ik heb als een vogel over het dorp van de Dalmensen gevlogen. Zij hebben mij gezien en mij herkend. Thans zullen zij weten welk een belangrijk volk de Timals zijn!“

„Gij hebt boven het dorp van de Dalmensen gevlogen,“

riep een der soldaten uit. „Maar dat is twee dagmarsen ver.”

„Ik heb heel snel gevlogen,” legde Yat uit.

„Ik zou ook wel eens een tocht met die vogelmachine willen maken,” zei een officier en toen weerklonk van alle kanten de zelfde wens.

„Neen,” zei Yat, „dat is alleen voor opperhoofden.”

Hij had iets gedaan dat nog nooit iemand anders in zijn wereld gedaan had. Het verleende hem iets bijzonders. Het maakte hem zelfs tot een nog machtiger opperhoofd dan hij reeds geweest was.

Wij leerden deze Timals zeer waarderen. Zij waren zeer hoffelijk tegenover Duare, vooral de vrouwen deden alles om het haar zo aangenaam mogelijk te maken. Men zou zo iets nooit achter zulke primitieve wezens gezocht hebben. Wij bleven een paar dagen bij hen om op verhaal te komen en toen bracht ik Jantor, Kandar en Doran naar Japal terug om de toestand te verkennen. Daar de anotar slechts ruimte biedt voor vier passagiers, liet ik Duare en Artol achter. Ik wist dat zij veilig zou zijn bij de Timals, en bovendien was ik er zeker van weer voor donker terug te zijn.

Wij cirkelden laag boven Japal, veroorzaakten heel wat opschudding in de straten. Jantor hoopte contact te kunnen krijgen met een van zijn getrouwen en te horen hoe de toestand in de stad was. Er bestond altijd kans op een contra-revolutie, die hem weer op de troon zou plaatsen. Maar zijn vrienden waren òf allen dood òf gevangen genomen, òf bang om met hem te praten, want hij zag niemand, die hij vertrouwde.

Op de terugweg naar Timal cirkelde ik in brede kringen boven het meer, en steeg steeds hoger toen Jantor in de verte een aantal schepen zag liggen.

„Als het niet te veel gevraagd is, zou ik graag gaan kijken van wie die vloot is,” zei hij.

Ik zette koers naar de schepen en weldra cirkelden wij er

boven – vijftig oorlogsvaartuigen, bemand met soldaten, de meeste galeien met twee rijen roeiers aan weerszijden.

„De oorlogsvloot der Myposiërs,” zei Jantor, „en zij zijn op weg naar Japal.”

„Gangor zal zijn handen vol hebben,” zei Kandar.

„Wij moeten hem waarschuwen,” zei Jantor.

„Maar hij is uw vijand!”, riep Doran uit.

„Japal is mijn land,” antwoordde Jantor. „Wie er ook als jong heerst, het is mijn plicht hem te waarschuwen.”

Op de terugweg naar Japal schreef Jantor een brief. Wij vlogen laag over de terreinen van het paleis en Jantor stak als teken van vrede zijn rechter hand omhoog. Bijna ogenblikkelijk verliet een aantal mensen het paleis en weldra herkende Jantor zijn vijand Gangor en riep hem aan.

„Ik heb een belangrijke mededeling voor je!”, riep hij, terwijl hij de met een staaf ijzer verzwaarde brief vallen liet. Een soldaat raapte hem op en bracht hem aan Gangor, die hem aandachtig las en ons daarna beduidde lager te komen. Ik voldeed aan het verzoek en cirkelde heel dicht boven hem rond.

„Ik stel je mededeling op prijs, Jantor!”, riep Gangor, toen wij zo laag vlogen dat wij elkaar verstaan konden. „Wees zo goed te landen. Wij hebben je hulp nodig bij het verdedigen van de stad. Ik verzeker je dat je geen kwaad geschieden zal.”

Ik keek Jantor aan; Kandar en Doran eveneens. Wij verwachtten niet anders dan dat hij het verzoek van de hand wijzen zou.

„Het is mijn plicht,” zei hij tot ons. „Mijn land verkeert in gevaar.”

„Doe het niet,” raadde Kandar. „Gangor is niet te vertrouwen.”

„Hij zal het niet wagen mij kwaad te doen,” zei Jantor. „Te veel soldaten hebben gehoord wat hij gezegd heeft en zij zijn niet allen mannen zonder eer.”

„Allen die zich aan zijn zijde geschaard hebben, zijn verraders,” zei Doran.

„Mijn plicht ligt daar,” verklaarde Jantor. „Wees zo goed te landen,” wendde hij zich tot mij.

„Als gij er beslist op staat, zal ik de machine buiten de stad neerzetten,” zei ik. „Als gij u in de handen van een schurk als Gangor wilt begeven, moet gij dat zelf weten, doch ik voel er niets voor om mijn vliegtuig en de veiligheid van Duare in gevaar te brengen.”

Ik cirkelde nogmaals rond en Kandar liet Gangor nogmaals beloven dat zijn vader geen leed geschieden zou en dat hij de stad weer zou kunnen verlaten wanneer hij verkoos. Gangor stemde grif toe – al te grif leek mij.

„Daar met dat ding, waar jullie in zitten, bij het paleis,” verzocht Gangor. „Ik zal de soldaten wegsturen.”

„Ik denk er niet aan,” gaf ik ten antwoord. „Ik zal de machine buiten de poort neerzetten.”

„Zoals je wilt,” zei Gangor. „Dan kom ik wel naar de poort om je te begroeten, Jantor, en je de stad binnen te leiden.”

„En breng niet al te veel soldaten mee,” waarschuwde ik hem. „En zorg er voor dat je op behoorlijke afstand van het vliegtuig blijft. Ik vertrek onmiddellijk nadat de jong uitgestapt is.”

„Breng Kandar en Doran mee, Jantor,” verzocht Gangor. „Beiden zijn welkom en ik beloof je nogmaals dat je volkomen veilig zult zijn binnen de muren van Japal.”

„Ik voel mij veel geruster nu Doran en ik met u mee gaan,” zei Kandar, terwijl wij hoger stegen en koers zetten naar de vlakte van de stad.

„Neen, jullie gaan niet mee,” zei Jantor. „Jij vertrouwt Gangor niet. Misschien heb je gelijk. Als ik sterf ligt de toekomst van ons land in jouw handen – in die van jou en die van Doran. En ook de toekomst van onze dynastie. Jullie moeten in leven blijven om zonen te krijgen. Als wij

ons alle drie te gelijk op genade of ongenade aan Gangor overleveren, zou de verleiding misschien te groot voor hem worden. Alleen geloof ik wel veilig te zijn. Jullie mogen mij geen van beiden vergezellen.”

„Neen, ik ga mee!”, verklaarde Kandar. „Ik laat u niet alleen gaan!”

„Neen,” zei ook Doran, „wij laten u niet alleen gaan; u moet ons toestaan u te vergezellen. Wij zijn uw zoons. Wat zou het volk van Japal wel van ons denken als wij u geheel alleen naar uw grootste vijand lieten gaan?”

„Jullie gaan niet mee!”, herhaalde Jantor op gebiedende toon. „Dit is mijn laatste woord. Jullie hebben mij te gehoorzamen.”

Ik zette de anotar niet ver van de poort neer en weldra verscheen Gangor, vergezeld van een twaalftal soldaten. Zij bleven op behoorlijke afstand van het vliegtuig staan en Jantor, die reeds uitgestapt was, ging op hen toe.

„Ik wou dat wij hier nooit heen gegaan waren,” zei Kandar. „Ik weet zeker dat vader een grove fout gemaakt heeft met Gangor te vertrouwen.”

„Hij schijnt er van overtuigd te zijn dat Gangor zijn belofte houden zal,” zei ik. „Je hebt zelf gehoord dat hij mij gevraagd heeft te wachten en getuige te zijn van het gevecht en hem te komen halen als het afgelopen is.”

„Ja,” zei Doran, „maar ik deel zijn vertrouwen niet. Gangor is altijd bekend geweest om zijn onbetrouwbaarheid, maar er werd weinig aandacht aan geschonken omdat hij slechts kapitein was van een koopvaardijship. Wie heeft er ooit aan gedacht dat hij zich zelf nog eens jong van Japal maken zou!”

XXI.

Ik voelde werkelijk een zeer grote eerbied voor Jantor. Hij deed iets zeer moedigs, doch iets dat tevens zeer roekeloos

en vermetel was. Ik keek hem na toen hij met fier opgeheven hoofd, een koning tot in de toppen van zijn vingers, op zijn vijanden toestapte.

Ik was onmiddellijk opgestegen en cirkelde nu laag boven het terrein. Jantor was Gangor tot op enige schreden genaderd, toen de laatste eensklaps zijn speer ophief en haar de jong in het hart dreef.

Kandar en Doran slaakten een kreet van afschuw en schrik.

Ik gaf dadelijk meer gas en dook recht naar de verrader, maar toen Gangor en zijn soldaten ons zagen aankomen, keerden zij ijlings om en vluchten naar de stad. Laag achter hen richtte ik mijn revolver op hen. Een paar soldaten stortten levenloos neer, maar Gangor slaagde er in veilig de stadspoort te bereiken.

Zwijgend steeg ik hoger en vloog over de stad en verder over het meer. Kandar en Doran keken somber voor zich uit. Hun gezicht stond strak. Ik had diep medelijden met hen.

Ten slotte verbrak Kandar het zwijgen en vroeg waar ik heen vloog.

„Ik ga de Myposiërs vertellen dat Japal gewaarschuwd is en zich gereed maakt de schepen te vernietigen.”

„Waarom?”, vroeg hij.

„Het was de wens van je vader de stad te redden. Eens zul jij er jong zijn. Zou je willen dat de stad veroverd werd door de vismensen?”

„Je hebt gelijk,” zei hij.

Het was laat in de middag toen ik tot dicht boven de grootste galei van de Myposische oorlogsvloot daalde. Zij hadden ons blijkbaar zien aankomen, want het dek was vol soldaten, die naar ons omhoog tuurden.

„Voorzichtig,” waarschuwde Kandar. „Zij brengen een projectielenwerper in gereedheid. Als wij geraakt worden, zijn wij er geweest.”

Ik maakte het vredesteek en riep naar beneden dat ik een

boodschap had voor hun commandant. Een grote kerel, die ik mij herinnerde gezien te hebben in het paleis van Tyros, beantwoordde het vredesteek en beduidde mij dichter bij te komen.

„Eerst moeten jullie dat projectiel uit die catapult nemen,” riep ik.

Hij knikte en gaf de nodige bevelen. Toen zij ten uitvoer gebracht waren, daalde ik tot dicht boven het vaartuig. Mijn vliegtuig is buitengewoon goed bestuurbaar en kan zeer langzaam vliegen, zodat het mij niet al te veel moeite kostte een min of meer geregeld gesprek met het vaartuig te voeren.

„Wie is de commandant van de vloot?”, vroeg ik.

„Skabra, de vadjong,” klonk het terug.

„Weet gij wie ik ben?”

„Ja, de slaaf, die Tyros gedood heeft,” klonk het terug.

„Ik moet Skabra spreken,” zette ik het gesprek voort. „Ten miste als zij niet al te woedend op mij is.”

De kerel grijnsde van het ene oor naar het andere. Het gezicht van deze mensen is al afstotend genoeg als het in rust is, maar als zij lachen is het iets om zelfs grote mensen bang te maken. Hun vismonden verbreden zich van de ene kant van hun gezicht naar de andere, waardoor automatisch hun kieuwen open gaan en achter hun baard worden hun ontelbare kleine scherpe tanden, als die van een vis, zichtbaar.

„Skabra is niet boos,” zei hij.

„Op welk schip bevindt zij zich?”, vroeg ik.

„Op dit,” gaf hij ten antwoord.

„Ga haar zeggen dat Carson van Venus haar wenst te spreken. Zeg haar dat ik zeer belangrijk nieuws voor haar heb.”

Bij mijn laatste woorden kwam Skabra juist aan dek. Zij zag er uit als een opgeblazen kabeljauw.

„Wat wil je?”, riep ze. „Mij ook vermoorden?”

„Neen,” riep ik terug. „Jij bent goed geweest voor mijn vrouw. Jou zal ik een kwaad doen. Ik heb belangrijk nieuws

voor je, maar op deze manier kan ik geen gesprek voeren. Neem een sloep, dan zal ik op het water dalen en dan kunnen wij verder praten.”

„Je denkt zeker dat ik gek ben!”, riep ze. „Dan zou ik op genade of ongenade aan je overgeleverd zijn.”

Ik moest boven het schip blijven rondcirkelen en haar telkens een paar woorden te gelijk toeroepen. Het was bijna onmogelijk op deze manier een behoorlijk gesprek te voeren.

„Zoals je wilt,” riep ik. „De boodschap, die ik voor je heb, is zeer belangrijk en ik heb beloofd je geen kwaad te zullen doen. Je moet het dus zelf maar weten. Ik zal wachten.”

Ik zag hen opgewonden op het dek staan praten, maar na enige tijd werd toch een sloep neergelaten met Skabra er in. Ik daalde tot dicht bij het schip en wachtte. Weldra kwamen zij langsrij.

Skabra begroette mij vriendelijk. Zij scheen geen wrok tegen mij te koesteren dat ik haar man vermoord had, waarover ik echter in het geheel niet verwonderd was. Ik had haar niet alleen bevrijd van een meer dan onaangename echtgenoot, maar ik had haar ook op de troon geplaatst, waar zij heersen zou tot het afschuwelijke amphibie, dat haar zoon was, volwassen was.

„Je moet me vóór alles vertellen hoe je er in geslaagd bent Mypos te ontvluchten,” begon zij.

Ik schudde het hoofd. „Nee, ik zal er misschien wel eens meer gevangen genomen worden en dus geef ik er de voorkeur aan dit geheim te bewaren.”

„Dat is misschien niet onverstandig van je,” knikte ze, „maar als je ooit terug komt, zul je, zo lang ik vadjong ben, goed behandeld worden. Maar wat is nu dat belangrijke nieuws, dat je voor me hebt?”

„Japal weet dat je vloot onderweg is; de stad heeft maatregelen getroffen. Ik raad je aan terug te keren.”

„Waarom vertel je me dat?”, vroeg ze.

„Om twee redenen. Je bent goed geweest voor mijn vrouw, en de zoons van Jantor zijn mijn vrienden. Ik wens een oorlog tussen Japal en Mypos te verhinderen.”

Zij knikte. „Ik begrijp het, maar toch zal ik een aanval op Japal doen. Wij hebben slaven nodig. De meeste van onze galeien zijn niet voldoende bemand. Die kerels sterven als vliegen.”

Wij praatten nog wat, maar toen ik ten slotte inzag dat ik haar niet van haar voornemen zou kunnen afbrengen, liet ik haar alleen.

Toen wij Japal naderden, zagen wij dat de oorlogsschepen volledig bemand waren en dicht bij de stad lagen. Kandar wilde wachten om te weten hoe het gevecht aflopen zou. Het was reeds laat in de middag, zodat de strijd waarschijnlijk eerst de volgende ochtend ontbranden zou. De galeien zouden slechts langzaam naderen om de mannen aan de riemen te sparen. Zij zouden al hun krachten nodig hebben tijdens de strijd.

„Zij zullen de stad waarschijnlijk tot op een kob afstand naderen,” zei Kandar „en wachten tot het aanbreken van de nieuwe dag. Dan zijn de slaven uitgerust.” (Een kob is twee en een halve mijl.)

Het beviel mij alles behalve en ik verlangde er naar naar Duare terug te keren en op zoek te gaan naar Korva; maar het betekende zo veel meer voor Kandar, dat ik besloot te wachten. Hij kende een stille baai aan de kust en daar vlogen wij heen en daalden op het water.

Bij het aanbreken van de dag wekte Kandar me. „De Myposische vloot is onderweg,” wist hij te vertellen. „Ik hoor het kraken van hun riemen.”

Ik luisterde. Vaag hoorde ik het schuren van de riemen in de klampen. Zelfs een ingevette riem is niet geheel geruisloos. Wij stegen op en vlogen in de richting van Japal en bijna onmiddellijk zagen wij de Myposische vloot naderen, drie

rijen, elk van zestien schepen. De vloot van Japal lag nog altijd dicht bij de stad.

Toen de eerste rij Myposische schepen de vijandelijke vloot tot op honderd yards genaderd was, kwam het tot een treffen. Een vuurbol steeg op van het dek van een Japal-schip, beschreef een sierlijke boog en kwam neer op het dek van een Myposisch oorlogsvaartuig. De vuurbol was afkomstig uit een catapult. De strijd had een aanvang genomen. Vuurbollen en rotsblokken vlogen over en weer. Velen vielen in het water, doch ook vele troffen doel. Drie schepen stonden in brand en ik zag de manschappen emmers water uit het meer ophijzen om het vuur te blussen.

Gestadig kwam de Myposische vloot naderbij. „Zij willen enteren,” zei Doran.

Weldra begreep ik waarom de Japal-vloot zo dicht onder de kust gebleven was. De batterijen op de stadsmuur werden in werking gesteld. Zij braakten zwaardere projectielen uit dan de catapults op de schepen. Verschillende galeien hadden zich inmiddels tussen de schepen van de Myposische vloot gedrongen. Zij waren veel sneller en veel beter bestuurbaar. Voor zo ver ik zien kon, lag het hoofdzakelijk in hun bedoeling langzij te komen en speren te werpen door de patrijspoorten, waar de roeiers aan hun banken geketend zaten. Stel voldoende roeiers buiten gevecht en je hebt het schip. Een projectiel uit een catapult op de wal kwam midden op een galei terecht en doodde drie soldaten, drong door de bodem van het schip, dat onmiddellijk begon te zinken. De overlevenden, die over boord sprongen, werden doorstoken door de soldaten van het Japal-schip, dat zij gepoogd hadden buit te maken. Ik hoorde het schreeuwen en kermen der stervenden.

„Dat was een goed schot,” zei Kandar.

Vier der aanvallende schepen stonden thans in brand, de bemanning trachtte zich te redden in de sloepen waarvan er

niet half genoeg waren, terwijl de slaven de vuurdood vonden in hun ketenen. Hun kreten waren huiveringwekkend.

Andere Myposische schepen trachtten die van Japal te enteren en er ontstond een gevecht van man tegen man op dekken, glibberig van het bloed. Het was een afgrijselijke, doch fascinerende aanblik. Ik daalde lager om beter te kunnen zien, daar de rook van de brandende schepen het uitzicht belemmerde.

Doch ik daalde te laag. Een projectief uit de catapult trof mijn propeller, die vernield werd. Thans zag het er lelijk voor mij uit – zeer lelijk zelfs.

XXII.

Mijn eerste gedachte, toen ik bemerkte dat het vliegtuig getroffen was, was voor Duare. Ik bevond mij te midden van een strijd tussen twee volkeren, die mijn vijanden waren. Welke kans had ik om naar Timal terug te keren? Wat zou er van Duare worden? Ik verwenste mijzelf om mijn domheid, toen ik probeerde in een glijvlucht te dalen. Ik had nog juist voldoende snelheid om ongeveer een mijl uit de kust van Japal te kunnen dalen. Ik hoopte dat in de hitte van het gevecht niemand op de stadsmuren gezien had wat er gebeurd was en in welke richting ik verdwenen was. Ik daalde in de nabijheid van een bos en geholpen door Doran en Kandar sleepte ik het vliegtuig naar een plaats waar het door dicht geboomte aan het oog onttrokken werd. Toen ik omkeek kon ik door de rook, opstijgend van de brandende schepen, de stad nauwelijks zien, en ik hoopte vurig dat diezelfde rook mijn landing onzichtbaar gemaakt had.

Kandar en Doran hadden diep medelijden met mij. Zij zeiden dat het ongeluk nooit gebeurd zou zijn als ik niet geprobeerd had hen te helpen.

Ik zei hun dat gedane zaken nu eenmaal geen keer nemen

en dat wij moesten proberen gereedschap en hout te vinden om een nieuwe propeller te maken. Ik verwijderde wat er nog van de oude over was – een blad en een stomp.

Toen ik Kandar uitlegde welk soort gereedschap ik nodig had en welk soort hout, werd zijn belangstelling gewekt en vroeg hij mij van alles over de constructie van een vliegtuigpropeller.

Men zou bijna denken dat hij van plan was er zelf een te maken.

Het geschikte hout was betrekkelijk gauw gevonden. Ook in dit bos groeiden de bomen waarvan de oorspronkelijke propeller gemaakt was, maar hoe moesten wij aan het geschikte gereedschap komen?

„In Japal is gereedschap genoeg,” zei Kandar. „Maar hoe krijgen wij het hier? Doran en ik hebben vrienden genoeg in de stad, maar hoe moeten wij met hen in contact komen?”

Zij maakten allerlei plannen, het ene nog minder uitvoerbaar dan het andere en de zaak leek volkomen hopeloos. Ten slotte echter bedacht Doran iets – dat misschien wel tot iets zou kunnen leiden, al was de mogelijkheid dan ook zeer gering.

„Ik ken een messenmaker,” zei hij. „Ik ken hem heel goed, want hij heeft veel voor mij gewerkt. Ik weet ook dat hij betrouwbaar is. Hij woont dicht bij de stadsmuur aan de landzijde. Als wij hem konden bereiken, zouden wij ons messen kunnen verschaffen.”

„Maar hoe kunnen wij hem bereiken?”, zuchtte Kandar.

„Door over de muur te klimmen,” antwoordde Doran.

Kandar begon te lachen. „Op haar laagste punt is de muur een ted hoog. Zo hoog kan ik niet springen.” (Een ted is 13.2 voet.)

„Je hoeft ook niet te springen,” legde Doran uit. „Jij klimt op Carsons schouder en ik op de jouwe en dan ben ik er al over heen.”

„Als je gesnapt wordt, laat Gangor je ter dood brengen,” zei ik. „Nee, dat is te gevaarlijk.”

„Het is helemaal niet gevaarlijk,” protesteerde Doran. „Wij wachten tot het donker is. Zij zullen doodop zijn na 't gevecht en de wacht is nooit zo heel erg actief.”

„Maar hoe wil je terug komen?”, vroeg Kandar.

„Het huis van mijn vriend staat tegen de muur. Van het dak van het huis naar de rand van de muur is slechts een valut. Ik klim door het luik in zijn dak naar beneden, haal het gereedschap, klim weer naar boven en – wij hebben wat wij hebben willen.”

„Het klinkt eenvoudig genoeg,” zei Kandar.

„Ik vind het te gevaarlijk,” zei ik.

„Wij zullen het toch moeten proberen,” zei Doran.

Die avond begaven wij ons gedrieën naar de stadsmuur en wees Doran ons een plaats, dicht bij het huis van zijn vriend de messenmaker. Het was dicht bij de poort aan de landzijde – te dicht, vond ik, als de wachtposten eens hun plicht deden.

Alles ging prachtig. Kandar klom op mijn schouders en Doran op die van Kandar. Zo stonden wij, toen eensklaps een ruwe stem riep: „Hé daar, wat heeft dat te betekenen? Kom eens naar beneden. Gij zijt onze gevangenen! Wij zijn de wacht!”

Ik hield Kandar bij de benen vast om hem te steunen en voordat ik mijn revolver kon trekken, werd ik gegrepen. Kandar en Doran verloren hun evenwicht en vielen boven op mij en op een zestal soldaten. Wij vielen bijna allemaal, alleen de kerel, die mij van achteren vastgegrepen had, wist zich staande te houden. Toen wij weer op de been waren, bemerkte ik dat ik mijn revolver kwijt was. Een soldaat stak het wapen triomfantelijk omhoog.

„Ik heb hem dat ding vanochtend zien gebruiken,” zei hij. „Als ik hem niet herkend had en hem het ding had afgenomen, zou hij ons allen gedood hebben.”

„Wees er voorzichtig mee,” waarschuwde ik, „anders word je er toch door gedood.”

„Ik zal er voorzichtig mee zijn en ik zal het altijd bewaren,” grijnsde hij. „Ik bewaar het om mijn kinderen te laten zien.”

„Je kinderen zullen het nooit te zien krijgen,” zei een tweede soldaat. „Gangor zal het je afnemen.”

Wij waren al pratende de poort genaderd en werden binnen gelaten. Opnieuw was ik een gevangene, maar ik dankte de hemel dat Duare nog in vrijheid was.

Wij werden naar een vertrek in een der torens gebracht, waar wij tot de volgende ochtend bleven. Kandar en Doran waren door geen der soldaten herkend en ik hoopte vurig dat het zo blijven zou.

Doran, die nooit om een antwoord verlegen was, had een fantastisch verhaal opgedist, waarin hij vertelde dat wij die ochtend op jacht gegaan waren en eerst terug gekomen waren toen de poorten reeds gesloten waren en daarom geprobeerd hadden over de muur te klimmen.

Een soldaat van de wacht vroeg: „Hoe kwam je er toe op jacht te gaan terwijl er gevochten werd?”

„Gevochten?”, riep Doran uit. „Gevochten? Wij zijn twee dagen geleden vertrokken!”

„De Myposiërs kwamen met een groot aantal schepen en er is hevig gevochten. Maar wij hebben hen terug gedreven en hebben vele gevangenen gemaakt. Zij echter niet een.”

„Dat is prachtig,” zei Kandar. „Jammer dat wij er niet bij geweest zijn.”

In de loop van de ochtend verscheen een officier, die vertelde dat Gangor de man wenste te zien, die in de lucht rondgevlogen had – de man, die zo vele van zijn soldaten gedood had.

„Dat ben ik,” zei ik, terwijl ik naar voren trad.

„Wie zijn die anderen?”, vroeg hij.

„Dat weet ik niet,” gaf ik ten antwoord. „Ik heb ze gister-

avond voor het eerst gezien, ze kwamen terug van de jacht. Ze vroegen me hen even te helpen over de muur te komen.”

Het leek mij vreemd dat een officier Kandar en Doran niet herkende, maar Kandar legde me later uit dat dit zo vreemd niet was, daar Gangor vele vroegere ondergeschikten van de koopvaardijvloot tot officier benoemd had.

„Ik zal jullie maar alle drie meenemen,” besloot de officier. „Gangor zal jullie wel alle drie willen zien.”

Zodra Gangor hen zag, herkende hij Kandar en Doran.

„Zo,” riep hij uit, „de verraders! Ik heb jullie gisteren tegen mijn schepen zien vechten.”

„Dat heb je niet gezien,” riep ik hem toe.

„Zwijg,” bulderde Gangor. „Het was dom van jullie om te trachten Japal binnen te komen. Wat waren jullie van plan? Maar ah, ik begrijp het al, jullie wilden mij vermoorden! Daarvoor zullen jullie sterven. Ik veroordeel jullie alle drie ter dood. Breng hen weg. Later zal ik besluiten op welke wijze zij zullen sterven.”

XXIII.

We werden naar een gevangenis onder het paleis van de jong gebracht, waar Gangor zijn intrek genomen had. Het was een zeer ongezonde en sombere plaats. Wij werden met kettingen aan de muur geklonken en de cipier, die dit deed, ging onnodig ruw te werk. Hij droeg de sleutels van de gevangenis en onze ketenen met de hangsloten om zijn hals. Hij sloeg ons onbarmhartig met de kettingen, louter en alleen om zijn wreede lusten te bevredigen. Een andere reden kon er niet geweest zijn, want wij boden geen tegenstand, zeiden zelfs geen enkel woord tegen hem. Als ik ooit moordlust in mij had voelen opkomen was het toen en lange tijd maakte ik plannen hem te doden. Er viel mij echter iets anders in.

Toen wij alleen waren zag ik hoe moedeloos Doran er uit

zag. Ik zei hem het hoofd niet te laten hangen, dat wij allen eenmaal moesten sterven. Maar zelf voelde ik mij ook niet erg opgewekt. Ik moest voortdurend aan Duare denken. Zij zou nooit weten wat er met mij gebeurd was, maar zij zou aannemen dat ik dood was, want zij zou weten dat alleen de dood mij kon verhinderen naar haar terug te keren.

„Hoe kan ik opgewekt zijn,” zei Doran. „Het is toch zeker mijn schuld dat we hier verzeild geraakt zijn.”

„Wij hebben evenveel schuld als jij,” zei Kandar. „Wij moesten het proberen. Het is tegengelopen; van schuld is hier geen sprake.”

„Toch zal ik het mij zelf nooit vergeven,” mompelde Doran.

Wij bleven enige weken in de onderaardse gevangenis. Een slaaf bracht ons een maal per dag eten; anderen zagen wij niet. Toen, op een dag, keerde de cipier terug. Hij was geheel alleen. Ik drukte mij zo dicht mogelijk tegen de muur toen hij binnen kwam.

„Ik kom alleen maar vertellen, dat jullie morgenochtend vroeg ter dood gebracht worden,” zei hij. „Jullie worden onthoofd.”

„Het is die lelijke kop van jou, die afgeslagen moest worden,” zei ik. „Wat ben je eigenlijk? Een Myposiër?”

Ik zag hoe Kandar en Doran mij verwonderd aankeken.

„Zwijg!”, bromde de cipier, „anders kun je nog een beetje met de ketting krijgen.”

„Hoepel op!”, riep ik hem toe. „Je stinkt! Neem een bad, voordat je je hier bij je meerderen vertoont.”

De kerel werd zo driftig, dat hij geen woord over de lippen kon krijgen. Hij vloog echter op mij toe – wat ik ook niet anders verwacht had – zijn ketting boven zijn hoofd zwaaiend. Dit had ik gehoopt – alles liep prachtig, precies zoals ik verwacht had. En toen hij mij dicht genoeg genaderd was, greep ik hem bij de keel. Hij probeerde om hulp te roepen, maar ik kneep zijn strot dicht en hij kon geen geluid

uitbrengen. Hij sloeg mij echter als een razende met de ketting. Ik duwde hem achteruit, in de richting van Kandar.

„Grijp zijn ketting,” hijgde ik, „anders slaat hij me dood!”

Kandar greep de ketting en hield hem stevig vast, terwijl ik de bruut wurgde. Ik dacht aan de slagen, die hij ons met zo veel wellust toegebracht had en kneep nog harder. Ik heb vele mensen gedood, in zelfverdediging en uit plicht; soms was het mij een voldoening het te doen, maar meestal vond ik het vreselijk een menselijk wezen van het leven te moeten beroven. Doch ditmaal niet. Ik genoot van elk ogenblik tot het lichaam slap tussen mijn handen hing.

Ik greep de ketting en wierp hem op de grond; toen slaakte ik mijn boeien en bevrijdde mij zelf. Snel verlostte ik ook Kandar en Doran.

„In het begin begreep ik niet waarom je die kerel zo driftig maakte,” zei Doran, „maar zodra hij op je toevloog begreep ik wat je bedoeling was. Het was een handige truc.”

„Ja,” zei ik, „het is goed gelukt. Maar wat nu?”

„Misschien kan ik nu ook iets doen,” mengde Kandar zich in het gesprek. „Doran en ik zijn in dit paleis opgegroeid. Wij kennen het beter dan wie ook.”

„Zo is het,” knikte Doran. „Je weet hoe kinderen zijn. Wij hebben elk hoekje en gaatje onderzocht.”

„En weten jullie een uitweg?”, vroeg ik.

„Ja,” antwoordde Kandar, „maar er is nog één mogelijkheid.”

„Welke?”, wilde ik weten.

„Er voert een geheime gang naar de stad, die uitkomt in een huis bij de muur. In de kelder van dat huis begint een tweede gang, die naar de vlakte buiten de stad voert.”

„Maar wat is dan de moeilijkheid?”, vroeg ik.

„Dat die gang in de slaapkamer van de jong begint en dat de kans groot is dat Gangor er tegenwoordig slaapt.”

„Wij zullen moeten wachten tot hij weg is,” zei Doran.

„Kunnen wij er komen zonder dat men het bemerkt?“, vroeg ik.

„Wij moeten het proberen,“ zei Kandar. „Als het donker is zal het misschien wel gelukken.“

„Het is al donker,“ zei ik.

„Dan moeten wij het er maar op wagen,“ zei Doran.

„Moge het geluk ons gunstig gezind zijn,“ voegde Kandar er aan toe.

Kandar ging ons voor door een gang en een trap op aan het eind waarvan hij voorzichtig een deur opende.

„Kom maar,“ riep hij zacht toen hij zich omkeerde.

Hij voerde ons door de paleiskeuken en enige bijkeukens en van daar naar een grote eetzaal. De jongs van Japal leidden een weelderig leven. Wij volgden Kandar naar de overkant van de eetzaal, waar hij ons, verborgen achter zware gordijnen, een kleine deur wees.

„Door deze deur zocht de jong een goed heenkomen als het hem hier begon te vervelen,“ vertelde hij.

Achter de deur bevond zich een smalle gang. „Gauw,“ drong Kandar aan. „Deze gang leidt naar de slaapvertrekken van de jong. Wij moeten eerst onderzoeken of Gangor er is.“

Wij kropen geruisloos door de smalle gang tot Kandar stil hield voor een deur, die hij voorzichtig op een kier opende. De kamer was geheel donker.

„Gangor houdt waarschijnlijk een bachanaal met zijn vrienden en is nog niet naar bed,“ fluisterde Kandar. „Wij hebben geluk. Kom mee, maar wees voorzichtig, maak zo weinig mogelijk gerucht.“

Wij liepen achter elkaar door het donkere vertrek, Doran met zijn hand op de schouder van Kandar en ik met mijn hand op de zijne, om met elkaar in contact te blijven. Zo in het volslagen donker leek mij geen einde aan die kamer te komen en hoe het kwam weet ik nog niet, maar eensklaps verloor ik mijn evenwicht en stak mijn voet uit om het te herkrijgen.

Maar ik stak hem op de verkeerde plaats uit en op het verkeerde ogenblik. Hij kwam terecht tegen een tafeltje, dat prompt omviel. Het viel met een lawaai dat een dode tot nieuw leven gewekt zou hebben en onmiddellijk weerklonk een kreet en werd er licht gemaakt.

Vlak tegenover ons bevond zich Gangor, rechtop zittend op zijn slaapbank en luidkeels schreeuwend om hulp. Op een tafeltje naast hem lag mijn revolver. Gangor had de soldaat van de wacht het wapen dus inderdaad afgenomen. Het zou beter voor hem geweest zijn als hij het niet gedaan had.

Terwijl ik er op af sprong en het wapen naar mij toe trok, drongen zeker twaalf soldaten het vertrek binnen.

„Hier heen,” riep Kandar en gedrieën snelden wij naar de geheime deur, die de gang afsloot, die tot buiten het paleis voerde. Dat wil zeggen, ik dacht dat hij ons daar heen brengen zou. Maar hij deed het niet. Later vertelde hij me dat hij er niets voor gevoeld had Gangor van het bestaan van deze gang op de hoogte te stellen.

Ik bedreigde de toesnellende soldaten met mijn revolver. „Terug!”, gebod ik. „Wie naderbij komt is een kind des doods.”

„Dood hen,” bulderde Gangor. „Maak hen onschadelijk!”

Een soldaat vloog op mij af. Ik haalde de trekker over maar er gebeurde niets. Voor de eerste maal liet mijn r-straal revolver mij in de steek – liet mij in de steek op een ogenblik waarop mijn leven op het spel stond.

Maar ik liet mij niet ontmoedigen. Ik had nog andere wapens bij de hand. Misschien waren zij oorspronkelijk niet voor dit doel bestemd, doch ik greep een zetel en wierp hem naar de soldaat, die neerstortte. En onmiddellijk maakten Kandar en Doran zich de mogelijkheden, die het meubilair bood, ten nutte en grepen wat voor de hand stond.

Achter hen waren een aantal speren ter versiering van de muur opgehangen. Ik trok ze los. Thans waren wij gewapend.

Maar de overmacht was groot – twaalf tegen drie, of liever gezegd elf, want een was buiten gevecht gesteld en Gangor deed niet mee, schreeuwde alleen om nog meer soldaten.

Strijden met een speer vereist zeer veel oplettendheid. Men kan er niet bij in slaap dommelen, dat kan ik u verzekeren. Ik had toevallig een extra lange speer, hetgeen mij een voordeel opleverde, dat ik niet ongebruikt liet. Ik ontdekte dat het wel niet zo gemakkelijk was met één hand te pareren, maar ik kon er wel heel gemakkelijk mee steken en dus greep ik een tafeltje en hield het als een schild voor mijn borst, pareerde heel handig de aanval van de vijand en dreef hem met een behendige beweging mijn speer in het hart.

Doran en Kandar hadden ieder een vijand onschadelijk gemaakt en de rest scheen er steeds minder voor te voelen om de strijd voort te zetten. Kandar had tot dicht bij Gangors rustbank weten te komen; hij rukte de speer uit het hart van een dode soldaat en dreef haar Gangor in de borst.

De dood trad niet onmiddellijk in. Gangor lag voorover op zijn bank en slaakte de ene vreselijke verwensing na de andere. Maar Jantor, de koning van Japal, was gewroken.

Er drongen steeds meer soldaten binnen en het begon er lelijk voor ons uit te zien, toen wij eensklaps het geluid van trompetten hoorden. Als bij toverslag werd het vechten gestaakt en keken allen verwonderd rond.

XXIV.

Rumoer en geschreeuw overstemde bijna het luide trompetgeschal.

„Wij worden te wapen geroepen!”, riep een soldaat. „Er is een aanval op de stad gedaan!”

„De Myposiërs zijn terug gekomen!”, riep een tweede.

„Wie zal ons aanvoeren? Wij hebben geen koning!”

„Dat hebt gij wel!”, riep ik. „Volgt Kandar! Hij is jullie koning!”

Een ogenblik aarzelden zij. Toen verklaarde een derde soldaat: „Ja, Kandar is onze jong. Ik zal hem volgen. Wie gaat er mee?”

Kandar, gebruik makend van hun twijfel, snelde naar de deur en Doran en ik volgden hem.

„Vooruit,” commandeerde Kandar. „Naar buiten. Op, ter verdediging van Japal.” Als schapen volgden de soldaten hem.

Toen wij naar buiten kwamen en de soldaten zagen dat Kandar en Doran het bevel voerden over een aantal van hun makkers, hieven zij een luid hoera aan. Onmiddellijk stelde Kandar zich aan het hoofd van een grotere troep en trok naar het centrum, waar het gevecht in volle gang was. Eerst toen ontdekte ik dat het geen Myposiërs waren, die Japal aangevallen hadden, doch wonderlijke wezens met een weerzinwekkend uiterlijk, de huid groenachtig vaal en volkomen onbehaard; geen hoofdhaar, geen wenkbrauwen, geen wimpers – en midden op hun schedel een vleesknobbel. Zij vochten met zwaarden en lange haken, die zij in de linker hand hielden. Met deze haken haalden zij een vijand naar zich toe om hem dan met hun zwaard te doorsteken. Dikwijls was ook de haak reeds voldoende als zij er een zwakke plek in de schedel mee wisten te treffen. Het waren gevaarlijke wapens.

Als mijn revolver bruikbaar geweest was, had ik mij niet erg bezorgd gemaakt, maar slechts gewapend met een speer, voelde ik mij niet bepaald op mijn gemak. Ik had geen gelegenheid gehad de revolver te onderzoeken, maar voordat ik mij in deze strijd begaf, gunde ik mij toch een ogenblik om na te kijken wat er haperde. Er was blijkbaar aan geprutst in een poging om te zien hoe hij werkte. Het was mij echter grote een grote opluchting toen ik ontdekte dat het slechts een kleinigheid was. In een paar minuten had ik hem weer in

orde. En toen ik weer opkeek, bemerkte ik dat het hoog tijd werd, want een van die afschuwelijke groenachtige kerels stak reeds zijn haak naar mij uit.

Mijn toestand was zeer benard, want ik had mijn speer met de punt in de grond gestoken en de haak van die afschuwelijke kerel reikte reeds tot over mijn schouder. Nog een ogenblik en het zou met mij gedaan zijn.

Ik deed wat waarschijnlijk het beste was, maar ik deed het volkomen automatisch, want tijd om na te denken had ik niet. Ik sprong recht op mijn vijand af; was ik opzij gesprongen, dan had de haak mijn hals omvat, maar door recht op hem toe te springen bracht ik hem in de war. Op het zelfde ogenblik maaide ik met mijn linker hand zijn zwaard opzij en dreef hem een stroom r-stralen door het hart.

Kandar en Doran bevonden zich in het heetst van de strijd, niet ver van mij af. Kandar vocht op leven en dood met een tegenstander en beschikte over geen ander wapen dan zijn speer en dus haastte ik mij hem te hulp te snellen. Tot nu toe had hij de haak, telkens als deze naar hem werd uitgestoken, terug weten te stoten, waarna hij echter onmiddellijk een speer had te ontwijken, waardoor hij nooit de gelegenheid kreeg zijn eigen wapen te gebruiken. Hij was voortdurend in de verdediging en nimmer in de aanval en geen enkel duel en geen enkele oorlog werd ooit op deze manier gewonnen.

Ik bereikte hem juist toen een tweede vijand op hem aanviel. De r-stralen sisten uit de loop van mijn pistool en beide vijanden stortten neer. Toen begon ik met een algehele opruiming van de vijand. Mijn r-stralen sisten naar rechts en links en de vijandelijke gelederen begonnen zichtbaar te dunnen. Ik begon er plezier in te krijgen. Ik had het gevoel of ik bezig was geheel in mijn eentje een oorlog te winnen.

Eensklaps bemerkte ik dat de indringers op de vlucht sloegen; voor en achter mij en om mij heen. Ik keek om. Ik zag niets dan deze afschuwelijke soldaten. Zij drongen van alle

kanten op en ik werd meegesleurd. Weldra struikelde ik en terwijl ik viel werd ik vastgegrepen en rukte men mij mijn revolver uit de hand. Ik werd met het verslagen leger mee voortgedreven.

Door de hoofdstraat van Japal werd ik gesleept en verder door de poort aan de landzijde. Maar daarmee was het nog niet afgelopen, want de soldaten van Japal zaten hen dicht op de hielen en drongen de vluchtelingen de vlakke op. Het was al bijna donker toen er een eind aan de achtervolging kwam. Ik begreep dat Kandar niet wist dat ik gevangen genomen was. Had hij het wel geweten, dan zou hij nooit gerust hebben voordat hij mij bevrijd had; daarvan was ik overtuigd.

Ik was al die tijd door twee soldaten voortgesleept, maar nu er een eind aan de achtervolging gekomen was, werd er een touw om mijn hals gebonden en werd ik na een korte rustpoos verder gevoerd als een koe, die ter slachtbank geleid wordt.

Ik zag mijn revolver in de lendedoek van een soldaat. Ik hield de kerel goed in het oog, in de hoop op de een of andere manier weer in het bezit van mijn wapen te komen. Ik wist wel dat mijn vijanden te groot in aantal waren om hen allen onschadelijk te kunnen maken en dat ik waarschijnlijk toch het onderspit zou moeten delven, maar ik wist ook dat ik mij met mijn revolver veel minder wanhopig zou voelen.

En wanhopig voelde ik mij. Het leek wel of ik door het ongeluk achtervolgd werd. Reeds had de vrijheid gewenkt, een vrijheid, die mij terug gebracht zou hebben naar Duare, toen mijn dwaze onbezonnenheid mij in een avontuur stortte, zo gevaarlijk als mij nog nimmer overkomen was. Waarom had ik zo goed als geheel alleen getracht een oorlog te voeren? Ik weet het niet. Misschien heb ik al te veel zelfvertrouwen, maar daar heb ik ook reden toe. Ik heb heel wat moeilijkheden overwonnen en ben talloze malen aan dreigend gevaar ontsnapt.

Waar voerden deze vreemde, zwijgende wezens mij heen? Welke toekomst wachtte mij? Ik had hen, sinds ik hen voor het eerst zag, nog geen woord horen spreken. Ik vroeg mij af of zij misschien geen spraakorganen hadden.

Toen wij verder trokken kwam er een op mij toe. Hij droeg drie gouden armringen en het handvat van zijn haak was versierd met drie gouden banden. „Hoe heet je?“, vroeg hij in de algemene taal van Amtor.

Zij konden dus wel spreken. „Carson van Venus,“ gaf ik ten antwoord.

„Uit welk land kom je?“

„Uit de Verenigde Staten van Noord-Amerika.“

„Nooit van gehoord,“ zei hij. „Hoe ver ligt het van Brokol?“

„Ik heb nooit van Brokol gehoord,“ zei ik. „Waar ligt het?“

Hij trok een verontwaardigd gezicht. „Iedereen heeft van Brokol gehoord,“ zei hij. „Het is het grootste rijk van Amtor. Het ligt veertig kob van hier, aan de andere kant van deze bergen. Ongeveer honderd mijl dus. Ik had mij niet alleen gevangen laten nemen, maar ik zou ook nog honderd mijl moeten lopen!

„Dan ligt mijn land tien miljoen vier honderd duizend kobs van Brokol,“ zei ik na enige bliksemsnelle berekeningen.

„Er is niets dat zo ver van iets anders vandaan ligt,“ zei hij ongeduldig. „Je liegt en dat zal niet in je voordeel zijn.“

„Ik lieg niet,“ zei ik met klem. Dichter ligt mijn land nooit bij Brokol, soms ligt het zelfs nog verder weg.“

„Je bent de grootste leugenaar, van wie ik ooit gehoord heb,“ zei hij. „Hoeveel mensen wonen er in dat land van jou?“

„Als ik het je zeg, geloof je mij toch niet.“

„Vertel het me toch maar. Het is waarschijnlijk een heel klein land. Weet je hoeveel mensen er in Brokol wonen?“

„Ik vrees, dat ik het nooit raden zal.“

„Dat is waar – je zou het nooit raden – er wonen vijftig duizend mensen in Brokol.“

Ik denk dat hij gedacht had dat ik achterover zou slaan.

„Meen je dat?“, vroeg ik.

„Ja; vijftig duizend! En ik lieg niet. En hoeveel leven er nu wel in dat landje van jou? Maar de waarheid, denk er om!”

„Ongeveer honderd dertig millioen.”

„Ik heb gezegd dat ik alleen de waarheid horen wilde! Op heel Amtor wonen niet zoveel mensen.”

„Mijn land ligt niet op Amtor.”

Hij werd zo kwaad, dat ik dacht dat hij uit elkaar springen zou. „Probeer je me voor de gek te houden?“, vroeg hij, terwijl hij donker groen werd.

„Helemaal niet,” verzekerde ik hem. „Ik heb geen enkele reden om tegen je te liegen. Mijn land ligt in een andere wereld. Als Amtor niet omgeven was door wolken, zou je haar 's nachts kunnen zien schitteren als een kleine vuurbal.”

„Ik heb gezegd dat je de grootste leugenaar bent, van wie ik ooit gehoord heb,” zei hij. „Maar nu zeg ik dat je de grootste leugenaar van de wereld bent.”

Ik vind het niet aangenaam voor leugenaar uitgescholden te worden, maar wat kon ik er aan doen? En tenslotte lag er bewondering en eerbied in de toon waarop hij het zei, waardoor het meer als een compliment dan als een belediging klonk.

„Ik begrijp niet waarom je mij niet wilt geloven,” zei ik. „Je hebt waarschijnlijk ook nooit gehoord van Vepaja en van Havatoo en Korva en toch zijn dit landen, die werkelijk bestaan.”

„Waar liggen zij dan?“, vroeg hij.

„Op Amtor.”

„Als je ons naar landen voeren kunt, waarvan wij nog nooit gehoord hebben, zul je misschien niet aan Loto-El-Ho-Ganja geofferd worden. Maar in je eigen bestwil raad ik je aan niet tegen haar te liegen en ook niet tegen Duma.”

Loto-El-Ho-Ganja betekent letterlijk vertaald: Hoogste aller hoogste vrouwen. Geen der volkeren op Amtor, waarmee ik

tot nu toe in contact gekomen was, hadden een godsdienst, maar deze naam en zijn zinspelen op een offer, deden mij vermoeden dat zij een godin was.

„Is Loto-El-Ho-Ganja jullie vadjong?“, vroeg ik. Vadjong betekent koningin.

„Neen,“ gaf hij ten antwoord, „zij is geen vrouw. Zij is meer dan een vrouw. Zij is niet geboren uit een vrouw, en heeft ook nooit aan een boom gehangen.“

„Ziet zij er uit als een vrouw?“, vroeg ik.

„Ja,“ antwoordde hij, „haar schoonheid is zo verheven dat naast haar gewone vrouwen niets dan grove beesten lijken.“

„En Duma?“, vroeg ik. „Wie is Duma?“

„Onze jong – de rijkste en machtigste man op Amtor. Als wij in Brokol zijn, zul je hem misschien wel te zien krijgen, en Loto-El-Ho-Ganja ook. Ik denk dat zij wel nieuwsgierig zullen zijn naar een dergelijke leugenaar, naar een, wiens haren en ogen zelfs leugens zijn.“

„Wat bedoel je daarmee?“, vroeg ik.

„Ik bedoel dat er niet iets kan bestaan als een man met geel haar en grijze ogen. En dus moet je een leugen zijn.“

„Je logica is verbazingwekkend,“ zei ik.

Hij knikte en zei: „Ik heb genoeg gepraat,“ en liet mij alleen.

Als er iets in deze Brokols te prijzen is, is het hun zwijgzaamheid. Zij praten als zij iets te zeggen hebben, en anders houden zij hun mond, waarin zij hemelsbreed verschillen van de meesten van mijn eigen soort. Ik heb mij altijd verwonderd over het gekwebbel dat losbreekt – onder het vrouwelijk deel van het publiek bedoel ik – zodra in een schouwburg het doek gezakt is. Wat die elkaar dan altijd allemaal plotseling te vertellen hebben!

XXV.

Ik moet zeggen dat ik, na mijn gesprek met deze man, wiens naam, naar ik later vernam Ka-at was, erg nieuwsgierig was naar Brokol en naar een vrouw, zo mooi dat naast haar alle andere vrouwen beesten leken. Als ik mij niet bezorgd had gemaakt over Duare, had ik er naar verlangd als naar een nieuw avontuur. Sterven moet men toch, zelfs als men behandeld is met het lang-leven serum zoals ik. En als men dus geen verplichtingen jegens anderen heeft, moet men maar alles meemaken en beleven, wat er mee te maken en te beleven valt, ook al zet men er soms zijn leven mee op het spel.

Tijdens de lange tocht naar Brokol richtte niemand meer het woord tot mij. Met elkaar onderhielden zij zich slechts met gebaren, en met mij ook. Ik vroeg mij wel eens af of hun stembanden niet roestten. Ik had ruimschoots de tijd om na te denken en natuurlijk gingen mijn gedachten hoofdzakelijk uit naar Duare, maar ik dacht ook aan de wonderlijke dingen, die Ka-at gezegd had. Ik vroeg mij af wat hij bedoeld had toen hij zij dat Loto-El-Ho-Ganja nooit aan een boom gehangen had. Waarom zou iemand aan een boom willen hangen? Ik ben er van overtuigd dat de paardendieven, die men ten tijde van het oude Westen placht te lynchen, er beslist weinig voor gevoeld hebben om aan een boom, of wat anders, gehangen te worden.

De Brokols hadden niets bij zich dan hun speren, hun zwaarden en een kleine weitas. Wij leefden van wat de omgeving ons bood en kwamen daardoor slechts langzaam vooruit. Op de ochtend van de vijfde dag kwamen wij door een bergpas en van de bergtop zag ik op een vlakte beneden ons een stad liggen.

Er werd halt gehouden en alle Brokols maakten een diepe buiging in de richting van de stad. Wij stonden dicht bij elkaar en thans deed zich de gelegenheid voor, waarop ik

gewacht had. Ik stond vlak achter de soldaat, die mijn revolver had. Toen hij boog, drukte ik mij tegen hem aan en toen hij zich weer oprichtte was mijn revolver niet meer in zijn bezit – die zat verborgen in mijn eigen lendedoek.

Ik wist niet of ik de gelegenheid zou krijgen hem te gebruiken. Ik wist wel dat ik mij er niet mee uit een stad vol vijanden zou kunnen bevrijden, maar in elk geval zou ik mijn leven zo duur mogelijk verkopen. Maar hoe dan ook, ik was blij mijn wapen weer terug te hebben; het gaf mij een gevoel van zekerheid en superioriteit, dat ik anders mis. En dat is wel vreemd, want voordat ik op Venus kwam had ik nooit een wapen bij mij gedragen.

Het buigen op de bergtop, hoorde ik later, was een soort godsdienstig ritueel; Brokol werd beschouwd als een heilige stad. Men vond er de tempel van Loto-El-Ho-Ganja. Naar deze tempel kwamen de mensen uit de dorpen om te bidden en te offeren.

Na korte tijd werd de tocht weer voortgezet en weldra stonden wij voor de poorten van Brokol. Ik zal u niet vervelen met de details van onze intocht, maar wel wil ik vertellen dat het voor Ka-at geen triomfantelijke intocht was. Hij was verslagen en bracht geen oorlogsbuit mee, alleen één gevangene. Ka-at was een yorkokor – een bevelhebber over een divisie van duizend manschappen. Yorkokor betekent letterlijk duizend dolken en is een militaire titel, die overeen komt met onze titel van kolonel. De drie gouden armringsen, die hij droeg en de drie gouden banden om het handvat van zijn haak waren zijn onderscheidingstekens.

Ik werd naar een soort plein in een armoedige wijk van de stad gebracht en opgesloten in een kooi. Er stonden verschillende kooien, doch slechts die naast mij was bewoond en wel door een menselijk wezen zoals ik. Wij waren wel niet bepaald ten toon gesteld, maar het plein was niet afgesloten en vele Brokols kwamen ons bezichtigen. Men prikte ons

met stokken en wierp stenen naar ons, maar gelukkig niet dikwijls. De meeste tijd staaarde men ons alleen maar aan en zei een enkel woord, of maakte een korte opmerking; erg spraakzaam waren deze Brokols niet.

Een had geruime tijd vol aandacht naar mij staan kijken en vroeg toen aan zijn metgezel: „Wat is dat?”

De ander haalde zijn schouders op.

„Geel haar,” zei de eerste.

„Grijze ogen,” zei de tweede.

Ze waren erg spraakzaam voor Brokols.

„Jullie praten veel te veel,” riep de man in de kooi naast mij hen toe.

Een der Brokols wierp een steen naar zijn kooi en toen gingen beiden weg.

„Zij kunnen het niet uitstaan als iemand zegt dat ze te veel praten,” legde mijn buurman mij uit.

Ik knikte. Ik voelde mij plotseling moedeloos, alsof er iets vreselijks te gebeuren stond. Ik bracht het onwillekeurig in verband met Duare, en ik voelde weinig voor een gesprek.

De man in de kooi naast mij schudde treurig het hoofd. „Je lijkt wel niet op een Brokol,” zei hij, „maar je doet wel zoals zij. Vreselijk. Toen ik je zag aankomen, dacht ik dat ik nu iemand krijgen zou om eens wat mee te praten. Ik begon al bang te worden dat ik vergeten zou hoe te praten.”

„Neem mij niet kwalijk,” zei ik. „Ik wil heel graag met je praten.”

Zijn mond vertrok zich in een glimlach. „Ik heet Jonda,” stelde hij zich voor.

„En ik Carson.”

„Ik kom uit Tonglap. En jij?”

„Uit Korva.” Het had geen zin hem te vertellen waar de Verenigde Staten van Noord-Amerika lagen. Niemand op Venus zou het begrepen hebben.

„Ik heb nooit van Korva gehoord. Tonglap ligt daar in

de verte." En hij wees naar het noorden. „Ik ben een vookor in het leger van Tonglap." Vookor betekent letterlijk een dolk, maar is de titel van een officier over honderd manschappen, een kapitein.

Tonglap betekent groot land.

De dagen gingen slechts langzaam voorbij en ik werd steeds moedelozer. Hier zat ik in een kooi, in een vreemd land, de gevangene van zonderlinge, half menselijke wezens. Mijn vliegtuig lag ontredderd in Japal en Duare bevond zich in Timal. Hoe lang, vroeg ik mij af, zouden deze wilden haar goed behandelen? Ik begon de hoop op een weerzien te verliezen, de hoop ooit naar Korva terug te keren.

Jonda had mij verteld, dat elk ogenblik een van ons gekozen zou kunnen worden als een mensenoffer aan Loto-El-Ho-Ganja. „Uit de opmerkingen, die ik gehoord heb," zei hij, „meen ik te mogen opmaken dat zij het bloed van het slachtoffer òf drinkt, òf er zich in baadt."

„Ik heb gehoord dat zij buitengewoon mooi is," zei ik. „Heb je haar wel eens gezien?"

„Neen, en ik verlang er ook niet naar. Ik weet zeker dat het niet goed voor iemands gezondheid is als Loto-El-Ho-Ganja belang in hem gaat stellen. Laten wij maar hopen dat zij nooit iets van ons hoort."

Na een paar weken werden Jonda en ik uit onze kooien gehaald en aan het werk gezet op een terrein, omgeven door banken. De banken stonden amphitheaterversgewijze; de onderste ongeveer tien voet boven de grond. Het geheel leek wel een arena. In de houten omheining bevonden zich twee poorten en een aantal deuren.

Ik zei tegen Jonda dat het wel vreemd was dat er niet meer slaven in de stad waren. Voor zo ver ik wist waren wij de enige.

„Ik heb hier nooit anders gezien," zei Jonda. „Duma heeft die expeditie uitgestuurd om slaven te halen, maar Ka-at heeft

niet erg veel succes gehad. Best mogelijk dat hij zijn tegenslag al met de dood bekocht heeft.”

„Zwijg! Aan het werk!”, riep een militaire bewaker ons toe.

Een ogenblik later kwamen zes soldaten de arena binnen en traden op onze bewaker toe. „Wij moeten die twee daar bij de jong brengen,” zei de aanvoerder.

Onze bewaker knikte en vroeg: „En wij?”

De aanvoerder van de soldaten knikte slechts. Er werden geen woorden verspild.

Zij brachten ons naar de tuin van het paleis en door iets dat op een goed onderhouden bongerd met jonge bomen leek. Ik zag iets als vruchten aan de takken hangen, maar niet meer dan een of twee aan elk boompje. Er liep een groot aantal bewakers rond. Toen ik dichterbij kwam zag ik dat het geen vruchten waren, maar minuscuul kleine Brokols, die aan de takken hingen met een dun steeltje, dat uit hun schedel groeide. Dit verklaarde plotseling zeer veel; bij voorbeeld de vleesknobbel op het hoofd van alle Brokols en Ka-ats opmerking dat Loto-El-Ho-Ganja nooit aan een boom gehangen had.

De kleine Brokols waren geheel volgroeid. De meesten hingen rustig, zacht heen en weer bewogen door de wind, maar een paar waren zeer actief, bewogen armpjes en beentjes en maakten klagende geluidjes. Het deed mij denken aan de eerste bewegingen van een pasgeboren kind, maar het had iets dat mijn afkeer opwekte. Zij waren niet allen even groot; hun lengte varieerde van één inch tot vijftien.

Jonda wees naar een en zei: „Bijna rijp om geplukt te worden.”

„Zwijg,” snauwde de bewaker. Dit was zo ongeveer alles wat wij tot nu toe met onze vijanden gesproken hadden.

XXVI.

Wij werden voor de jong geleid en kregen bevel vier maal een diepe buiging te maken. Het is merkwaardig dat er – van het duister der Afrikaanse oerwouden – tot het hof van Versailles – op Aarde en op Venus, een zo grote overeenkomst bestaat in de weelde en de plichtplegingen, die een vorst omringen.

De troonzaal van Duma is zo groot en luxueus als de Brokols haar slechts hadden kunnen maken. Op de wanden waren strijdtoneelen geschilderd, voor ramen en deuren hingen gekleurde gordijnen en zwaarden en speren en koppen van wilde dieren versierden de muren.

Duma zat op een met snijwerk versierde bank, die belegd was met dierenvellen. Hij was een grote kerel, even haarloos en lelijk als zijn onderdanen, was bezaaid met halskettingen, armbanden en enkelringen van goud. Een Brokol vrouw, de eerste die ik te zien kreeg, zat op een lagere bank naast hem. Ook zij ging gebukt onder de last van haar gouden sieraden. Zij was Dua, de vadjong. Dit hoorde ik later en ook dat de jongs van Brokol altijd Duma heten en de vadjongs Dua.

„Wie is de slaaf uit Japal?“, vroeg Duma. En toen: „Ik zie het al, die met dat gele haar en grijze ogen. Ka-at heeft niet gelogen. Heb je Ka-at verteld dat je uit een land komt dat tien miljoen vier honderd duizend kobs van Brokol ligt?“

„Ja,“ antwoordde ik.

„En heb je hem verteld dat er honderd dertig miljoen mensen in dat land van jou wonen?“

„Precies.“

„Ka-at heeft dus niet gelogen,“ zei hij nogmaals.

„Ik ook niet,“ zei ik.

„Zwijg,“ snauwde Duma. „Je spreekt te veel. Zou je een expeditie naar dat land kunnen leiden met het doel om slaven te halen?“

„Natuurlijk niet,” gaf ik ten antwoord. „Dat zou nooit gelukken. Zelfs ik kan er misschien nooit meer komen.”

„Je bent, zoals Ka-at ook beweerd heeft de grootste leugenaar van de wereld,” zei Duma. Toen wendde hij zich tot Jonda. „En jij, waar kom jij vandaan?”

„Uit Tonglap.”

„Hoeveel mensen wonen daar?”

„Ik heb ze nooit geteld,” gaf Jonda ten antwoord, „maar ik kan gerust zeggen: zeker vier maal zo veel als hier in Brokol.”

„Ook al een leugenaar,” zei Duma. „Brokol is het grootste land ter wereld. Kun je mijn soldaten naar Tonglap brengen om slaven te halen?”

„Ik kan het wel, maar ik doe het niet,” zei Jonda. „Ik ben geen verrader.”

„Zwijg,” snauwde Duma. „Je praat te veel.” Hij wendde zich tot een officier. „Breng die van Tonglap terug naar zijn kooi. Loto-El-Ho-Ganja wil die andere zien. Zij heeft nog nooit een man met geel haar en grijze ogen gezien. Zij heeft Ka-at evenmin geloofd als ik. Zij zei ook dat het haar genoeg verschaffen zou de grootste leugenaar van Amtor te zien.” Jonda werd weggebracht en op mij traden een aantal soldaten toe met veren op het hoofd. Zij droegen gouden grijphaken en brede kromzwaarden met kwistig versierd gevest. Hun aanvoerder keek op naar Duma en toen de jong knikte moest ik mee.

„Als je tegenover Loto-El-Ho-Ganja staat moet je zeven maal achter elkaar een diepe buiging maken,” lichtte de aanvoerder mij in. „En je mag niet spreken tenzij je gevraagd wordt. Zelf vragen stellen is streng verboden; denk er aan. Het is alleen toegestaan haar vragen te beantwoorden.”

Loto-El-Ho-Ganja heeft een eigen troonzaal in een tempel niet ver van het paleis. Toen wij naderden zag ik honderden mensen offers brengen. Natuurlijk zag ik niet precies alles

wat zij brachten, maar er waren sieraden en geweven stoffen en voedsel bij. Het was blijkbaar de moeite waard om hoofd te zijn van de kerk van Brokol, zoals het de moeite waard is hoofd te zijn van de meeste kerken en sekten. Zelfs in onze christelijke landen is het niet altijd onvoordelig gebleken Christus na te streven en zijn leer te verspreiden.

Loto-El-Ho-Ganja zat op een prachtige gouden troon, waar naast Duma's bank volkomen in het niet viel en niet veel meer dan een melkkrukje leek. Zij was geen Brokol, doch een menselijk wezen zoals ik. Zij had gitzwarte ogen en gitzwart haar en een olijkleurige huidskleur met de schaduw van een blos. Bepaald mooi was zij volgens mij niet, maar wel zeer aantrekkelijk en interessant; en zij zag er zeer levendig en intelligent uit.

Toen ik zeven maal een buiging gemaakt had, bleef zij mij geruime tijd zwijgend aankijken. „Hoe heet je?“, vroeg zij ten slotte. Zij had een mooie diepe stem en toen ik deze hoorde kon ik mij niet voorstellen dat zij mensenbloed dronk of zich er in baadde.

„Ik ben Carson van Venus, Tanjong kum Korva,“ antwoordde ik, wat in goed Nederlands is: Carson van Venus, prins van Korva.

„Waar ligt Korva?“

„Het is een land, ver in het zuiden.“

„Hoe ver?“

„Dat weet ik niet precies – maar zeker duizenden kobs.“

„Heb je niet aan Ka-at verteld dat je land tien miljoen vier honderd duizend kobs van Brokol ligt?“, vroeg zij. „Wanneer heb je gelogen, nu of toen?“

„Ik heb niet gelogen. De wereld waar ik oorspronkelijk vandaan kom is niet Korva, en deze wereld ligt tien miljoen vier honderd duizend kobs van Brokol.“

„Hoe heet dat land?“, vroeg zij.

„De Verenigde Staten van Amerika.“

Zij trok peinzend haar wenkbrauwen op en in haar ogen kwam een verwonderde uitdrukking. Zij scheen te proberen zich iets te herinneren, dat diep in haar geheugen begraven lag, doch een ogenblik later schudde zij ongeduldig het hoofd.

„De Verenigde Staten van Amerika,” herhaalde zij. „Vertel mij iets van dat land. Maar lieg niet, daar zou je niets aan hebben.”

„Ik zal u graag alles vertellen wat u wenst te weten,” gaf ik ten antwoord. „En ik beloof u niet te zullen liegen.”

Zij stond van haar troon op en daalde de brede treden af. „Volg mij,” zei ze. En toen tot haar priesters: „Ik zal deze man alleen ondervragen. Gij kunt gaan.”

„Maar Loto-El-Ho-Ganja,” protesteerde een der priesters, „het is veel te gevaarlijk u met deze man alleen te laten. Hij is een vijand.”

Zij richtte zich in haar volle lengte op. „Ik ben Loto-El-Ho-Ganja,” zei ze. „Ik weet alle dingen. Ik heb in de ogen van deze man geschouwd; ik heb in zijn ziel gelezen. Ik weet dat hij het niet zal wagen mij te deren.”

De priester was nog lang niet overtuigd. „Iets dergelijks is nog nooit gebeurd,” zei hij.

„Je hebt gehoord wat ik gezegd heb, Ro-ton,” zei ze hooghartig. „Waagt mijn hogepriester het mij ongehoorzaam te zijn?”

Ro-ton trad haastig achteruit en de andere priesters volgden zijn voorbeeld. Loto-El-Ho-Ganja voerde mij naar een kleine deur. De troonzaal van deze godin, als zij dit tenminste was, was nog weelderiger dan die van Duma, de jong; maar de wandversieringen waren afstotend – reeksen mensenschedels met gekruiste beenderen er onder; waarschijnlijk de schedels en beenderen der mensenoffers.

In het kleine vertrek waar zij mij heen bracht, stonden een schrijftafel, een paar banken en een rustbed. De banken en het rustbed gingen schuil onder dierenvellen en kussens.

Loto-El-Ho-Ganja nam plaats op een bank achter de schrijftafel. „Ga zitten,” zei ze en ik nam plaats op een bankje tegenover haar. Zij stelde mij ongeveer dezelfde vragen als Duma gedaan had en ik gaf haar dezelfde antwoorden, die ik hem gegeven had. Toen vroeg zij mij haar uit te leggen hoe het mogelijk was, dat er zo ver van Venus nog een andere wereld bestond en ik gaf haar een vrij oppervlakkige verklaring van het zonnestelsel.

„Zonnen, planeten, manen,” zei ze peinzend voor zich heen. „Manen en sterren.”

Over sterren had ik niet gesproken. Ik vroeg mij verbaasd af hoe zij het woord kende.

„Voordat ik voor u geleid werd,” zei ik, „werd mij gezegd dat ik u geen vragen mocht stellen.”

„Zou je mij iets willen vragen?”

„Ja.”

„Het is je toegestaan,” zei ze. „Ro-ton en de lagere priesters zouden verbaasd zijn,” voegde zij er schouderophalend aan toe.

„Hoe weet u van het bestaan van sterren?”, vroeg ik.

Zij trok een verwonderd gezicht. „Sterren! Wat weet ik van sterren? Ik ben Loto-El-Ho-Ganja. Dat is voldoende antwoord op je vraag. Ik weet veel dingen. Soms weet ik niet hoe ik ze weet. Ik weet niet hoe ik van sterren weet. In mijn brein leven miljoenen herinneringen, maar de meeste zijn slechts vaag en verward. Ik probeer altijd ze samen te voegen en er een duidelijk geheel van te maken, maar het gelukt mij nooit,” voegde zij er met een zucht aan toe.

„U bent natuurlijk geen Brokol. Vertel mij hoe u hier gekomen bent, een levende godin van een vreemd volk.”

„Ik weet het niet,” zei ze. „Dit is een van de dingen, die ik mij nooit herinneren kan. Eensklaps bemerkte ik, dat ik in een tempel op een troon zat. Ik kende zelfs de taal van dit volk niet. Zij hebben mij haar moeten leren. Toen ik de

taal leerde, leerde ik ook dat ik een godin was, en dat ik uit het vuur kwam, dat Amtor omringt. Mijn volledige titel is Loto-El-Ho-Ganja Kum O Raj, de godin van het Vuur. Maar die titel is veel te lang en wordt alleen bij bijzondere gelegenheden, in hoofdzaak godsdienstige, gebruikt. Ro-ton en nog een paar anderen mogen mij, als er geen anderen bij zijn, kortweg Loto noemen. „Jij mag mij ook wel zo noemen, als wij alleen zijn,” voegde zij er genadig aan toe.

Ik vond dat ik met de gang van zaken niet al te ontevreden mocht zijn; lang niet iedereen kreeg toestemming om een godin bij haar voornaam te noemen. Ik hoopte dat zij mij zo sympathiek zou gaan vinden, dat zij geen lust zou krijgen mijn bloed te drinken, of er zich in te baden.

„Ik zal jou Carson noemen,” zei ze. „Zoals zo vele dingen, die ik niet begrijp, voel ik mij op een zonderlinge manier tot je aangetrokken. Ik geloof dat het door je verhaal over de Verenigde Staten van Amerika komt. Die naam lijkt mij bekend. Maar hoe dat komt, weet ik niet.”

Langzaam en zacht herhaalde zij de woorden: „Verenigde Staten van Amerika. Verenigde Staten van Amerika.” Het was alsof zij ze op de tong proefde, alsof zij de woorden liefkoosde. En in haar ogen lag een peinzende, weemoedige blik.

XXVII.

Loto en ik schoten uitstekend met elkaar op toen er plotseling heftig op de deur geklopt werd. „Binnen!”, riep de Godin van het Vuur.

De deur ging open en Ro-ton stond op de drempel met een diepe rimpel in zijn voorhoofd.

„Ik dacht dat ik je gezegd had dat ik alleen wenste gelaten te worden,” zei de godin, niet zonder scherpste in haar stem.

„Ik kom van Duma,” zei Ro-ton. „Hij wenst Loto-El-Ho-Ganja een offer te brengen,” ging hij voort, terwijl hij met een

valse uitdrukking op zijn lelijk groen gezicht naar mij keek.

„Ik zal zijn aanbod accepteren,” zei Loto, „doch behoud mij het recht voor het offer zelf uit te kiezen.” En daarbij keek zij Ro-ton zo veelbetekenend aan, dat deze, als het kon, nog groener werd. „Het zal waarschijnlijk een van hen zijn, die menen, dat het niet noodzakelijk is mij gehoorzaamheid te betonen.”

Ro-ton verdween, trok de deur achter zich dicht en Loto tikte opgewonden en ongeduldig met haar voet waaraan een snoezig muiltje prijkte, op de grond. „Hij verveelt me gruwelijk,” zei ze. „Elke keer als hij bemerkt dat ik iemand sympathiek vindt, gaat hij naar Duma en haalt hem over deze persoon als offer te kiezen. Het zal niet lang meer duren of ik verlies mijn geduld en kies Ro-ton zelf. Dat zou een grote eer voor Ro-ton zijn, maar ik geloof dat hij er in zijn hart toch maar heel weinig voor voelt.”

„Is het waar,” vroeg ik, „dat gij het bloed van deze menselijke offers drinkt?”

Haar ogen schoten vonken. „Dat is brutaal,” riep zij uit. „Je maakt van mijn welwillendheid gebruik om achter een der grootste geheimen van de tempel te komen.”

Ik stond op. „Neem mij niet kwalijk. Nu wilt gij zeker dat ik ga.”

„Nee, blijf!”, gebod zij kort. „Als je weg moet, zal ik het je wel zeggen. Heb je geen manieren geleerd?”

„Ik heb nog nooit eerder de eer gehad door een godin bezig gehouden te worden,” zei ik, „en dus weet ik niet goed hoe mij te gedragen.”

„Je wordt niet bezig gehouden door een godin,” zei ze. „Je houdt mij bezig!”

„Ik hoop dat ik u aangenaam bezig houd,” zei ik.

„Dat doe je. En vertel mij nu eens iets over de Verenigde Staten van Amerika. Zijn er veel steden?”

„Duizenden.”

„Ook wel zo groot als Brokol?”

„De meeste zijn veel groter. In een wonen bijna zeven miljoen mensen.”

„Hoe heet die stad?”

„New York.”

„New York,” herhaalde zij. „New York. Ik geloof dat ik die naam wel eens meer gehoord heb.”

Weer werden wij gestoord door kloppen op de deur. Het was een priester die de komst van Duma, de koning aankondigde, die naar de tempel kwam om Loto-El-Ho-Ganja een bezoek te brengen. Loto kreeg een kleur van boosheid, doch ze zei: „Wij zullen hem ontvangen. Ontbied de priesters naar de heilige zaal.” Toen de priester zich terug getrokken had, wendde zij zich weer tot mij. „Ik kan je hier niet alleen achterlaten,” zei ze, „je moet dus maar mee gaan.”

Wij begaven ons naar de troonzaal, welke door haar de heilige zaal genoemd werd. Loto gebod mij naast de troon te blijven staan, terwijl zij zelf op de verheven zetel plaats nam. Priesters kwamen binnen. Ook Ro-ton. Zij maakten met hun groene gezichten en met veren versierde staatsiedracht een geweldig spektakel in dat met schedels en doodsbeenderen versierde vertrek.

Weldra hoorde ik tromgeroffel; eerst in de verte, toen dichterbij.

Korte tijd later trad Duma binnen, voorafgegaan door trommelslagers en gevolgd door wel honderd officieren. Zij hielden stil voor de zetel en maakten zeven keer achter elkaar een diepe buiging. Daarna besteeg Duma de treden naar de troonzetel en zette zich op een lage bank naast Loto-El-Ho-Ganja. Alle anderen in het vertrek bleven staan. Het was zo stil dat men een speld had kunnen horen vallen.

Zij voerden een voor mij onbegrijpelijke en dwaze plechtigheid op, die bestond uit het met tussenpozen van enkele economen opstaan van Duma en het zeven maal achter elkaar

buigen. Toen dit eindelijk afgelopen was begonnen zij een gesprek. Ik kon elk woord horen.

„Ro-ton heeft verteld, dat gij mijn offer niet wenst te aanvaarden,” begon Duma. „Dat is nog nooit eerder gebeurd”

„Dat heb ik niet geweigerd,” zei Loto. „Ik heb alleen gezegd, dat ik het zelf wens aan te wijzen.”

„Dat is hetzelfde als weigeren,” zei Duma. „Ik wens zelf mijn offer te kiezen.”

„Dat is uw goed recht, doch het mijne is het te weigeren als het mij niet aanstaat,” zei Loto. „Gij schijnt te vergeten, dat ik Loto-El-Ho-Ganja Kum O Raj ben.”

„En gij schijnt te vergeten dat ik Duma, jong van Brokol ben,” zei Duma scherp.

„Voor een godin is ook de jong slechts een gewoon sterveling,” zei Loto ijzig. „En als gij niets anders met mij te bespreken hebt, verzoek ik u mij alleen te laten.”

Ik zag duidelijk hoe razend Duma was. Hij werd donker groen van nijd en wierp Loto een woedende blik toe. „Een jong heeft soldaten,” zei hij dreigend. „Hij kan zijn wensen met geweld van wapenen kracht bijzetten.”

„Is dat als een bedreiging bedoeld?”, vroeg Loto uit de hoogte.

„Ik wens zelf mijn offer uit te kiezen!”, schreeuwde Duma, thans geheel buiten zichzelf.

„Ik heb gezegd, dat ik daar niets op tegen heb,” verklaarde Loto.

„Dan is het goed,” briede Duma. „Het is de slaaf Carson, met wie gij u uren lang afgezonderd hebt, geheel tegen de wetten en voorschriften van de tempel in.”

„Ik zal uw offer niet aanvaarden,” zei Loto langzaam doch nadrukkelijk.

Duma sprong op. „Breng de slaaf terug naar zijn kooi!”, bulderde hij. „Met die vrouw zal ik zelf afrekenen. Ik verklaar hierbij dat zij geen godin is, en dat ik, Duma, de godheid ben.

Laten zij, die mij als hun god aanvaarden, zeven maal buigen.”

Dat was het laatste wat ik hoorde, daar een aantal soldaten mij mee sleurden en mij buiten de troonzaal brachten.

Ik werd naar mijn kooi terug gevoerd en opgesloten. Jonda zat nog altijd in de kooi naast de mijne en toen ik hem vertelde wat er gebeurd was, voorspelde hij mij dat ik thans niet lang meer te leven had. „Dat komt er van als men relaties aanknoopt met godinnen en jongs,” voegde hij er aan toe.

„Ik moest toch dood,” zei ik, „en nu zal ten minste niemand mijn bloed drinken.”

„Misschien Duma toch wel,” opperde hij. „Hij is nu immers god. Als het waar is, kan hij jou als eerste offer kiezen.”

„Ik ben benieuwd of het gehele volk goed zal keuren dat hij Loto-El-Ho-Ganja afgezet heeft,” zei ik.

„Als een jong genoeg soldaten heeft, volgt zijn volk hem als een kudde schapen,” zei Jonda.

„Ik dacht dat Loto-El-Ho-Ganja almachtig was,” zei ik. „De hogepriester en de jong betoonden haar alle eerbied en waren zeer onderdanig tot Duma buiten zichzelf geraakte.”

„Kijk eens,” riep Jonda uit. „Wie brengen ze daar? Ik heb hier nog nooit eerder een mensen-vrouw gezien.”

Ik keek in de aangewezen richting en schrok. „Dat is Loto-El-Ho-Ganja,” zei ik.

„Duma is dus werkelijk de god,” riep Jonda uit.

Twee soldaten vergezelden Loto-El-Ho-Ganja en behandelden haar zeer eerbiedig. Misschien dachten zij dat zij nog altijd de godin was ondanks de verklaringen van Duma, en het was natuurlijk nooit goed oneerbiedig tegenover een godin te doen.

Zij kwamen in de richting van onze kooien. Weldra hielden zij voor de mijne stil, ontsloten de deur en duwden Loto naar binnen.

XXVIII.

Ik heb in mijn avontuurlijk bestaan in vele wonderlijke situaties verkeerd, maar 's nachts met een godin opgesloten te zijn in een kooi was toch volkomen nieuw voor me. Loto was geheel versuft. Ik kon mij ook levendig voorstellen dat de val van haar Olympus vreselijk voor haar geweest was.

„Wat is er gebeurd?“, vroeg ik.

„Dit is het einde,“ zuchtte zij. „Goddank. Dit is het einde. Ik voel het.“

Zij sprak Amtoriaans, op één woord na: „God“. Dat zei ze in gewone taal. Het Amtoriaans kent geen woord voor God. Waar had zij dit bekende woord geleerd? Ik vroeg het haar, maar zij staarde mij met doffe, niet begripende ogen aan en antwoordde dat zij het niet wist.

„Waarom is dit het einde, Loto?“, vroeg ik.

„Hij heeft mij ter dood veroordeeld,“ antwoordde zij en begon te lachen. „Ik, die onsterfelijk ben, ter dood veroordeeld! Maar hij heeft jou ook veroordeeld – jou en die andere gevangene – en jij bent wel sterfelijk. Ik wou dat ik je redden kon.“

„Je hebt het geprobeerd, Loto,“ troostte ik haar. „Waarom heb je het gedaan? Nu moet je er voor boeten met je leven.“

„Omdat ik je sympathiek vond,“ antwoordde Loto. „Ik voelde mij op een onbegrijpelijke manier tot je aangetrokken.“

Wij drieën, Loto, Jonda en ik, veroordeeld tot de dood, spraken die nacht lang met elkaar. Zij vertelden mij vreemde, ongelooflijke dingen over deze groene Brokolmensen. Zij vertelden mij dat hun bloed niet rood was, doch wit, als het sap van sommige planten, en dat zij geen vlees aten, doch wel het bloed van warmbloedige dieren dronken.

Ik vroeg naar de kleine Brokols, die ik aan de bomen had zien hangen en zij vertelde dat de Brokol-vrouwen zeer kleine, op noten gelijkende eieren leggen, die in de grond gestopt

werden. Deze ontwikkelden zich tot bomen en dragen na enige jaren de vruchten, die ik had zien hangen. Als de kleine Brokols rijp zijn vallen zij van de bomen af, wilde, ongetemde wezentjes, die gevangen en opgevoed moeten worden.

Elke familie heeft gewoonlijk haar eigen boomgaard met Brokol-bomen; die, welke ik gezien had, behoorden aan de koninklijke familie. De guypals, die ik tijdens mijn verblijf in Mypos had leren kennen, waren de oorzaak van het geringe aantal tot rijpheid komende kleine Brokols, hetgeen de verklaring was voor de bewaking door soldaten van de koninklijke boomgaard. De Brokols waren een volk dat dus niet alleen familiebomen, doch ook familiebongerds kende. Als een vrouw een ei plant, zet zij een stokje met de naam ernaast, precies zoals bij ons de tuinman elk jaar stokjes naast het zaaigoed plaatst om te weten wat bieten en wat tomaten en wat knollen zijn.

Ten gevolge van de guypals en plantenziekten is de kindersterfte onder de Brokols ontstellend hoog. Maar daar de Brokols polygaam zijn en de vrouwen, zowel als de grond, buitengewoon vruchtbaar, bestaat er weinig kans dat het ras uitsterft. Ik moet er nog bij vertellen dat honden geen toegang tot de boomgaarden hebben.

Toen het gesprek een ogenblik stokte, riep Loto uit: „Ik heb geen mensenbloed gedronken. Toen ik nog Loto-El-Ho-Ganja Kum O Raj was, kon ik het je niet vertellen, maar nu ik afgezet ben, kan ik spreken.”

„Ik heb het ook niet geloofd,” zei ik, „maar ik ben toch blij het uit je eigen mond te horen.”

„Het waren Duma, Ro-ton en nog een paar andere hogepriesters, die het dronken,” vertelde Loto verder. Het was hun verlangen naar bloed dat hen er toe bracht mensen te offeren. Doch zelden een mensenslaaf, want die waren waardevolle arbeidskrachten. De meeste offers waren Brokols, die de toorn van Duma of Ro-ton opgewekt hadden. Maar

het bloed van deze offers hebben zij niet gedronken. Ik heb zelfs nooit zelf een offer gedood; dat deed Ro-ton. Ik moest er alleen bij zijn en een gezang aanheffen om indruk te maken. Het volk schijnt bang te moeten zijn voor hun godin om het in bedwang te kunnen houden.”

„Jij en Carson spreken over vreemde wezens, van wie ik nooit eerder gehoord heb,” zei Jonda.

„Laten wij dan over iets anders praten,” stelde Loto voor. „Ik zou graag nog iets meer over de Verenigde Staten van Noord Amerika horen, over New York – New York – New York.” Zij fluisterde de naam zacht voor zich uit, langzaam, peinzend, met dromerige ogen, die als in de verte starden. Eensklaps riep zij uit: „Betty. Betty. Betty. Nu weet ik het.” Zij wond zich vreselijk op. „Roep – roep Betty, roep. Ik weet het, ik weet het, nu herinner ik het mij weer. Oh, God, nu herinner ik het mij weer. Brooklyn. Nu weet ik het. Brooklyn.” Toen verloor zij het bewustzijn.

Ik trachtte haar weer bij te brengen, doch het gelukte mij niet. Ik wist echter dat zij later weer vanzelf tot bewustzijn zou komen.

Wat zij gezegd had, wekte mijn nieuwsgierigheid op. Wat kon zij van Brooklyn weten? Ik had haar van New York verteld, doch niet van Brooklyn. Maar ik vergiste mij niet – zij had duidelijk Brooklyn gezegd. En wat bedoelde zij met *roepen*, en wie was Betty? Ik nam mij voor haar, zodra zij weer bij kwam, naar dit alles te vragen. Was het mogelijk dat zich nog een Amerikaan op Venus bevond, die zij gezien en gesproken had? Misschien zat hij hier wel gevangen, misschien was hij een offer geweest met wie zij gesproken had, voordat hij stierf. Ik moest er achter komen. Maar wat zou ik er aan hebben? Het zou alleen mijn nieuwsgierigheid bevredigen, anders niet. Want de volgende dag zou ik immers ter dood gebracht worden?

Met deze gedachte viel ik in slaap.

Toen ik de volgende ochtend ontwaakte was Loto verdwenen, maar de deur van de kooi was nog altijd stevig op slot.

XXIX.

Ik wekte Jonda, maar hij kon mij geen opheldering geven. Hij was al even verwonderd als ik. Er is iets dat mij zegt, dat ik Loto nooit terug zal zien, en dat ik dit onopgehelderde geheim mee zal nemen in mijn graf.

Tegen twaalf uur begonnen Brokols naar onze kooien te komen. Zij gingen naar de arena, die Jonda en ik in orde hadden moeten brengen. De meesten bleven staan om ons naar de arena te brengen. Graag had ik mijn revolver gebruikt, maar ik besloot te wachten tot wij in de arena waren en ik meer verwoestingen zou kunnen aanrichten.

De soldaten schrokken niet weinig van de verdwijning van Loto. Zij zagen echter dat er niet aan het slot van de deur geknoeid was. Toen zij mij vroegen hoe zij ontvlucht was, kon ik alleen maar antwoorden dat ik het niet wist. Zij brachten ons naar de arena, die vol zat met Brokols. Het was er zeer rustig, heel anders dan bij een stierengevecht in Spanje of een baseball wedstrijd in Amerika als er veel belangstelling is. Er werd zeer weinig gepraat, en er werd niet gejoeld en geschreeuwd. Toen Duma verscheen vergezeld van zijn familieleden en gevolg, was het doodstil.

Jonda en ik stonden met onze bewakers in het midden van de arena; een van hen begaf zich naar Duma, doch keerde weldra terug met de mededeling, dat ik bij Duma ontboden was. Een zestal soldaten escorteerden mij.

„Waar is die vrouw gebleven?“, vroeg Duma kort, toen ik voor hem stond. Het scheen hem onverschillig te zijn dat ik zelfs niet één keer voor hem boog.

„Dat is een dwaze vraag,“ gaf ik even kort ten antwoord.
Duma werd mosgroen.

„Je weet best dat ik het niet vertellen zou als ik het wist. Ik weet het echter niet, maar dat geloof je toch niet. Ik weet het echter inderdaad niet, maar kan het wel vermoeden.”

„Wat vermoed je dan?”

„Ik vermoed dat men een godin niet gevangen kan houden,” gaf ik ten antwoord. „En ik vermoed ook dat zij maatregelen neemt om je te straffen voor de manier waarop je haar behandeld hebt. Het was zeer dom van je om de godin te dreigen zoals jij deed.”

„Dat is Ro-tons schuld,” zei Duma.

Ro-ton stond er met een ongelukkig gezicht bij en toen Duma opnieuw zei: „dat was Ro-tons schuld”, kon de hogepriester zich niet meer bedwingen.

„Jij wilde god worden,” barstte hij uit. „Jij wilde het, ik niet. Als zij eens terug komt, zal zij weten wiens schuld het is.”

„Dat weten godinnen altijd,” zei ik. „Men kan hen niet voor de gek houden.”

„Breng hem terug,” gebod Duma. „Ik wens hem niet langer te zien.”

„Ik geloof dat ik haar hoor aankomen,” zei ik, terwijl ik omhoog keek.

Onmiddellijk keken Duma en Ro-ton en allen, die hen omringden, ook op. Het was een ogenblik van grote spanning, doch geen Loto-El-Ho-Ganja Kum O Raj verscheen. Ik had echter hun kalme zelfverzekerdheid verstoord en meer kon ik niet verlangen, hoewel het mij niets verwonderd zou hebben dat iemand, die zo geheimzinnig verdwenen was als Loto, eensklaps terug zou keren, gewapend met een vlammend zwaard. Doch zij keerde niet terug en ik werd naar het midden van de arena terug gebracht.

Jonda boog zeven keer voor me. Jonda had gevoel voor humor, doch de Brokols niet. Er weerklonk een sissend geluid, alsof duizenden mensen eensklaps tegelijk hun adem

inhielden, en dat was ook precies wat er gebeurde. Daarna trad een werkelijke doodse stilte in.

Duma schreeuwde iets, wat ik niet verstond, tromgeroffel weerklonk en de soldaten lieten ons in de arena alleen.

„Nu worden wij ter dood gebracht,” zei Jonda. Laten we moedig sterven.”

Twee soldaten keerden terug en gaven ons elk een speer, of haak, en een zwaard. „Gedraag je dapper,” zei een van hen.

„Zij zullen nooit meer iemand te zien krijgen, die zich zo dapper gedraagt als wij,” zei ik.

Toen de soldaten zich naar een veilige plaats terug getrokken hadden, werd een deur in de arena open gezwaaid en stormden zes nobargans naar buiten. De nobargans zijn dicht behaarde, op mensen lijkende kannibalen. Zij gaan geheel naakt en kennen ook geen versierselen; zij vechten met slingers, waarmee zij grote stenen naar hun vijanden werpen, en met de wreedste soort bogen en pijlen.

De nobargans kwamen dreigend brommend op ons af, ongeveer zoals wilde dieren, van welke zij niet ver verwijderd zijn. Tegen hun slingers en stenen zouden onze speren en zwaarden weinig kunnen utruchten. Wij zouden nooit de kans krijgen hen dicht genoeg te naderen om enig profijt van onze wapens te kunnen trekken.

Ik wierp mijn speer weg en trok mijn revolver en nam mijn zwaard in mijn linker hand om de projectielen van de wilden af te weren.

Jonda wilde op hen afstormen, maar ik vroeg hem te wachten; ik vertelde hem dat ik een verrassing voor hem had. Voor hem, voor de nobargans en voor de Brokols.

De wilden vormden een dichte kring om ons heen en ik hief mijn revolver op en schoot de eerste neer. Daarna had ik het gemakkelijk. Wel slingerden zij nog een paar stenen in onze richting, maar deze misten hun doel en voordat de

beestmensen tijd hadden om op ons aan te vallen, had ik hen neergepakt.

Er trad een doodse stilte in, die geruime tijd aanhield. Maar toen hoorde ik Duma losbarsten. Het schouwspel, waarop hij zich zo verheugd had, zou hem ontgaan. Er was geen gevecht geweest en wij waren niet gedood. Hij ontbood soldaten naar de arena om mij mijn revolver af te nemen.

Zij kwamen, maar zonder veel enthousiasme. Ik riep hen toe op behoorlijke afstand te blijven, daar ik hen anders zou doden zoals ik de nobargans gedood had. Duma schreeuwde dat zij hem te gehoorzamen hadden. Natuurlijk zat er niet anders voor hen op, en dus kwamen zij nader en ik knalde hen neer, zoals ik de wilden neergeknald had.

De Brokols keken in diep zwijgen toe. Zij zijn werkelijk de zwijgzaamste lieden, die ik ontmoet heb. Maar Duma zweeg niet. Hij sprong op en neer van woede en razernij. Als hij ze bezeten had, had hij zich ongetwijfeld de haren uit het hoofd gerukt. Ten slotte gebod hij elke gewapende man naar de arena te gaan en mij tegen hoge beloning gevangen te nemen.

„Knap gedaan,” prees Jonda. „Zodra je alle Brokols onschadelijk gemaakt hebt, kunnen wij naar huis gaan.”

„Ik kan ze niet allemaal doden,” zei ik. „Er komen er te veel. Wij gaan er aan, maar niet zonder dat zij een behoorlijke tol betaald hebben.”

Duizenden gewapende mannen sprongen over de omheining van de arena en kwamen in onze richting. Ik kan niet zeggen dat zij zich erg haasten. Iedereen scheen gaarne bereid de ander de voorrang te geven en de beloning te laten incasseren, maar toch kwamen zij steeds dichterbij.

Toen zij een kring om ons begonnen te vormen, hoorde ik boven mijn hoofd een bekend geluid. Doch het kon niet waar zijn! Ik keek op, en daar, op grote hoogte, cirkelde een vliegtuig. Het kon niet waar zijn – en toch was het waar.

En ik herkende het. Het was mijn vliegtuig – mijn anotar! Wie had het gerepareerd? Wie bestuurde het? Doch wie kon het anders zijn dan Duare, de enige op Amtor, die een vliegtuig besturen kon.

„Kijk,” riep ik, terwijl ik omhoog wees. „Daar komt zij. Loto-El-Ho-Ganja Kum O Raj komt om zich te wreken.”

Iedereen keek omhoog. Toen keerden zij zich om en keken om naar Duma en Ro-ton. Ik keek ook in hun richting. Zij holden de arena uit zo snel als hun benen hen slechts dragen wilden. Ik wed dat ze nog lopen.

De anotar cirkelde thans laag boven het veld en ik wuifde wild om de aandacht te trekken van Duare, of wie het ook zijn mocht. Weldra boog Duare zich uit het toestel en wuifde terug.

Ik riep de Brokols toe terug te treden daar zij anders gedood zouden worden door het vogelschip dat de nieuwe Loto-El-Ho-Ganja bracht. Ik dacht dat zij maar al te spoedig bemerken zouden dat Duare niet de originele Loto was. Zij maakten haastig plaats, verlieten zo snel zij konden de arena.

Duare landde in de arena; een onberispelijke landing – en een ogenblik later had ik haar in mijn armen. Als wij ons op de hoek van de 42ste straat en Broadway bevonden hadden, had ik het ook gedaan.

Doran was bij haar en een ogenblik later stapten Jonda en ik in en nam ik plaats aan het stuur met Duare naast mij. Wij hadden beiden zoveel te vragen, dat wij nauwelijks wisten waarmee te beginnen. Ten slotte vernam ik dat Kandar, zodra hij jong van Japal was, een grote afdeling soldaten naar Timal gestuurd had om Duare en Artol naar zijn hof terug te brengen. Hij had ook, volgens mijn aanwijzingen, een nieuwe propeller voor de anotar laten maken. Wetend dat ik gevangen genomen was door de Brokols, wisten zij waar zij mij zoeken moesten, hoewel zij weinig hoop koesterden mij tijdig te bereiken.

Wij vlogen op een hoogte van een paar duizend voet, toen ik voor het eerst omkeek naar Jonda. Hij keek opgewonden rond.

„Hoe vind je het?“, vroeg ik.

„Ik kan het maar niet geloven,“ antwoordde hij. „Ik geloof dat Ka-at gelijk had – je bent de grootste leugenaar van de hele wereld!”

Opmerking van de uitgever: Niet dat het iets met dit verhaal te maken heeft, maar toch wil ik hier – als een voorbeeld van een wonderlijke samenloop van omstandigheden, een bericht afdrukken, dat onlangs in de kranten verschenen is:

Brooklyn, 24 September. Van onze speciale correspondent. Het lichaam van Betty Callwell, die vijf en twintig jaar geleden verdween, is hedenochtend in het laantje achter haar vroegere woning gevonden. In aanmerking genomen dat miss Callwell vijf en twintig jaar geleden de dood moet hebben gevonden, verkeert het lichaam in een opmerkelijk goede toestand. Vrienden, die het lichaam gezien hebben, verklaren, dat het er niet ouder uitziet dan op de dag van haar verdwijning. De politie vreest een misdad en stelt een onderzoek in.

XXX.

Toen ik jong was droomde ik van een avontuurlijk leven en misschien vormden deze jeugdromen min of meer de basis van ons leven op rijpere leeftijd. Misschien is dat de reden waarom ik, toen ik oud genoeg was, leerde een vliegtuig te besturen. Zij zijn misschien de oorzaak van het raketvliegtuig, dat ik construeerde om naar Mars te vliegen – een tocht, die zijn eerste was op Venus.

Ik had naar avonturen verlangd, maar de laatste tijd was

het mij niet anders dan tegen gelopen, en ik moet eerlijk bekennen dat ik daar langzamerhand meer dan genoeg van begon te krijgen. En toen ik dan ook boven de arena Duare met het vliegtuig zag verschijnen, nam ik mij heilig voor dat wij geen avonturen, van welke aard ook, meer beleven zouden, maar dat wij koers zouden zetten naar het zuiden om zo gauw mogelijk Korva te vinden.

Onder andere omstandigheden zou ik Jonda met alle genoegen naar Tonglap, zijn vaderland, gebracht hebben, maar ik voelde er weinig voor Duare nogmaals aan gevaren bloot te stellen. En toen Doran hem dus zei dat hij welkom zou zijn in Japal tot hij een middel gevonden zou hebben om naar Tonglap terug te keren, was ik meer dan verheugd, te meer daar Japal in de richting van Korva lag en Tonglap niet.

Wij werden enthousiast ontvangen in Japal, mijn anotar werd van water en brandstof voorzien, en zodra wij met goed fatsoen konden, namen wij afscheid van onze vrienden en stegen weer op.

Ik had reeds met Duare besproken welke richting wij zouden inslaan en tezamen waren wij tot de overtuiging gekomen dat wij – als wij koers zetten in zuidwestelijke richting – in de buurt moesten komen van het land bekend als Anlap, of Vogelland, waar Korva ligt. Wij vlogen ongeveer vijfhonderd mijl langs het Meer van Japal en daarna over een moellat gerloo (een oceaan).

„Is het niet heerlijk rustig zo,” zuchtte Duare.

„Na wat wij achter de rug hebben zou bijna alles „heerlijk rustig” zijn,” gaf ik ten antwoord. „Het is bijna te rustig en bijna te mooi om waar te zijn.”

„Ik dacht dat ik je nooit terug zou zien, Carson. Zij hebben mij van de afschuwelijke gebruiken der Brokols verteld – dat zij mensenbloed dronken en zo. Ik werd bijna gek van het wachten tot de anotar gerepareerd was en ik je kon gaan

zoeken. Zal het niet heerlijk zijn weer terug te zijn in Korva, waar wij vrienden hebben?”

„En voor het eerst sinds wij elkaar kennen, vrede en rust te hebben. Liefste, als het maar enigszins mogelijk is, geloof ik dat ik Korva nimmer meer verlaten zal.”

„Wat zullen Taman en Jahara blij zijn ons terug te zien. Oh, Carson, ik wou dat wij er al waren. Ik kan bijna niet meer wachten.”

„Het is een lang traject,” zei ik, „en als wij eenmaal in Korva zijn, zullen wij nog vrij lang naar Sanara moeten zoeken – het is een zeer kleine stad in een zeer groot land.”

De oceaan, waar wij overheen vlogen, bleek van een geweldige uitgestrektheid te zijn en slechts weinig bevaren. Wij ontdekten een paar schepen, die in de richting van het Meer van Japal voeren, en nog een paar andere dichter bij de kust; doch daarna zagen wij niets meer. Niets dan een wijde uitgestrektheid van grijze golven, een uitgestrektheid, die nooit blauw was, daar er geen blauwe lucht was om te weerkaatsen, niets dan de grijze, altijd maar grijze, wolken, die Venus omgeven.

Amtoriaanse schepen begeven zich slechts zelden ver uit de kust, daar alle kaarten onbeschrijflijk onnauwkeurig zijn. De oorzaak is dat zij menen dat Amtor een wereld is, die de vorm heeft van een schotel, drijvend op een zee van gesmolten lava met de nabije Pool als de buitenrand van de schotel en de evenaar als het midden. Gij kunt u dus wel voorstellen hoe verwarrend dit werkt. Bovendien hebben de zeelieden geen hemellichamen om zich naar te richten. Als zij de kust uit het oog verliezen, zijn zij verloren, in de meest letterlijke zin van het woord.

Duare en ik waren veel beter af, daar ik in Havatoo een compas gemaakt had en ik, aan de hand van mijn kennis van de ware vorm van de planeet, de Amtoriaanse kaarten zo goed mogelijk verbeterd had. Natuurlijk waren mijn kaarten

verre van volmaakt, maar in elk geval kwamen zij enigermate met de werkelijkheid overeen.

Wij hadden al lang genoeg van de oceaan, toen Duare eindelijk land ontdekte. Ik was er van overtuigd dat Japal op het noordelijk halfrond lag en uit de afstand, die wij afgelegd hadden, concludeerde ik dat wij de evenaar gepasseerd waren en ons thans op het zuidelijk halfrond bevonden, waar Korva ligt. Misschien was het wel Korva, daar in de verte. De gedachten vervulden ons beiden met een diepe vreugde.

Het was een mooi land, hoewel wij na de verveling van de schier eindeloze tocht over de oceaan, ook een kale rots mooi en liefelijk gevonden zouden hebben. Toen wij de kust naderden, daalde ik om beter te kunnen zien. Een brede rivier stroomde door een groot dal om uit te monden in de zee, bijna vlak onder ons. In het dal groeide het zacht paarse gras van Amtor, bezaaid met blauwe en diep rode bloemen. Kleine bosjes wisselden de grasvlakten af.

Er is iets geheimzinnig schoons aan het Amtoriaanse landschap; het is fantastisch en onwezenlijk, sprookjesachtig zou ik bijna zeggen. Misschien zijn het de zachte pastelkleuren, die het meer op een kunstwerk dan op het werk der Natuur doen lijken. Het is als een prachtige zonsondergang op Aarde, die nooit door een mens geïmiteerd kan worden. Ik denk wel eens dat de onmacht van de mens om de schoonheden van de Natuur op het doek te brengen, geleid heeft tot de afgrijselijkheden, die men moderne kunst noemt.

„Oh, wat zou ik graag daar bij die bloemen zijn,” verzuchtte Duare.

„En gevangen genomen worden door de wilde wezens, die op die fantastische planeet van jou rondzwerven,” zei ik. „Nee, jongedame! Zo lang wij voldoende voedsel en brandstof voor ons vliegtuig hebben, blijven wij in de lucht tot wij Sanara gevonden hebben.”

„Zo, je vindt mijn planeet dus fantastisch?“, vroeg Duare, die geen kwaad van haar wereld horen kon. „Die planeet van jou is zeker volmaakt, met haar oneerlijke politici, haar elkaar voortdurend bestrijdende godsdienstige secten, en haar malle kleren.“

Ik begon te lachen en kuste haar. „Ik had je nooit zoveel moeten vertellen,“ zei ik.

„Uit wat je mij verteld hebt, moet ik opmaken dat het beste wat er op jouw planeet was, er thans niet meer is,“ zei ze.

„Wat is dat dan?“, vroeg ik.

„Jij.“

En toen trok ik haar nogmaals naar mij toe en kuste haar wederom.

„Kijk eens,“ riep zij een ogenblik later uit, „daar ligt een stad!“

Inderdaad, in de verte, dicht aan de rivier, zag ik een stad liggen.

„Zou het Sanara zijn?“, vroeg Duare hoopvol.

Ik schudde het hoofd. „Neen, dat is Sanara niet. De rivier, waaraan Sanara ligt, loopt in oostelijke richting en deze stroomt naar het zuiden. En bovendien lijkt deze stad in geen enkel opzicht op Sanara.“

„Laten wij eens dichterbij gaan kijken,“ stelde Duare voor.

Daar ik er geen kwaad in zag, zette ik koers naar de stad. Zij deed mij denken aan Havatoo; alleen was deze stad geheel rond, terwijl Havatoo in een halve cirkel gebouwd is.

Deze stad bezat een groot middenplein, dat met de straten, die er op uitkwamen, aan een wiel met spaken denken deed. Er waren verschillende van zulke pleinen, kleiner echter dan het middenterrein, en op elk kwamen enige straten uit. Om de gehele buitenrand van de stad liep een hoge muur.

„Het lijken wel twee Havatoo's aan elkaar geplakt,“ zei Duare.

„Ik wou dat het Havatoo was,“ zuchtte ik.

„Waarom?“, vroeg Duare. „Wij zijn er nauwelijks levend vandaan gekomen. Ik wil er nooit meer heen. Stel je voor! Ik, de dochter uit het oudste koningsgeslacht, was niet goed genoeg om in Havatoo te wonen. Men heeft er mij ter dood willen brengen.“

„Ja, dat was inderdaad een beetje dom van hen,“ gaf ik toe.

Ik daalde tot dicht boven de stad. Alles was er rond – het grote plein was rond, de huizen en gebouwen waren rond, de gehele stad was rond. En vele huizen hadden ronde daken.

Weldra zagen wij mensen naar buiten komen en naar het middenplein snellen en de daken van hun huizen beklimmend opkijkend naar ons. Velen begonnen te wuiven, en wij wuifden terug.

„Wat een interessante stad,“ zei Duare. „Ik zou er best een kijkje willen nemen. Die mensen lijken mij erg vriendelijk.“

„Lieve kind,“ antwoordde ik, „ik dacht dat wij afgesproken hadden in het vervolg het gevaar uit de weg te gaan.“

„Ik wil er ook niet heen,“ verdedigde Duare zich. „Voor niets ter wereld. Ik heb alleen maar gezegd: ik *zou* er wel eens een kijkje willen nemen.“

Op dit ogenblik viel mijn propeller naar beneden.

XXXI.

Het was de propeller, die Kandar tijdens mijn gevangenschap in Brokol gemaakt had, maar blijkbaar had hij hem niet goed bevestigd.

„Ik geloof dat je wens in vervulling gaat, Duare,“ zei ik. „Wij vliegen niet hoog genoeg om de stad te kunnen vermijden. Ik zal dus maar op dat plein daar landen.“

Toen ik daalde, verlieten de mensen haastig het plein, mij genoeg ruimte latend om de anotar neer te zetten. Maar nauwelijks stond het toestel op de grond, of zij kwamen terug

en vormden een dichte kring om ons heen. Zingend en lachend dansten zij om de anotar heen. Anderen kwamen aanlopen met bloemen, die zij ons aanboden. De liederen, die zij zongen, waren welkomstliederen. Een dergelijke ontvangst van vreemden was op Amtor, voor zo ver mijn ervaringen reikten, iets bijzonders. Het was volkomen ongewoon, verbazingwekkend zelfs. Maar het gaf ons een gevoel van veiligheid.

Na enige tijd traden drie van hen dichter op ons toe en werd het dansen en zingen gestaakt. Een vriendelijke glimlach verscheen op aller gezicht. Zij deden mij denken aan de oude vaudeville-acrobaten, met hun bevroren glimlach, hun toneelglimlach. Een van het drietal maakte een diepe buiging en sprak: „Welkom in Voo-ad.”

Voo-ad betekent hoofdstad.

„Wij zijn geland omdat ons vliegtuig onklaar geworden is,” vertelde ik, maar wij komen met de beste bedoelingen en stellen uw vriendelijke ontvangst zeer op prijs.”

„Mijn naam is Ata-voo-med-ro,” stelde hij zich voor. Ik zeg „hij”, omdat ik niet zien kon of de spreker een man of een vrouw was. Evenals alle anderen zag hij er uit als beiden, of als geen van beiden. En daar Ata-voo-med-ro betekent: Een miljoen drie, kon ik er niet uit opmaken of de spreker tot het mannelijke dan wel tot het vrouwelijke geslacht behoorde.

„Mijn vrouw is Duare van Vepaja,” stelde ik voor, „en ik ben Carson van Venus.”

„Gij zijt beiden welkom,” zei hij, „en ik hoop dat gij dit vreemde ding, dat als een vogel door de lucht vliegt, zult willen verlaten om mij te volgen naar Vik-vik-vik, onze jong.”

Op dit ogenblik zag ik een paar mensen mijn propeller oprapen en er mee vandoor gaan. Ik vestigde er Ata-voo-med-ro's aandacht op en verzocht hem mij het onderdeel van mijn anotar te laten terug brengen. Het was in een bloembed ge-

vallen en ik hoopte dat het niet al te ernstig beschadigd zou zijn.

„Zodra gij het nodig hebt, krijgt gij het terug,” beloofde hij.

Duare en ik stapten uit en staken, vergezeld van Ata-voomed-ro en zijn beide metgezellen het plein over naar een van de grote gebouwen, die het begrensden. Een grote menigte volgde ons naar de ingang van het gebouw, dat het paleis van de jong bleek te zijn.

Er liepen nòch oude mensen, nòch kinderen mee, en allen leken min of meer op elkaar – plomp en tamelijk zwak. Hoewel zij gewapend waren met zwaarden en dolken, leken zij mij geen ras van vechtersbazen. Allen droegen een soort rokje, anders niets, maar later kwam ik tot de ontdekking, dat het geen rokje was, doch een aantal zakken, die zij rond het middel droegen en die bijna tot aan hun knieën reikten en die zo dicht naast elkaar hingen, dat het geheel op een plooirok leek. Midden over hun gezicht en hun lichaam, zowel van voren als van achteren, loopt een roodachtige streep. Zoals gij waarschijnlijk wel weet zijn de beide helften van ons gezicht en ons lichaam niet aan elkaar gelijk. Bij deze mensen treedt dit duidelijker aan de dag dan bij ons, doch niet zo scherp dat het tot mismaaktheid leidt. Maar misschien doet de dunne rode lijn, die hun gezicht in tweeën splitst het verschil tussen de beide helften toch wel iets scherper uitkomen.

Wij werden tot voor Vik-vik-vik – wat in het Hollands 999 betekent – geleid. Hij glimlachte ons vriendelijk toe en zei: „De Vooyorgans heten u welkom in Voo-ad.” wat betekent: Het Belangrijkste Volk heet u welkom in de Belangrijkste Stad.

Hij vroeg belangstellend naar de landen waar wij vandaan kwamen en zei dat wij ons gedurende ons verblijf in Voo-ad als zijn gasten konden beschouwen. Ik vertelde hem dat ik graag de nodige herstellingswerkzaamheden aan onze anotar

zou uitvoeren om weer zo spoedig mogelijk te kunnen vertrekken, en verzocht hem er voor te willen zorgen dat ik mijn propeller terug kreeg.

„Wij zijn al erg lang weg en verlangen naar huis,” voegde ik er aan toe.

„Dat kan ik mij voorstellen,” zei hij, „maar we zouden allen zeer teleurgesteld zijn als u niet minstens een paar dagen hier bleef. Dit gedeelte van Anlap ligt zeer afgelegen; wij hebben geen burens met wie wij verkeren en krijgen slechts zelden bezoek. Gij begrijpt dus wel dat wij het als een grote eer zouden beschouwen als gij een paar dagen bleef – wij horen zo weinig van de wereld buiten Amtor.”

„Zijn wij hier werkelijk in Anlap?”, vroeg ik. „Dan kunt u ons misschien wel wijzen in welke richting Korva ligt.”

„Ik heb wel eens van Korva gehoord,” gaf hij ten antwoord, „maar weet niet waar het ligt. Beloof mij in elk geval dat u minstens twee dagen blijven zult. Ik wil te uwer ere een feestmaaltijd aanrichten.”

Onder de gegeven omstandigheden konden wij niet veel anders doen dan blijven en dus zeiden we maar dat wij zijn uitnodiging gaarne aannamen. Hij scheen werkelijk verheugd te zijn en gaf Ata-voo-med-ro opdracht ons de stad te laten zien en er voor te zorgen dat wij alle genoegens zouden smaken, die Voo-ad bood.

Tegenover het paleis stond een zeer groot gebouw, dat dadelijk onze aandacht trok. Het was opgetrokken in de vorm van een koepel en was minstens honderd voet hoog. Het torende ver boven de omringende gebouwen uit. Natuurlijk wekte het onze nieuwsgierigheid op, en ik vroeg Ata-voo-med-ro wat het was.

„Gij zult het gezien hebben voordat gij de stad verlaat,” beloofde Ata-voo-med-ro. „Ik zal het als laatste en belangrijkste bezienswaardigheid van onze stad bewaren. Ik kan u verzekeren dat gij het buitengewoon interessant zult vinden.

Hij voerde ons rond, liet ons de winkels zien, de bloemen en planten, die er in overvloed groeiden en vestigde onze aandacht op het houtsnijwerk aan de gebouwen. Hij bracht ons ook naar een kunsthandel, waar de beste werken van de schilders van Voo-ad ten toon gesteld waren. Deze mensen bezitten een zeer grote gave om met bijna fotografische nauwkeurigheid de natuur na te bootsen, doch in geen van de werken, die wij zagen, was ook maar een spoor van creatief talent te bespeuren.

Hoewel bijna alle mensen op elkaar leken en bijna de zelfde kleren droegen, zagen wij velen arbeid verrichten en ik vroeg Ata-voo-med-ro of er ook verschil in stand bij hen bestond.

„Ja, zeker,” antwoordde hij, „de kloo-meds en daar boven zijn bedienden; de voomedts zonder *du* behoren tot een hogere stand; zij zijn de handwerkslieden. Daarna komen de voo-meds met een *du* – dat is de stand, waartoe ik behoer. Wij staan vlak onder de edellieden, die verdeeld zijn in verschillende rangen, die van voo-yor-yorko tot voomed lopen. Een afstammeling van het koninklijke huis is altijd onder yorko. Er zijn nog veel meer verschillen, maar het is tamelijk gecompliceerd en dat interesseert u natuurlijk niet.”

Misschien heeft u het bovenstaande niet geïnteresseerd, maar in het Hollands is het wel wat interessanter, daar het de verklaring voor hun vreemde getalnamen geeft. Wat hij verteld had was, dat alle 2.000.000 en daar boven bedienden waren. De 1.000.000 met geen letter er voor (*du*) behoorden tot de handwerkslieden. De edelen liepen van 100.000 tot 1.000.000 en iemand van koninklijke bloede is altijd onder 1000. Vik-vik-vik betekent 999 en is altijd de naam van het getal van de jong.

Deze hoge getallen betekenen niet dat Voo-ad zoveel inwoners heeft. Het is alleen een naam-systeem en is voor mij een bewijs te meer dat hun elk scheppend vermogen ontbreekt.

Duare en ik brachten twee volle dagen in Voo-ad door en

de middag van de tweede dag werden wij verzocht ons naar het feest, aangericht door de jong, te begeven. De tafel, in de vorm van een cirkel, met aan beide kanten gasten, was gedekt in een rond vertrek. Er waren ongeveer twee honderd gasten, schijnbaar allen van het zelfde geslacht, want allen waren op de zelfde manier gekleed en leken min of meer op elkaar. Zij hadden een flinke haardos, doch hun gezicht was onbehaard. Er werd veel gepraat en gelachen en als zij zwegen verscheen die typische bevroren glimlach op hun gezicht. Ik hoorde zeer veel van de gesprekken, die een zo luidruchtig gelach opwekten, doch ik vond niets te lachen.

Duare, die tussen mij en Vik-vik-vik zat, zei dat zij de spijzen verrukkelijk vond, wat Vik-vik-vik en de anderen in lachen deden uitbarsten. Ik vond het nogal vreemd. Ik zie graag mensen lachen, maar dan moet er ook iets zijn om vrolijk over te zijn.

Het eten was inderdaad uitstekend, evenals de wijnen en volgens mij en Duare verorberden de overige gasten enorme hoeveelheden. Het eten en drinken scheen hun veel meer genot te verschaffen dan de daad rechtvaardigde en sommigen geraakten zelfs in extase en vielen dan flauw. Ik vond het tamelijk weerzinwekkend en hoopte vurig dat er spoedig een einde aan het feestmaal zou komen, opdat Duare en ik weg konden gaan. Daar wij van plan waren de volgende ochtend vroeg te vertrekken, hadden wij onze nachtrust hard nodig. En bovendien moest ik de propeller nog bevestigen – als ik hem terug gekregen zou hebben. Ik vroeg de jong of hij er voor gezorgd had dat ik hem terug kreeg.

„Gij zult hem tijdig voor uw vertrek in uw bezit hebben,” antwoordde hij met die vriendelijke glimlach van hem.

„Wij zouden graag morgenochtend vroeg vertrekken,” zei ik met een blik naar Duare.

Ik schrok van de angstige uitdrukking in haar ogen. „Er gebeurt iets met mij, Carson,” stamelde zij.

Ik probeerde op te staan. Een vreemd gevoel maakte zich van mij meester. Ik kon mij niet bewegen. Ik was van het hoofd tot de voeten verlamd!

XXXII.

Ik keek naar de anderen aan de tafel; zij lachten en praatten nog steeds en bewogen hun ledematen en hun lichaam. Zij waren niet verlamd – alleen Duare en ik. Ik keek naar Vik-vik-vik, die ons vol belangstelling aanstaarde.

„Dit is een verrukkelijke vrucht,” zei hij, terwijl hij mij iets aanbood, dat het midden hield tussen een peer en een banaan. Maar natuurlijk kon ik mijn hand niet oplichten. Toen bood hij haar Duare aan, maar ook zij was hulpeloos. Vik-vik-vik wachtte even en wierp haar toen de zachte vrucht in het gezicht.

„Gij versmaadt dus wat ik u aanbied,” riep hij uit en barstte toen los in een luid gelach, waarmee hij de aandacht der andere gasten op ons vestigde. „Maar hoewel gij weigert te aanvaarden wat ik u aanbied, blijf ik u beiden als mijn gast beschouwen. Gij zult voor altijd mijn gasten blijven.”

Bij deze woorden barstte het gehele gezelschap in lachen uit.

„Wat zult gij een waardevolle vermeerdering van onze collectie in het Museum voor Natuurlijke Historie zijn. Ik geloof niet dat wij in de hogere categorieën een dergelijk paar rijk zijn en zeer zeker bezitten wij geen mannelijk exemplaar met grijze ogen en geel haar.”

„Wij hebben in deze categorie ook geen vrouwelijk exemplaar,” wendde Ata-voo-med-ro zich tot zijn koning.

„Je hebt gelijk,” knikte Vik-vik-vik. „Wij hebben een vrouwelijke nobargan, maar wij kunnen moeilijk zeggen dat zij het zelfde soort vertegenwoordigt als deze vrouw.”

„Wat heeft dit te betekenen?”, vroeg ik. „Wat hebt gij met ons gedaan?”

„Het resultaat van wat wij gedaan hebben is toch duidelijk genoeg, zou ik denken,” antwoordde Vik-vik-vik lachend.

„U hebt ons met voorgewende vriendelijkheid in de val gelokt ten einde ons te kunnen doden. Ik ben meer dan eens getuige geweest van een slechte, verraderlijke handeling, maar deze zou zelfs een nobargan een blos van schaamte naar de kaken jagen.”

„Je vergist je,” zei de jong. „Wij zijn niet van plan jullie te doden. Als vertegenwoordigers van jullie soort, zijn jullie veel te kostbaar. Ter wille van de wetenschap en de cultuur worden jullie voor altijd bewaard en daarmee dien je een veel beter doel dan het leiden van een dwaas en onbelangrijk leven.” Hij wendde zich tot Ata-voo-med-ro. „Laat hen weg brengen.”

Er werden twee draagbaren gebracht en door lieden van de 2.000.000 stand werden wij uit de zaal gedragen; vier aan elke baar. Zij brachten ons naar de overkant van het plein, naar het grote, koepelvormige gebouw, waarvan ik reeds verteld heb. Het gebouw, waarvan Ata-voo-med-ro gezegd had dat hij als laatste bezienswaardigheid bewaren zou. Toen ik aan de valsheid en gemeenheid van deze kerel dacht, knarste ik met mijn tanden – ongeveer het enige wat ik nog doen kon.

Van binnen was de koepel een grote ruimte met estraden langs de wanden, waarop exemplaren van een groot aantal dieren en reptielen van Amtor uitgestald waren, terwijl aan de wanden ongeveer honderd menselijke wezens en nobargans hingen in kunstig gevormde lussen, die hun gewicht gelijkmatig over alle delen van hun lichaam verdeelden.

Duare en ik werden ieder van een dergelijke lus voorzien en naast elkaar aan de muur gehangen, waarop reeds kaarten met alle bijzonderheden over onze soort, afkomst, land van herkomst, geslacht en verdere bijzonderheden, die de Vooyorgans van opvoedkundige waarde of belangrijk achtten, aan-

gebracht hadden. Dit alles had men gedaan, terwijl wij als hoog gewaardeerde gasten aan de feestdis zaten en niets konden vermoeden.

De andere wezens, die ons konden zien, hadden onze komst en ons „ophangen” met veel belangstelling gade geslagen. Anderen was het duidelijk aan te zien dat zij sliepen, hun kin rustend op hun borst. Wij konden dus slapen. Dat was ten minste iets, waardoor wij ons voor enige tijd zouden kunnen onttrekken aan het afschuwelijke lot, dat ons ten deel gevallen was.

Een aantal Vooyorgans, die in het gebouw aanwezig waren, kwamen naderbij om toe te zien hoe wij op onze plaats gehangen werden. Zij lazen de bijzonderheden op de kaarten en spaarden ons hun opmerkingen niet. Hun grootste belangstelling ging uit naar Duare, die waarschijnlijk het eerste exemplaar van ons soort was, dat zij ooit gezien hadden. Mij viel in het bijzonder een op, die geen enkele opmerking maakte, doch Duare aanstaarde als betoverd door haar schoonheid. Toen ik zo naar hem keek, zag ik met verbazing, dat op zijn gezicht de rode lijn ontbrak en dat de beide helften van zijn gezicht bijna volkomen aan elkaar gelijk waren. Dit wezen was, wat, naar ik veronderstel, biologen een speling der natuur noemen. Het was ook in nog meer opzichten anders; het lachte en glimlachte niet voortdurend en nam ook geen deel aan de gesprekken van zijn metgezellen. (Het valt mij moeilijk over deze wezens anders dan over mannen te vertellen. Zij leken zo precies op elkaar dat het onmogelijk was vast te stellen wat een man en wat een vrouw was, maar daar zij allen zwaarden en dolken droegen, maakten zij vooral een mannelijke indruk op me.)

Zij hadden ons onze wapens gelaten. Ik zag ook dat alle andere slachtoffers de hunne nog hadden en dat hun speren boven hun hoofd opgehangen waren. Natuurlijk verhoogden deze wapens de waarde van de uitgestalden en daar zij allen

verlamd waren, school er geen enkel gevaar in hun deze wapens te laten.

Er kwamen voortdurend Vooyorgans binnen om de uitgestalden te bezichtigen. Soms bleven zij staan om met de slachtoffers te praten, maar daar zij de stakkers gewoonlijk alleen maar bespotten, moesten zij het in de meeste gevallen zonder antwoord stellen.

Toen het donker begon te worden, werd het gebouw verlicht en talloze Vooyorgans kwamen om ons te bezichtigen. Dikwijls bleven zij staan en lachten ons uit en maakten grove opmerkingen. Dit waren dezelfde lieden, die ons een paar dagen geleden met zang en dans begroet hadden, die ons bedolven hadden onder bloemen en welkom heetten in hun stad.

Na een paar uur werd het gebouw gesloten en ging het licht uit. Een paar bewakers bleven achter. Zij behoorden tot de 1.000.000 stand met letter.

Daar het licht aan de wanden slechts ten dele gedoofd was konden wij nog vrij duidelijk de buitenmuur zien, waaraan wij hingen.

Er waren ongeveer twintig bewakers in het gebouw achter gebleven. Waarom zoveel begreep ik niet; er bestond toch geen enkele kans dat een van ons een opstand zou verwekken en een poging tot ontvluchting in het werk zou stellen.

De bewakers spraken op levendige toon met elkaar en verklaarden verheugd te zijn met de waardevolle aanwinst voor hun museum.

„Ik heb er altijd naar verlangd een vrouw te zien,” zei een. „Die andere uitgestalden spreken altijd over hun vrouw. Zij schijnen er anders uit te zien dan mannen. Deze heeft ook een geheel ander figuur dan de man en een fijner besneden gezicht; ze heeft ook veel meer haar op haar hoofd – in dit opzicht lijkt ze wel iets op ons Vooyorgans.”

„De grijze ogen en het gele haar van de man stempelen

hem tot 'n bijzonder exemplaar," zei een tweede. Mijn ogen zijn van een grijs-blauw, soms meer grijs dan blauw en soms meer blauw dan grijs. Ik geloof dat het moeilijk is te zeggen welke kleur zij precies hebben, maar mijn haar is zeer beslist niet geel, hoewel de Amtorianen het altijd als zodanig beschrijven. Maar zij hebben ook geen woord voor blond.

Een lid van de wacht, die vlak voor ons stond, was zeer stil; hij lachte niet en maakte ook geen grapjes. Eensklaps begon het te beven alsof het koorts had; toen eensklaps begon het heen en weer te zwaaien en zonk neer, waar het zich kronkelde alsof het een aanval van epilepsie had.

„Dan-voo-med gaat zich splitsen," zei een van zijn kameraden.

Een paar anderen keken een ogenblik op D-1.000.000 neer en liepen toen onverschillig verder.

„Breng een draagbaar mee als je terug komt," riep een ander hen na.

Een der mannen keek vol aandacht neer op de zich nog altijd kronkelende en kreunende Dan-voo-med. „Het begon tijd te worden," zei hij. „Dan-voo-med begon al bang te worden; *od* vreesde reeds dat *od* tot de ongelukkigen behoorde, die sterven zonder zich vermenigvuldigd te hebben." (*Ood* is een onzijdig lidwoord en komt overeen met ons *het*.)

De bewegingen van het wezen werden schokkend, zijn kretten vervulden de grote ruimte, werden door de hoge, koepelvormige zoldering weerkaatst en, tot mijn ontsteltenis, zag ik eensklaps dat het wezen zich in tweeën splitste, precies langs de rode lijn, waarvan ik u verteld heb en die precies midden over zijn gezicht en zijn lichaam loopt.

Met een laatste, krampachtige schok vielen de beide delen uiteen. Er vloeiende geen bloed. Elke helft werd beschermd door een dun vlies, waardoor de inwendige organen duidelijk zichtbaar waren. Bijna onmiddellijk werden twee draagbaren gebracht, en de beide helften werden er op gelegd en weg

gedragen. Ik zag de ledematen van beide helften bewegen, wat dus bewees dat beiden leefden.

Die arme Duare was bleek als een dode en verloor bijna het bewustzijn door de weerzinwekkende gebeurtenis, die zich onder onze ogen afgespeeld had. „Oh, Carson,” riep zij uit, „wat zijn dat voor vreselijke wezens?”

Voordat ik antwoorden kon, klonk het van de andere kant: „Carson! Carson Napier. Ben je het werkelijk?”

XXXIII.

Ik wendde mijn hoofd om. De stem kwam van een man, die aan de andere kant naast mij hing. Ik herkende hem onmiddellijk. „Ero Shan!”, riep ik.

„En Duare ook hier!”, zuchtte hij. „Arme vrienden. Wanneer zijn jullie gebracht?”

„Vanmiddag,” antwoordde ik.

„Ik heb geslapen,” hernam hij. „Ik probeer zoveel mogelijk te slapen. Het is ook een manier om een leven, hangend aan een muur, door te brengen.” Hij lachte weemoedig. „Maar hoe zijn jullie hier verzeild geraakt?”

Ik vertelde het hem in het kort en vroeg hem toen hoe hij er toe gekomen was het mooie Havatoo te verlaten.

„Nadat jij en Duare gevlucht waren,” antwoordde hij, „moest ik van de Sanjong (heersers over Havatoo) een vliegtuig bouwen, volgens de plannen, die jij achtergelaten had. Ik ontdekte dat je een paar details niet aangetekend had, want ze waren nergens op je tekeningen te vinden.”

„Dat is jammer,” zei ik. „Ze stonden inderdaad niet op de tekeningen, die ik in Havatoo achter liet. Die details bewaar ik altijd in het vliegtuig als het eenmaal klaar is. Waarom, weet ik zelf niet.”

„Maar ten slotte,” ging hij voort, „gelukte het mij toch een anotar te bouwen, die in de lucht bleef, hoewel ik bij mijn

pogingen om hem te laten vliegen meer dan eens de dood voor ogen gehad heb. Ik ben nog nooit zo blij geweest als toen ik eindelijk geslaagd was. Ik wilde geregeld opnieuw opstijgen en verwijderde mij steeds verder van Havatoo. Ik vloog met Nalte naar Andood om haar ouders te bezoeken en je zult wel begrijpen wat een sensatie die anotar verwekte.”

„Hoe ging het met Nalte?“, vroeg Duare nu.

„De laatste keer dat ik haar zag, was zij opgewekt en gezond,“ antwoordde Ero Shan. „Ik hoop maar dat zij ’t nog is.”

„Waarschijnlijk wel. Maar verdrietig over jouw verdwijning, denk ik,“ zei Duare.

„Wij zullen elkaar wel nooit meer terug zien,“ zuchtte hij. En toen opgewekter: „Maar nu heb ik ten minste jullie. Jullie tegenslag is mijn geluk geworden, hoewel ik het graag zou geven om jullie veilig hier vandaan te zien.”

„Verder,“ drong ik aan. „Vertel ons hoe je hier gekomen bent – een tentoonstellingsexemplaar in een museum voor natuurlijke historie”.

„Goed. Op een dag was ik naar het zuidwesten gevlogen, naar een eenzaam district en geraakte in een storm, zoals ik nog nooit meegemaakt had. Hoe hevig het was tart elke beschrijving en bovendien werd de orkaan vergezeld van dikke wolken hete stoom.”

„Dezelfde storm die ons in noordelijke richting naar Mypos gedreven heeft,“ opperde ik. „De Zon drong door scheuren in het wolkendek, en een hevige orkaan stak op, die de oceaan kolken deed.”

„Ja, dat moet dezelfde storm geweest zijn,“ zei Ero Shan. „Maar hoe dan ook, hij dreef mij over een oceaan naar dit land en toen ik dicht bij Voo-ad was, weigerde mijn machine en moest ik een noodlanding maken. De mensen snelden toe en...”

„En dansten om je heen en bedolven je onder bloemen,“ viel ik hem in de rede.

Ero Shan begon te lachen. „En misleidden mij op een geraffineerde manier. Heeft Vik-vik-vik ook een feestmaal voor jullie aangericht?”

„Ja, vanmiddag,” zei ik. „Waar wij ook gaan, overal schijnen wij door het ongeluk achtervolgd te worden – zelfs in het mooie Havatoo.”

„Ik kan je nog vertellen,” hernam Ero Shan, „dat de Sanjong hun vonnis over Duare herzien hebben en tot de ontdekking kwamen dat zij haar op valse gronden ter dood veroordeeld hadden. Jullie kunnen rustig naar Havatoo terug keren.”

„Dat is niet kwaad!”, lachte ik. „Als je dat eens aan Vik-vik-vik vertelde!”

„Zo lang wij ons gevoel voor humor weten te bewaren, zijn wij ten minste niet helemaal verloren,” mengde Duare zich in het gesprek – „als ik het afschuwelijke, dat ik zoëven gezien heb, maar zou kunnen vergeten.”

„Wat heb je gezien?”, wilde Ero Shan weten.

„Een van die wezens kreeg een aanval van epilepsie en viel in tweeën,” legde ik uit. „Heb jij ook wel eens zoiets gezien?”

„Oh ja, dikwijls,” antwoordde Ero Shan.

„De beide helften schenen nog te leven toen zij weg gedragen werden,” zei Duare.

„Dat is ook zo,” vertelde Ero Shan. „Het zijn sexeloze wezens en de splitsing van hun lichaam is hun wijze van zich voort te planten. Zij kennen mannen noch vrouwen, maar van tijd tot tijd, meestal na een orgie, of na een feestmaal, vallen zij in twee delen uiteen. In de loop van enige maanden groeit aan elke helft de ontbrekende helft aan, welk proces zich eindeloos voortzet. De oudste helften worden op de duur zwak en sterven; soms onmiddellijk na een splitsing en soms als zij nog met elkaar verbonden zijn, in welk geval de dode helft eenvoudig afvalt. Dan wordt de nog levende helft weg

gedragen om tot een ander geheel aaneen te groeien. Ik geloof dat deze splitsing zich negen maal tijdens het leven van een helft herhaalt.

Zij kennen geen liefde en vriendschap, kennen geen enkele der hogere gevoelens van normale menselijke wezens. En een scheppend vermogen bezit niet een van deze wezens. Zij kunnen zeer goed nabootsen, doch zijn zonder enige fantasie.

De wijze waarop zij jullie ontvangen hebben, was typerend. Daar zij een zwak lichaam hebben en een afkeer van de strijd bezitten, gebruiken zij veinzerij als een wapen. Hun zingen en dansen, hun bloemenhulde, was niets anders dan bedrog. Toen zij jullie onthaalden, was jullie lot al bezegeld; valsheid is een van hun meest naar voren tredende eigenschappen.”

„Wat denk je, zouden wij niet kunnen ontvluchten?“, vroeg Duare.

„Hier naast mij hangt een man die uit de stad Amlot komt en die, volgens zijn zeggen, hier al honderd jaar hangt en dat er in al die tijd nog nooit iemand ontvlucht is.”

„Oh, hadden ze ons maar gedood,” zuchtte Duare. „Dat zou heel wat minder wreed geweest zijn.”

„De Vooyorgans denken alleen maar aan zichzelf,” merkte Ero Shan op.

Wij vielen in slaap. Er brak een nieuwe dag aan en opnieuw stroomden de nieuwsgierigen toe. Het wezen, dat zoveel belangstelling voor Duare getoond had, kwam vroeg en bleef maar naar haar staan staren. Uren lang bleef hij staan – in bewondering of in afschuw – dat wist ik niet. Het was niet zoals de andere, het glimlachte niet. Ten slotte kwam het naderbij en raakte haar heen aan.

„Maak dat je weg komt!“, riep ik het toe.

Het deinsde verschrikt terug, toen keek hij naar mij op en stamelde: „Ik wou de vrouw geen kwaad doen.”

„Wie ben je?“, vroeg ik, „en wat heb je bij mijn vrouw

te zoeken? Zij is niet voor jou! Geen enkele vrouw is voor jou.”

Het wezen slaakte een zucht. Het zag er diep ongelukkig uit. „Ik ben Vik-yor,” zei het. „Ik ben niet als de anderen. Ik ben anders. Waarom weet ik niet. Ik heb niet dezelfde genoegens als zij – eten en drinken, tot zij zich splitsen. Ik zal mij nooit splitsen; ik ben niemand tot nut, mijzelf niet en anderen ook niet. Als ik samen kon zijn met iemand als zij, zou ik mij gelukkig voelen.”

Na enige tijd ging Vik-yor weg. Zijn naam, of nummer, verried dat hij van koninklijke bloede was. „Wat is er met hem?”, vroeg ik aan Ero Shan.

„Hij is wat men een speling van de natuur noemt. Hij is misschien een deel van een splitsing van Vik-vik-vik geweest; toen de andere helft aangroeide was het gelijk aan de oorspronkelijke helft en bestond er geen scheidingslijn tussen de beide helften – geen afscheiding. Ik geloof dat dergelijke wezens de eerste stap zijn naar een vorm van menselijke wezens zoals wij.”

„Het zal miljoenen jaren duren eer het zover is,” zei Duare, „en dan moet er nog een wonder gebeuren.”

„Het feit, dat hij zoveel belangstelling betoont voor jou,” hernam Ero Shan, „wijst er volgens mij op, dat hij naar iets hogers en edelers zoekt dan wat zijn naasten hem bieden kunnen. Waarom moedig je hem niet een beetje aan? Ik bedoel – wees vriendelijk tegen hem. Het kan ons geen kwaad doen hier een vriend te hebben.”

Duare rilde. „Ik vind ze zo weerzinwekkend” zei ze. „Die splitsing... brrrr, afschuwelijk.”

„Vik-yor kan zich wezenlijk niet splitsen,” troostte Ero Shan haar.

„Dat is ten minste iets in zijn voordeel. Misschien probeer ik het toch wel, Ero Shan. Kwaad kan het in elk geval niet. Ik zal zelfs proberen te worden wat Carson een *vamp* noemt

en Vik-yor verliefd op mij maken,” voegde zij er lachend aan toe.

„Ik geloof dat hij het al is,” zei ik.

„Jaloers?”, vroeg Duare.

„Op zo'n wezen? Wat denk je wel?”

„Toch vind ik dat hij wel iets van een man heeft,” plaagde Duare, „hij heeft in elk geval al geleerd om zijn handen uit te steken.”

XXXIV.

Vik-yor kwam elke dag naar het museum, en wij probeerden allemaal vriendelijk tegen hem te zijn. Zijn aanbidding voor Duare was als die van een hond, en tot mijn grote ontsteltenis begon zij hem aan te moedigen. Het leek onmogelijk dat Duare, dochter uit een oeroud koningsgeslacht, die opgevoed was in het bewustzijn dat zij weinig minder was dan een godin, probeerde de liefde van een wezen als Vik-yor op te wekken.

Ik plaagde haar er mee. „Als ik zo'n wezen was, zou ik niet zo nederig gebleven zijn; dan zou ik er voor gezorgd hebben dat je mij lief kreeg en dat je mij smeekte je wederliefde te schenken.”

„Houd op,” zei Duare. „Ter wille van onze vrijheid ben ik zelfs bereid een Myposiër wijs te maken dat ik hem lief heb.”

„Denk je je op deze manier de vrijheid te verschaffen?”

„Ik wil het in elk geval proberen.”

„Maar wat hebben we aan vrijheid, als wij van het hoofd tot de voeten verlamd zijn?”

„De dood is ook een vorm van vrijheid,” zei Duare ernstig.

„Bedoel je dat je proberen wilt Vik-yor er toe te krijgen ons te doden?”, vroeg ik.

„Zou dit ten slotte niet verkieslijker zijn dan hier te moeten hangen – die man uit Amlot hangt hier al meer dan honderd jaar.”

„Maar Vik-yor zal je nooit doden,” zei Ero Shan.

„Hij zou niet weten, dat hij mij doodde.”

„Hoe wil je dat aanleggen?”, vroeg ik nieuwsgierig.

„Ik ga Vik-yor leren jouw r-straal revolver te gebruiken,” legde Duare uit. „Ik zal hem wijs maken dat wij als hij de loop op onze borst zet en de trekker overhaalt, wij ons buiten bij hem zullen voegen en tezamen met hem zullen vluchten, dat wij ons anders zelf zullen bevrijden van het lichaam, dat ons thans gevangen houdt.”

„Waarom denk je dat hij er naar verlangt met je weg te lopen?”, vroeg ik.

„Ik ben sinds ik het paleis van mijn vader verlaten heb, met betrekking tot de mensen wel iets wijzer geworden.”

„Maar Vik-yor is geen man,” bracht ik in het midden.

„Daar komt hij aan,” waarschuwde Duare met een lach in haar ogen.

„Hij is een sexeloos wezen,” bromde ik, „en ik kan hem niet uitstaan.”

Toen hij de volgende dag weer terug kwam, begon Duare hem te bewerken.

„U verveelt zich hier zeker dood, in Voo-ad,” zei ze. „U bent zo heel anders dan al die anderen.”

Vik-yor glimlachte echt. „Vindt u dat?”, vroeg hij.

„Zeker,” kweelde Duare. „U moest de wereld in trekken, en leren kennen, de wereld, waar zoveel mooie dingen zijn en – mooie vrouwen.”

„De mooiste vrouw ter wereld is hier,” zei Vik-yor, moed vattend. „Oh, Duare, je bent het mooiste, dat ik ooit gezien heb.”

„En van hoofd tot voeten verlamd,” zei Duare. „Maar als ik niet verlamd was en wij waren vrij, zouden wij allen in onze anotar de wereld kunnen intrekken en een heerlijke tijd hebben.”

„Zou je mij werkelijk meenemen?”, vroeg hij.

„Natuurlijk,” antwoordde Duare.

„Mocht ik dan altijd bij je blijven?”, vroeg hij. Het was maar goed voor Vik-yor, dat ik verlamd was.

„In elk geval heel lang,” antwoordde Duare voorzichtig.

Vik-yor keek lang naar haar op – met die hartstochtelijke, verlangende blik, die echtgenoten naar de bovenste plank van de kast doet snellen om de familierevolver te halen.

Vik-yor trad nog dichter op Duare toe. „Ik zou je kunnen bevrijden,” fluisterde hij.

Maar ik hoorde het duidelijk

„Hoe?”, vroeg de praktische Duare.

„Er bestaat een tegengift, dat je het gebruik van je ledematen kan terug geven,” legde Vik-yor uit. „Dit moet men altijd bij de hand hebben, want het komt wel eens voor dat bij een orgie een van onze eigen mensen zich vergist en van het vergif drinkt. Een enkele druppel op de tong neutraliseert het vergif in de zenuwcentra.”

„Wanneer breng je het mee?”, vroeg Duare, „en hoe kun je het ons toedienen zonder dat de bewakers het bemerken?”

Ik zal komen als het donker is en de bewakers vergiftigde wijn te drinken geven,” antwoordde Vik-yor. „Dan kan ik je bevrijden en kunnen we de stad verlaten.”

„Wij zullen je allen zeer dankbaar zijn,” zei Duare, „en wij zullen je meenemen.”

„Ik zal alleen jou bevrijden,” zei Vik-yor. „Die anderen interesseren mij niet. En je man wil ik in geen geval mee hebben.”

Die Vik-yor! Ik mocht dus niet mee. Maar daar wilde Duare niets van weten. Zij schudde het hoofd. „Zonder Carson van Venus en zonder Ero Shan ga ik niet mee,” verklaarde ze.

„Neen, ik bevrijd hen niet,” zei Vik-yor met de nadruk op elk woord. „Ik kan hem niet uitstaan,” voegde hij er aan toe, terwijl hij naar mij wees. „En hij mij niet. Ik ben bang

voor hem. Ik ben bang dat hij mij vermoordt als ik hem bevrijd heb.”

„Zou je Vik-yor vermoorden als je vrij was, Carson?”

„Niet als hij zich behoorlijk gedroeg,” antwoordde ik.

„Zie je nu wel,” riep Duare uit. „Carson zal je niet vermoorden, mits je je behoorlijk gedraagt.”

„Ik bevrijd hem niet,” hield Vik-yor koppig vol. Blijkbaar was hij niet van plan zich behoorlijk te gedragen.

„Zoals je wilt,” zei Duare kalm, „dan valt er over dit onderwerp niets meer te zeggen. En als je dat niet voor mij doen wilt, behoef je ook niet meer terug te komen. Doe mij een genoegen en ga weg.”

Vik-yor bleef nog en trachtte het gesprek met Duare voort te zetten, doch zij bleef hardnekkig zwijgen en ten slotte gaf hij het op en verliet het gebouw.

„Dat hebben we al weer gehad,” zei ik. „Je plannetje gaat niet door, m'n kind. Die aanbieder van je zien wij nooit meer terug.”

„Dan ken jij onze Vik-yor niet,” lachte Duare. „Die komt wel!”

„Ik heb een plan, Duare,” zei ik. „Het is beter dat een van ons ontkomt, dan dat wij allen voor eeuwig hier moeten blijven hangen. Jij hebt die gelegenheid en er bestaat geen enkele reden waarom Ero Shan en ik je zouden beletten er gebruik van te maken.”

„Nooit!”, riep Duare uit. „Zonder jou en Ero Shan ga ik niet.”

„Luister,” hernam ik, „laat je door Vik-yor bevrijden en neem mijn r-straal revolver mee. Ik geloof dat je voldoende met de constructie van de anotar op de hoogte bent om met behulp van Vik-yor de propeller te monteren. Als je niet van hem af kunt komen, kun je altijd de revolver gebruiken om hem te overtuigen van de noodzakelijkheid je met rust te laten. Vlieg naar Sanara; ik ben er zo goed als zeker van

dat het pal zuidwaarts ligt. Als het je gelukt er te komen, zal Taman wel een expeditie sturen om ons te bevrijden.”

„Dat vind ik tot nu toe het beste plan,” verklaarde Ero Shan.

„Ik voel er maar bitter weinig voor om jullie hier achter te laten,” zuchtte Duare.

„Het is onze enige kans,” zei ik. „Maar als Vik-yor niet terug komt, hebben we zelfs deze niet.”

„Vik-yor komt wel, daar ben ik niet bang voor,” zei Duare.

Het is verbazingwekkend hoeveel verstand vrouwen van mannen hebben – want Vik-yor kwam inderdaad terug. Het duurde wel een paar dagen – dagen van verlammende onzekerheid. Ik had hem wel om de hals kunnen vliegen toen ik hem eindelijk verschijnen zag. Hij deed alsof hij geïnteresseerd was in een paar andere uitgestalden. Ik weet werkelijk niet waarom ik dit wezen altijd *hij* noem, maar ik geloof dat als je weet dat een ander verliefd is op je vrouw, je aan zo'n wezen niet denkt als een *het*.

Maar hoe dan ook, ten slotte kwam het ook bij ons. Zonder enige belangstelling voor Ero Shan en mij, bleef het bij Duare staan.

„Oh, ben je daar, Vik-yor,” riep zij uit. „Wat ben ik blij je te zien. Je bent zeker van gedachten veranderd! Je bevrijdt ons allemaal en dan trekken wij gezamenlijk naar die mooie wereld, waarvan ik je verteld heb.”

„Neen,” antwoordde Vik-yor. „Jij mag mee, maar die anderen niet. En als je niet vrijwillig mee gaat, vergiftig ik die twee anderen te gelijk met de bewakers. Dan moet je wel alleen met me mee, anders word je hier ter dood gebracht, want als Vik-vik-vik bemerkt dat het vergif uitgewerkt is, laat hij je doden.”

„Ga met hem mee, Duare,” drong ik aan. „Laat ons maar achter.”

Vik-yor keek verwonderd naar mij op. „Zou ik me toch

in je vergist hebben?”, mompelde hij peinzend.

„Absoluut,” haastte Duare zich hem te verzekeren. „Carson is een aardige kerel en wij moesten hem werkelijk meenemen voor het geval wij in moeilijkheden komen; hij is een uitstekend soldaat.”

„Neen,” snauwde Vik-yor. „Ik weet waarom je hem mee wilt hebben; je voelt veel meer voor hem dan voor mij. En daarom wilde ik hem in elk geval vergiftigen voordat wij weg gingen, maar nu geloof ik dat ik van gedachte verander.”

„Dat is je geraden ook,” riep Duare uit, „want als je hem kwaad doet, vermoord ik je. Begrepen? Ik zal met je mee gaan, maar op voorwaarde dat Carson van Venus en Ero Shan geen kwaad overkomt.”

„Goed,” knikte Vik-yor. „Ik wil je genegenheid winnen en daarom zal ik doen wat ik kan om je aangenaam te zijn – alleen meenemen doe ik ze niet.”

„Is de anotar in orde?”, vroeg Duare, „of hebben ze hem vernield?”

„Neen,” stelde Vik-yor haar gerust, „hij staat nog altijd op het plein.”

„En weet je ook waar dat ding is, dat er af gevallen is?”

„Ja, ik weet waar het ligt. Ik behoef alleen maar de man te vergiftigen, die het gevonden heeft.”

„Wanneer kom je me halen?”, vroeg Duare.

„Vanavond als het donker is,” beloofde Vik-yor.

XXXV.

„Die vriend van jou is beslist een nakomeling van de De Medici,” zei ik toen Vik-yor weg was.

„Het is afschuwelijk,” zuchtte Duare. „Ik zal me als een moordenaar voelen.”

„Je zult in elk geval als een medeplichtige beschouwd worden en derhalve eveneens schuldig.”

„Oh, spot er alsjeblieft niet mee,” smeekte Duare.

„Neem mij niet kwalijk,” verontschuldigde ik mij, „maar ik kan deze creaturen onmogelijk als menselijke wezens beschouwen; ik zou me niets bezwaard voelen als ik ze vernietigde. Het zou voor mij precies hetzelfde zijn alsof ik schadelijk gedierte uit de weg ruimde.”

„Ja,” zei Ero Shan, „trek je er maar niets van aan. Bedenk liever wat ze ons aangedaan hebben. Wij behoeven geen medelijden of consideratie met hen te hebben.”

„Je hebt gelijk,” zei Duare, „maar gelijk of niet, ik zal er in elk geval mee door gaan.”

De dag leek eindeloos. De uren wilden niet om komen. Daar er geen bezoekers kwamen en de bewakers op behoorlijke afstand bleven, bespraken wij rustig onze plannen. Ik drong er bij Duare op aan dat zij een schets zou maken van de landstreek waar boven zij, op haar tocht naar Sanara, vliegen zou. Door alle bijzonderheden van de omgeving op haar kaart aan te geven, zou zij in staat zijn Taman waardevolle aanwijzingen voor de reddingsexpeditie te geven.

Natuurlijk hadden wij geen idee van de afstand, welke ons van Sanara scheidde. Anlap, waar het lag, kon een betrekkelijk klein eiland zijn, maar even goed een continent; ik was geneigd te denken dat het dit laatste was en dat Sanara drie tot vijf duizend mijl van Voo-ad verwijderd lag. Zelfs als het dicht bij lag, zou Duare geruime tijd nodig hebben om het te bereiken; men kan op Amtor maar niet ergens landen en de weg vragen, ook niet als er iemand aanwezig is om te raadplegen. Duare zou Sanara moeten vinden en herkennen alvorens zij kon wagen te dalen. Het kon een jaar duren voordat ze het vond; zij zou het misschien ook nooit vinden. Daar zij van tijd tot tijd zou moeten landen om zich van water en voedsel te voorzien, bestond altijd de mogelijkheid dat zij gevangen genomen en gedood werd – en dan was er ook nog altijd Vik-yor. Ik zou heel wat angst hebben uit te

staan – misschien jaren lang, misschien mijn leven lang – angst en vergeefse spijt.

Eindelijk begon het donker te worden. De tijd kroop voort en Vik-yor verscheen niet. Alleen de bewakers bleven in het museum achter – de bewakers en de levende doden. Een basto jankte. Hoe zij aan die grote dieren gekomen waren, zal ik nooit weten. Een basto meet zes voet tot de schouders en weegt minstens twaalf honderd pond. Met zingen en dansen en bloemen strooien komt men bij deze monsters niet ver; hoogstens zullen zij proberen je te verslinden.

Het janken van de basto stak de rest van de lagere dieren aan, de nobargans inclusief, die brommen en grommen als dieren. Een uur lang duurde dat helse lawaai, toen hield het even plotseling op als het begonnen was.

„Die vriend van je is zeker bang geworden,” zei ik tegen Duare.

„Wees toch niet zo ongeduldig,” verweet ze. „Daar komt hij al!”, riep ze een ogenblik later triomfantelijk uit.

„Inderdaad. Je aanbieder!”, spotte ik min of meer wrang.

„Je schijnt hem niet bepaald sympathiek te vinden,” kaatste Duare terug.

Ik zuchtte maar eens. Natuurlijk wist ik dat Duare van mij hield, en van mij alleen. Ik wist dat ik haar vertrouwen kon tot aan het eind van de wereld – maar toch.... De gedachte dat dat sexeloze wezen ook verliefd op haar was, of in elk geval iets voor haar voelde dat erg veel op liefde leek, en dat zij voor onbepaalde tijd met hem mee zou gaan terwijl ik op mijn plaatsje aan de muur moest blijven hangen, verlamd van boven tot onder, maakte mij razend. Als gij een man zijt en een vrouw hebt van wie gij houdt, zult gij begrijpen wat ik voelde.

Vik-yor had een kruik bij zich. Ik wist wat die kruik bevatte en als ik tot nobele gevoelens in staat geweest was zou ik mij zeer verontwaardigd gevoeld hebben, maar nu voelde

ik alleen maar afkeer van het wezen, dat op het punt stond massamoord onder zijn medeschepselen te plegen.

Hij trad tot dicht bij Duare.

„Is alles klaar?“, vroeg zij. „De anotar, de propeller?“

„Ja,“ antwoordde het. „En wij hebben geluk. Vik-vik-vik geeft een feestmaal en iedereen zal zo dronken zijn dat wij zullen kunnen vluchten zonder dat iemand er iets van bemerkt.“

„Heb je het tegengif bij je?“

Vik-yor nam een flesje uit zijn zak en stak het omhoog. „Dit is het.“

„Geef op, gauw!“, drong Duare aan.

„Neen nog niet; ik moet eerst de bewakers onschadelijk maken.“ Toen zette hij de kruik aan zijn mond en deed alsof hij dronk.

Een der bewakers kwam naderbij. „Oh,“ zei hij, „bent u het, Vik-yor. Ik dacht dat het iemand anders was. Wij zijn altijd blij als wij bemerken dat leden van de koninklijke familie zich voor de tentoonstelling interesseren.“

„Ook een slok wijn?“, vroeg Vik-yor.

„Ja, graag,“ antwoordde de bewaker.

„Roep je kameraden maar,“ noodde Vik-yor, „dan kunnen ze allemaal wat krijgen.“

Weldra namen alle bewakers een flinke slok uit Vik-yors kruik. Het was een afgrijselijke ondervinding – hangend aan een muur te moeten zien hoe iemand massamoord pleegde. Ik moest mijn geweten het zwijgen opleggen met de gedachte hoe zij ons door een soortgelijk bedrog veroordeeld hadden tot een lot erger dan de dood en dat hun in elk geval een aangenaam einde beschoren was, want weldra waren allen zo dronken als een tol en lachten en zongen en dansten rond als gekken. Het waren er in het geheel twintig en allen stierven letterlijk aan onze voeten.

Vik-yor was zo trots als een pauw. „Goed gedaan, hè?“,

vroeg hij aan Duare. „Zij hadden er geen idee van dat ik hen vergiftigde; zelfs Vik-vik-vik had het niet beter gedaan.”

„Ja, je bent geweldig,” dwong Duare zich te zeggen. „Maar geef mij nu het tegengif.”

Vik-yor zocht eerst in de ene zak en toen in de andere. „Waar heb ik het gestopt,” vroeg hij verwonderd.

Duare werd zenuwachtig en ongedurig. „Had je het wel bij je?,” vroeg ze. „Of heb je mij zoëven wat anders laten zien.”

„Ik heb het bij mij gestoken; ik weet het zeker,” antwoordde Vik-yor. „Waar kan ik het gelaten hebben?”

Ondanks mijzelf hoopte ik vurig, dat hij het niet vinden zou. Onder dergelijke omstandigheden van Duare gescheiden te worden was ontzettend; de dood zou verkieslijker zijn. Ik had er een voorgevoel van dat ik haar nooit zou terug zien als ze met Vik-yor mee ging. Ik begon er spijt van te krijgen dat ik behulpzaam was geweest bij het smeden van dit plan.

„Kijk eens in je achterzak,” zei Duare, „in de andere heb je al gekeken.”

Vik-yor draaide zijn riem om tot hij in de zak kon tasten, die van zijn rug neerhing. „Ik heb het!”, riep hij verheugd uit. „Mijn riem is zeker verschoven toen ik met de bewakers danste. Ik wist dat ik het meegenomen had; ik heb het je toch laten zien. Maar ik wist niet waar het gebleven was.”

„Geef het me nu maar,” riep Duare ongeduldig uit.

Vik-yor draaide het flesje om en schudde het; daarna nam hij er de stop af en zei Duare haar tong uit te steken, die hij een paar maal met de stop bestreek. Ik keek in gespannen verwachting toe. Ero Shan rekte zijn hals uit om Duare te kunnen zien.

„Het begint, ik voel het!”, riep zij eensklaps opgewonden uit. „Ik voel het leven in mijn lichaam terug keren. „Oh, Carson, kon je toch maar mee!”

Vik-yor liet geen oog van Duare af. Ik moest denken aan een kater, die naar een muis zit te loeren – een lelijke, dikke,

grote kater. Na enige ogenblikken trad het naderbij en maakte haar los. Het moest haar voor een ogenblik ondersteunen en toen ik de arm van het wezen om haar heen zag, kreeg ik het gevoel dat zij ontwijfd werd. Maar reeds na enkele seconden kon zij alleen staan en trad onmiddellijk van hem terug en kwam naar mij toe. Zij kon niet bij mijn mond komen, ik hing te hoog. Maar telkens en telkens drukte zij haar lippen op mijn hand.

Ik keek op haar neer en zag dat zij het deed, maar voelen kon ik het niet.

Vik-yor trad op haar toe en zei kort: „Laat dat!”

Duare tastte omhoog en nam mijn r-straal revolver uit de holster. Ik dacht dat zij Vik-yor wilde neerschieten, doch zij deed het niet.

„Waarom doe je het niet?”, vroeg ik, terwijl ik veelbetekenend naar Vik-yor keek.

„Nog niet,” antwoordde zij.

„Kom!”, gebod Vik-yor.

„Neem de holster ook mee,” zei ik. Duare maakte hem los en opnieuw drukte zij een kus op mijn hand. Ditmaal trok Vik-yor haar ruw weg.

„Je zult het misschien niet willen geloven, Vik-yor,” riep ik, „maar eens zul je sterven voor wat je denkt te zullen gaan doen, en voor wat je reeds gedaan hebt, en zelfs voor wat je nooit doen zult. En ik ben het, die je ter dood zal brengen.”

Het wezen begon mij luidkeels uit te lachen en trok Duare met zich mee. Zij wendde haar mooi gelaat voortdurend naar mij om.

„Vaarwel, lieveling, tot ziens,” riep ze en toen nam Vik-yor het woord.

„Je zult haar nooit terug zien,” spotte hij. „Zij is van mij, van mij alleen!”

„Het wezen liegt!”, riep Duare mij toe, en toen: „Vaarwel,

liefste, vaarwel. Maar ik kom terug. Geloof mij. Ik kom terug!”

„Vaarwel,” riep ik en toen verdween zij uit het gezicht achter een grote gantor, een olifant-achtig lastdier, dat ik in Korva gezien had.

Ik keek naar Ero Shan. Hij had tranen in de ogen.

XXXVI.

Vik-yor en Duare hadden het gebouw nog niet verlaten toen bij de ingang een geweldig lawaai weerklonk – lachen en schertsen en het gerucht van vele stemmen.

Weldra zag ik op zijn minst honderd mensen binnen komen. Het waren Vik-vik-vik en zijn disgenoten, en de meesten dronken als een tol.

Toen Vik-vik-vik de bewakers op de grond zag liggen, ontstak hij in woede. „De luiwammesen!”, riep hij uit en gaf de eerste een flinke schop. Eerst toen kwamen zij tot de ontdekking dat de bewakers dood waren.

„Allemaal dood!”, riep een der gasten uit. „Wie kan hen vermoord hebben?”

„Dat interesseert me niet – ten minste op het ogenblik niet,” zei Vik-vik-vik. „Dat zal ik later wel onderzoeken. Eerst moet ik die vrouw hebben. Daar kom ik voor. Vooruit, Ata-voo-med-ro. Waar is het tegengif? Wij zullen haar weer levend maken en dan moet zij mee naar het feest. Zij zal voortaan naast Vik-vik-vik in het paleis wonen. Andere jongs hebben een vadjong, waarom ik dan niet?”

„Je hebt er alle recht op,” riep een van de gasten.

Vik-vik-vik en Ata-voo-med-ro zochten de muur af, waar Duare behoorde te hangen. „Zij is weg,” riep Ata-voo-med-ro verschrikt.

De jong keek naar mij op en vroeg bars: „Waar is zij, schepsel?”

„Hoe kan ik dat weten?“, gaf ik ten antwoord. „Zij is al lang weg.“

„Hoe is zij weg gekomen? Wie heeft haar weg gehaald?“, vroeg Vik-vik-vik.

„Dat weet ik niet,“ gaf ik ten antwoord. „Ik ben in slaap gevallen en toen ik weer wakker werd, was zij er niet meer.“

Vik-vik-vik wende zich om naar zijn gasten. „Zoek haar! Doorzoek de gehele stad! Vlug.“ Toen zei het tegen Ata-voomed-ro: „Roep allen, die hier vandaag de wacht gehouden hebben, bij elkaar,“ en Ata-voomed-ro knikte en volgde de anderen.

De jong keek achterdochtig omhoog naar Ero Shan. „Heb jij haar zien verdwijnen?“

„Ja,“ antwoordde Ero Shan.

„Wie heeft haar gehaald?“

„Een man.“

„Welke man?“, wilde de jong weten.

„Niemand die jij kent, want de enige mannen, die hier zijn, hangen aan deze muren.“

„Wie was het dan?“

„Ik heb hem nooit eerder gezien,“ zei Ero Shan. „Hij had vleugels als een angan, maar hij was geen angan. Hij was een man – een mensen-man. Hij vloog binnen en keek naar de bewakers, die onmiddellijk dood neervielen. Daarna maakte hij de vrouw los en vloog met haar weg. Hij zei dat hij terug zou komen om jou en alle andere Vooyorgans eens goed aan te kijken; het zal dus niet lang meer duren of jullie zijn allemaal dood – tenzij je de menselijke wezens, die hier hangen, bevrijdt. Dat heeft hij gezegd.“

„Onzin!“, bromde Vik-vik-vik. „Je kletst maar wat!“ Maar hij keek toch min of meer angstig rond.

Op hetzelfde ogenblik hoorde ik uit de richting van het plein het zoemen van mijn r-straal revolver en even later weerklonk luid geschreeuw.

„Wat is dat?“, vroeg de jong.

„Het klinkt als de man, die de vrouw weggehaald heeft,” antwoordde Ero Shan. „Als hij denkt, maakt zijn brein een dergelijk geluid. Ik geloof dat hij daarmee ook de bewakers gedood heeft.”

Vik-vik-vik maakte dat hij weg kwam, en zo snel als zijn benen hem maar dragen wilden.

„Dat was Duare,” zei ik tegen Ero Shan. „Zij is gevangen genomen. Zij heeft geen tijd gehad om te ontvluchten.”

„Zij hebben haar nog niet,” troostte Ero Shan mij, toen het zoemen van mijn revolver opnieuw weerklonk.

„Het lijkt wel of de hele stad uitgelopen is. Wat een lawaai!”

„Het zijn geen vechtersbazen,” zei Ero Shan. „Ik geloof dat het Duare wel zal gelukken, ten minste als zij geen gelegenheid krijgen de anotar te vernielen.”

„Als Vik-yor maar niet bang wordt.”

„Banger dan het al is kan het onmogelijk worden.”

Het rumoer op het plein hield aan, van tijd tot tijd onderbroken door het zoemen van mijn r-straal revolver. Zo lang ik dit hoorde, wist ik dat Duare nog in leven was en dat zij nog vrij was. Maar als het zoemen een ogenblik ophield, vreesde ik het ergste.

Na enige tijd werd het lawaai minder; het schreeuwen en joelen hield op en ook het zoemen van de r-stralen. Wat was er gebeurd? Wat was het resultaat van Duare's moedige poging om te ontkomen? Had zij opnieuw haar vrijheid verloren? Was zij dood? Of was zij er toch in geslaagd te vluchten? Zou ik ooit het antwoord op een van deze vragen weten?

Ero Shan verbrak de draad van mijn sombere gedachten. „Wij hadden haar misschien niet mogen laten gaan,” zei hij.

„Ik ben blij dat zij het geprobeerd heeft,” zei ik. „Ik zie haar liever dood dan veroordeeld tot een dergelijk ellendig bestaan.”

„Maar de kans dat zij geslaagd is blijft natuurlijk altijd bestaan,” trachtte Ero Shan mij op te monteren. „En ook de mogelijkheid dat je vriend Taman, jong van Korva, naar Voo-ad komt om ons te bevrijden.”

Maar ik wenste de zaak alleen van de somberste kant te beschouwen en zei: „En als Taman nu komt, wat dan nog? Zijn wij dan zoveel beter af? Verlamd blijven wij.”

„Wees toch niet zo pessimistisch,” zuchtte Ero Shan. „Als Taman Voo-ad bezet, kan hij de jong dwingen hem het tegengif te geven.”

„Je praat of het al zo ver is,” zei ik glimlachend. „Maar zo behoren wij het ook te bekijken. Het spijt me dat ik zoëven zo neerslachtig was; ik zal mijn leven beteren. Vertel eens, wat was het doel van dat fantastische verhaal, dat je Vik-vik-vik opgedist hebt – van die man die binnen kwam vliegen en weer wegvloog met Duare?”

Ero Shan begon te lachen. „Als je je vijanden bang kunt maken, heb je al een voorsprong op hen – vooral als je hun vrees voor het bovenmenselijke kunt inboezemen. Want het bovennatuurlijke is iets, waar zij niet tegen strijden kunnen. Zij voelen dat het niet baten zal je te doden; zij weten dat dit het gevaar, waarin zij verkeren, slechts groter maakt. En bovendien wilde ik hem afbrengen van de mogelijke gedachte dat jij of ik iets meer van haar verdwijning zouden weten. Als hij achterdocht tegen ons opgevat had, had hij ons zeker onmiddellijk ter dood laten brengen, uit angst dat wij ons zelf en ook de andere slachtoffers zouden bevrijden.”

Ik kon die nacht nauwelijks de slaap vatten; mijn gedachten waren voortdurend bezig met Duare. Ik probeerde de nieuwe nachtwakers uit te horen. Maar zij snauwden mij toe mijn mond te houden en bleven zo ver mogelijk van mij en Ero Shan vandaan.

De dagen rijden zich aaneen zonder dat wij ook maar iets van Duare hoorden. De bewakers wilden niets vertellen even-

min als de wezens, die de tentoonstelling kwamen bekijken. Het was duidelijk dat zij opdracht hadden zich verre van ons te houden.

Was Duare ontkomen? In dit geval was zij ergens met Vik-yor alleen. Deze gedachte stemde mij niet bepaald rustig. In die eindeloze uren bracht ik Vik-yor talloze malen en op de meest verschillende manieren ter dood. Ik vermoordde ook Ata-voo-med-ro en Vik-vik-vik en daarmee was het nog lang niet afgelopen. Ik richtte een ware moordpartij aan, de vruchteloze fantasie van een machteloze. Maar het was een prettige fantasie; men heeft slechts zeer weinig genoegens als men aan een muur hangt, verlamd van het hoofd tot de voeten.

XXXVII.

Vik-yor en Duare waren nog niet bij de ingang, toen Vik-vik-vik en zijn gasten het museum binnen kwamen. „Gauw, verstop je,” fluisterde Vik-yor opgewonden, terwijl hij Duare achter het lichaam van de gantor duwde. „De dronken idioten,” mompelde hij verachtelijk. „Nu brengen zij al mijn plannen in de war; nu kunnen wij misschien niet eens vluchten.”

„Ze zijn voorbij,” fluisterde Duare na enige tijd. „Nu kunnen wij verder gaan.”

Vik-yor aarzelde. „Als ze maar niet terug komen,” mompelde hij.

„Als zij ontdekken dat ik weg ben, stellen zij natuurlijk een onderzoek in, en dan ga je er aan,” bracht Duare hem onder het oog.

„En dan brengen ze me ter dood,” zei Vik-yor rillend. „Maar ik wil niet dood. Ik blijf niet bij je. Zij zullen alleen jou vinden. Zij zullen niet weten dat ik iets met je verdwijning te maken heb. Blijf jij hier, dan voeg ik mij bij hen en doe ik alsof ik ook op het feest was.”

„Ben je mal,” fluisterde Duare verontwaardigd, „daar komt

niets van in. Je gaat mee naar het plein en helpt mij de anotar in orde brengen. Je laat mij niet in de steek!”

„Ik heb er genoeg van,” bromde Vik-yor. „Je redt je zelf maar. Vik-vik-vik zou me vermoorden als hij wist dat ik je bevrijd heb.”

„Als je niet mee gaat, komt hij het toch te weten,” dreigde Duare.

„Hoe dan?”

„Ik zal het hem zelf vertellen!”

„Dat zul je niet doen,” snauwde Vik-yor terwijl hij een dolk trok.

Duare rukte de r-straal revolver uit de holster. „Die dolk weg of ik schiet,” dreigde ze.

Vik-yor aarzelde. Het wist niets van een r-straal revolver, maar het was een lafaard en alleen al de klank van Duare's stem was al genoeg om het angst aan te jagen. Langzaam stak het de dolk weer in de schede.

„Nee,” zei Duare, „geef op dat ding. Dat en je zwaard ook! Je bent niet te vertrouwen.”

Onwillig stak Vik-yor haar de wapens toe. „En als wij nu worden aangevallen?”, vroeg hij.

„Dan verstop je je maar achter mij,” antwoordde Duare. „Vooruit, wij gaan. Wij gaan naar het plein.” Zij moest het wezen met de loop van de revolver in de rug porren om het naar de uitgang te doen gaan. Een ogenblik later stonden zij op het plein, dat op dit uur van de avond geheel verlaten lag. Veilig en wel bereikten zij de anotar.

De propeller lag er naast en een haastig onderzoek wees uit dat hij niet beschadigd was. Handig klom zij op de vleugel en beduidde Vik-yor haar de propeller aan te reiken en daarna zelf op de vleugel te klimmen. Samen bevestigden zij de propeller op de juiste plaats.

Zij waren nog druk bezig toen de gasten luid schreeuwend het museum verlieten en naar haar begonnen te zoeken.

„Daar staat ze,” werd er geroepen en onmiddellijk stroomde het gehele gezelschap in de richting van het vliegtuig.

Vik-yor haastte zich naar de cockpit, waar hij op de vloer in elkaar kroop. Duare trok rustig haar revolver.

„Uit de weg,” riep zij, „of ik schiet jullie allemaal neer!”

Waarschijnlijk begrepen zij de draagkracht van haar woorden niet, want zij dachten er niet aan aan haar bevel gevolg te geven. De r-stralen zoemden uit de loop van het wapen en de aanvoerders stortten op het plaveisel. Dit deed de anderen tot bezinning komen. Zij aarzelden en van deze gelegenheid maakte Duare gebruik om de laatste hand aan de anotar te leggen.

Vik-yor keek voorzichtig over de rand van de cockpit en zag de doden en hoorde de kreten der gewonden. De zaak leek het nogal veilig toe en dus kwam het maar te voorschijn.

Duare werkte koortsachtig aan de laatste voorbereidselen. Haar plannen reikten veel verder dan die van Carson en Ero Shan. Misschien zou de ontdekking door deze Vooyorgans alles nog moeilijker maken dan het reeds was, maar zij dacht niet aan opgeven en weg gaan zonder Carson en Ero Shan maakte geen deel uit van haar plan. Haar plan was om eerst met behulp van Vik-yor de anotar te repareren en hem dan te dwingen haar het tegengif te geven, ook al zou zij hem ter dood moeten brengen, daarna naar het museum terug te keren en Carson en Ero Shan te bevrijden. Het feit dat de Vooyorgans haar ontdekt hadden, maakte de zaak gecompliceerder, maar Duare dacht er niet aan haar voornemen op te geven.

Het werd steeds drukker op het plein en weldra werd de anotar door een grote menigte omringd. Opnieuw was Duare verplicht haar werk te onderbreken en een stroom van r-stralen naar de menigte te zenden. De vijanden deinsden achteruit en ditmaal verstopte Vik-yor zich niet. Zich veilig voelend onder de bescherming van Duare bleef het en keek toe hoe

zij de revolver op zijn volk richtte en dood en verderf zaaide. De revolver interesseerde hem geweldig en deed een plan bij hem rijpen dat het bijna onmiddellijk – nadat Duare de revolver weer in de holster gestoken had – ten uitvoer bracht. Het sloop om haar heen en nam de revolver, zonder dat zij het bemerkte, weg.

Zij bemerkte eerst dat zij de revolver kwijt was toen zij plotseling een luid gezoem van r-stralen hoorde. Zij keerde zich om en zag tot haar verbazing Vik-yor meedogenloos op de nieuwsgierigen om de anotar schieten. Velen vielen dood of gewond neer, anderen zochten hun heil in de vlucht.

„Geef op dat ding!”, gebod Duare.

Vik-yor keerde zich naar haar om. „Aan je werk,” gebod hij op zijn beurt. „Ik wil hier zo gauw mogelijk weg.”

„Idioot!”, riep Duare, „richt dat ding op de anderen. Als je mij doodt, zul je hier nooit weg komen. Geef het mij terug!”

„Neen,” zei Vik-yor kort. „Ik houd het. Je enige kans om zelf weg te komen is te doen wat ik zeg. Dacht je dat ik het je terug zou geven, opdat je mij zou kunnen doden? Zo gek ben ik niet.”

Duare keerde naar haar werk terug. Zij kon wachten. Toen zij klaar was, riep ze Vik-yor toe: „Stap in de cockpit, wij kunnen vertrekken.”

Vik-yor klom in de cockpit en Duare zette zich aan het stuur. De motor sloeg aan, de propeller begon te draaien, de anotar bewoog. Duare reed het toestel naar het eind van het plein. Honderden ogen, veilig in portalen en achter ramen, sloegen haar gade, doch niemand waagde het haar iets in de weg te leggen. Vik-yor was al te gul met zijn r-stralen geweest.

De anotar kreeg meer snelheid en verhief zich sierlijk in de lucht, zette koers naar het zuiden en verdween in de nacht.

Vik-yor was doodsbang. Het trilde van het hoofd tot de voeten en jammerde: „Wij zullen vallen! Wij zullen vallen.”

„Stil,” snauwde Duare.

„Breng mij naar beneden! Laat mij er uit!”

Duare zou het graag gedaan hebben als zij in het bezit geweest was van het tegengif en de revolver. Zij gaf geen antwoord en steeg hoger. Vik-yor zat angstig ineengedoken naast haar, zijn handen voor zijn ogen.

„Gaan we al naar beneden?”, vroeg het met trillende stem.

„Nog niet,” antwoordde Duare. „Houd je ogen nog maar even dicht.”

Zij steeg tot vijf duizend voet. Wolkenflarden van het binnenste wolkendek sloegen tegen de voorruit, in het vage licht van de Amtoriaanse nacht was de grond nog maar nauwelijks zichtbaar – hij leek veel verder weg dan in werkelijkheid het geval was.

Duare zette de motor af en daalde langzaam. „Stap nu maar uit,” zei ze.

Vik-yor nam zijn handen van zijn ogen weg en keek over de rand van de cockpit. Toen, met een gesmoorde kreet, trok het zijn hoofd terug. Het trilde zo, dat het nauwelijks een woord uitbrengen kon. Het keek op en zocht de wolken boven zich en gilde opnieuw.

„Stil,” gebod Duare. „Houd je mond.”

„Je hebt mij willen doden,” gelukte het Vik-yor ten slotte uit te brengen. „Je had mij hier boven laten uitstappen zonder mij te waarschuwen.”

„Geef mij het tegengif en mijn revolver en ik breng je naar beneden en laat je er uit,” bood Duare aan.

Het wezen keek opnieuw over de rand; ditmaal veel langer.

„Wij vallen niet,” zei het. Bemerkend dat het vliegtuig in de lucht bleef hangen, herkreeg het een weinig zijn kalmte.

„Als je er uit wilt, geef mij dan het tegengif en de revolver.”

„Jij brengt mij naar beneden, en ik houd allebei,” verklaarde Vik-yor.

„Hoe kom je daar bij?”, spotte Duare.

Vik-yor hief veelbetekenend de revolver op en drukte toen de loop tegen Duare's zijde. „Breng mij naar beneden of je gaat er aan.”

Duare begon te lachen. „En wat zou er dan met jou gebeuren?”, vroeg ze. „Denk je dat de anotar vanzelf vliegt? Als ik het stuur ook maar een ogenblik los laat duikt het met zo'n snelheid naar beneden, dat het niet alleen zichzelf begraven zou, maar jou ook.”

„Je liegt,” zei Vik-yor. „Het zou geheel alleen naar beneden komen.”

„Dat heb ik toch ook gezegd – het zou geheel alleen naar beneden gaan, maar er zou niets van over blijven, en van ons ook niet. Geloof je mij niet?”

„Neen, je liegt.”

„Goed, dan zal ik het je bewijzen,” en met deze woorden liet Duare het vliegtuig met grote snelheid om zijn as draaien.

Vik-yors kreten overstemden het loeien van de wind. Op vijfhonderd voet hield zij met het kunstje op. „Geloof je nu dat ik gelogen heb?”, vroeg zij. Haar stem klonk rustig en beheerst, verried niets van de angst, die zijzelf uitgestaan had. Slechts één maal eerder had zij een dergelijke krachttoer volbracht en toen had Carson naast haar gezeten. Ditmaal had zij tot op het laatste ogenblik gedacht dat het verkeerd aflopen zou.

„Doe dat alsjeblieft nooit meer,” smeekte Vik-yor. „Wij hadden dood kunnen vallen.”

„Geef mij dan dat tegengif en de revolver,” zei Duare.

„Neen,” antwoordde Vik-yor.

XXXVIII.

Tegen het aanbreken van de dag, toen Vik-yor naar beneden kon kijken en de wereld zien kon, die langzaam onder

het voorbij trok, had het een groot deel van zijn angst voor de vreemde situatie, waarin het zich bevond, verloren. Het had nu een bijna onwankelbaar vertrouwen in Duare's bekwaamheid om het ding in de lucht te houden, en met zijn terugkerend vertrouwen begon het aan andere dingen te denken dan aan de gevaren van een vliegtocht.

„Je hebt telkens je lippen op zijn hand gedrukt,” zei het peinzend. „Waarom deed je dat?”

Duare's gedachten waren ver weg. „Wat?”, vroeg ze. „Oh, omdat ik hem liefheb.”

„Wat is dat, liefhebben?”

„Dat begrijp je toch niet. Dat kan iemand, die niet kan liefhebben, niet begrijpen. Het is wat men voelt voor zijn echtgenoot.”

„Vond hij het prettig dat je je lippen op zijn hand drukte?”

„Daar heb ik wel zeker van. Ik hoop het in elk geval.”

Vik-yor stak zijn hand uit. „Doe het mij ook eens,” vroeg het.

Duare duwde de hand weg en rilde. „Jij boezemt mij alleen maar afkeer in.”

„Je bent van mij,” zei Vik-yor. „En je moet mij leren wat liefhebben is.”

„Praat mij niet over liefde,” zei Duare kort. „Je ontwijdt het woord.”

„Waarom heb je een afkeer van mij?”, vroeg Vik-yor.

„Het komt niet alleen doordat je geen menselijk wezen bent,” antwoordde Duare. „Ik heb mij meer dan eens tot lagere diersoorten aangetrokken gevoeld. Ik heb een afkeer van je omdat je wreed bent en laf, omdat je mij bevrijd hebt en mijn echtgenoot in dat afschuwelijke museum achtergelaten hebt, omdat je alle aantrekkelijke eigenschappen van een man mist, omdat je geen man bent. Ben je nu tevreden?”

Vik-yor haalde onverschillig zijn schouders op. „Wat doet het er ook toe of je een afkeer van mij hebt of niet. De

hoofdzaak is dat ik mij wel tot jou aangetrokken voel. Wat jij al of niet aantrekkelijk vindt, is jouw zaak, niet de mijne. Natuurlijk, als je mij aantrekkelijk vond, zou het prettiger zijn. Maar hoe dan ook, je bent van mij. Ik kan naar je kijken, ik kan je aanraken. Mijn leven lang zul je bij mij zijn. Ik heb mij nooit eerder aangetrokken gevoeld tot een ander. Ik kende dat gevoel niet; dat gevoel van aangetrokken te worden door een ander wezen. Wij, Vooyorgans, kennen dit gevoel niet – doch ook afkeer kennen wij niet. Iemand is vandaag bij ons en morgen niet meer – dat betekent niets voor ons. Voordat ik begon te veranderen, splitste ik mij ook zoals de anderen. Zelfs nadat ik jaren lang te zamen geweest was met een van mijn helften, miste ik deze niet toen wij ons gesplitst hadden. En voor de nieuwe helft, die aangroeide, koesterde ik ook niet de minste genegenheid. Destijds was ik de helft van Vik-vik-vik, de koning; ik was de linker helft. De rechter helft behoudt de naam en de identiteit. Ik ben tot nu toe altijd een linker helft geweest, maar nu ben ik een geheel, nu ben ik zoals jij en Carson en Ero Shan – ik ben een man. Na een grondige studie van andere levensvormen zijn onze geleerden tot de overtuiging gekomen dat onze rechter helften analoog zijn aan de vrouwen van andere soorten en de linker helften aan de mannen. Ik ben dus altijd een man geweest.”

„Het interesseert me niet in het minst,” zei Duare kort.

„Maar mij wel,” zei Vik-yor. „Het kan me niets schelen of het je interesseert of niet. Mij interesseert het en ik wil over mezelf praten.”

„Ik zou bijna geloven dat je inderdaad een man bent.”

Vik-yor zweeg. Al zijn aandacht was op dit ogenblik voor de wereld onder hem, waar hij als een vogel over heen vloog. Duare zocht naar een middel om zich meester te maken van het tegengift en de revolver; heel haar aandacht was er op geconcentreerd.

„Ik heb honger,” verbrak Vik-yor eensklaps het zwijgen.

„Ik ook,” bekende Duare, „maar als ik de revolver niet heb, durf ik niet te landen. Ik ben veel te bang dat wij overvallen worden.”

„Ik kan er alles en iedereen mee doden,” pochte Vik-yor. „Dat heb je gisteravond toch zeker wel gezien. Ik heb er zeker vijftig mee buiten gevecht gesteld.”

„Schieten op een dichte menigte is heel wat anders dan vuren op een basto, die je aanvalt,” zei Duare. „Als er zoveel bij elkaar staan, kun je ze moeilijk allemaal missen.”

„Misschien niet,” zei Vik-yor, „maar de revolver houd ik. Als jij hem had, zou je mij doden. Wat ga je doen?”

Duare dook met grote snelheid naar een groot meer.

„Pas op!”, riep Vik-yor. „Op deze manier verdrinken wij nog.”

„Kan me niet schelen,” riep Duare terug. „Verdrinken is beter dan verhongeren. Krijg ik de revolver, of niet?”

„Neen,” besliste Vik-yor, „dan maar verdrinken.” Het was hem eensklaps duidelijk geworden dat het een nieuwe poging van Duare was om hem zo bang te maken dat hij haar de revolver toch gaf. Vik-yor was alles behalve gek. Maar het schrok toch toen Duare niet in staat was de anotar opnieuw te doen stijgen en het toestel op het water neerzette. Vik-yor kon namelijk niet zwemmen.

Duare nam een emmer, stapte op de vleugel en haalde water op. Zij nam een lange verkwikkende teug. Daarna legde zij zich op de vleugel en waste handen en gezicht.

„Geef mij wat water,” zei Vik-yor toen zij weer opstond.

Duare gooide de emmer leeg en keerde terug naar de cockpit.

„Heb je mij niet verstaan?”, vroeg Vik-yor. „Ik heb je gevraagd mij wat water te geven.”

„Ik heb het best verstaan,” zei Duare, terwijl zij de motor aanzette.

„Geef het me dan,” gebood Vik-yor.

„Als je mij de revolver geeft,” zei Duare, terwijl het toestel langzaam van het water oprees.

„Neen,” liet Vik-yor zich niet vermurwen.

„Best,” zei Duare, terwijl de anotar van het meer los kwam. „Het was uitstekend water, en het kan nog dagen duren eer wij opnieuw water vinden, dat geschikt is.”

Vik-yor zei niets, maar dacht des te meer. Misschien dacht hij zelfs wel dat het hebben van een vrouw toch niet zo prettig was als hij aanvankelijk gedacht had. Als het kon leren dat ding te laten vliegen, als het de vrouw zou kunnen doden en – ja, wat dan? Verder kwam het niet. Het kon niet terug keren naar Voo-ad, niet na wat hij gedaan had, want Vik-vik-vik zou hem natuurlijk ter dood laten brengen; het kon niet leven in deze wilde wereld, vol vreselijke dieren en mensen.

Vik-yor was niet de eerste, die zich van iets meester maakte om dan tot de ontdekking te moeten komen, dat hij niet wist wat hij er mee beginnen moest. Deze Vooyorgan bevond zich in een moeilijk parket, een zeer moeilijk zelfs.

Duare bleef in zuidelijke richting vliegen, daar zij haar plannen niet ten uitvoer kon brengen zo lang zij niet in het bezit van de revolver was. Inmiddels zou zij misschien Sanara vinden; dan zou zij onder vrienden zijn, die Vik-yor het pistool wel zouden afnemen.

Na enige tijd vond zij op haar weg een hindernis, die haar dwong haar koers te wijzigen – een bos, dat een weemoedig verlangen bij haar wakker riep. Alleen in Vepaja, haar vaderland, had zij dergelijke bossen gezien. De kruinen der bomen verloren zich in het wolkendek, vijf duizend voet boven de grond; de geweldige stammen van sommige bomen hadden een diameter van wel duizend voet. In Vepaja waren de huizen van haar volk uitgehouwen in levende bomen, duizend voet boven de grond van het bos. Men kon boven een derge-

lijk bos niet vliegen; de geweldige kruinen met hun wirwar van takken brachten te veel gevaren met zich mee. Carson zou het misschien geprobeerd hebben als de nood hem dwong, doch Duare waagde het niet. Zij zette koers naar het oosten, zocht zich een weg om het woud heen. Zij werd gekweld door de honger, maar deze geweldige bomen droegen hun vruchten te hoog. Het woud strekte zich uit over een afstand van ongeveer honderd mijl, eindigde aan de voet van een bergketen, die eveneens een obstakel bleek om haar tocht in zuidelijke richting voort te zetten, daar de enorme pieken zich in de eeuwige wolken verloren. In de dalen stroomden met donderend geweld de bergbeken neer, gevoed door de regens, die onafgebroken op de hoogste hellingen neerdaalden. De beken verenigden zich tot rivieren, die zich een weg zochten door de alluviale vlakke, die zich, zo ver het oog reikte, in oostelijke richting uitstreckte, en deze rivieren verenigden zich weer tot een machtige waterweg, die verder stroomde naar de horizon en een verre, naamloze zee.

Nergens in deze uitgestrekte wildernis had Duare een spoor van menselijk leven gezien. Doch wel ontdekte zij grazende kudde en wilde dieren en bosjes van lage bomen, waaraan zij eetbare vruchten en noten verwachten kon.

Het was misschien heel verstandig te trachten Vik-yor door honger te dwingen zich aan haar te onderwerpen, maar dit hield in dat zij dan zelf ook uitgeput zou raken. En zo behaalde de Vooyorgan een morele overwinning en zocht Duare naar een geschikte plaats bij een bos om te landen. Een kudde grazende dieren zette het op een lopen toen zij langzaam daalde en een paar maal rondcirkelde om de omgeving te verkennen. Daar zij geen sporen van wilde dieren ontdekte, zette zij het vliegtuig dicht bij het bos op de grond.

„Wat ga je doen?“, vroeg Vik-yor.

„Iets te eten zoeken,“ gaf Duare ten antwoord.

„Breng ook wat voor mij mee!“, gebod Vik-yor.

„Als je wat te eten wilt hebben, ga je het zelf maar zoeken,” zei Duare.

„Ik voel niets voor dat bos; stel je voor dat ik aangevallen werd door een wild dier.”

„Dan zul je je honger moeten houden.”

„Ik sterf van de honger,” zuchtte Vik-yor.

Duare klom uit de cockpit en sprong op de grond. Zij zou zich veiliger gevoeld hebben als zij de revolver bij zich had, maar zij had geleerd dat het nutteloos was om er om te vragen.

„Wacht even,” riep Vik-yor. De honger had het ten slotte gewonnen van zijn lafheid, en het klom uit de anotar. Duare wachtte niet, doch liep door naar het bos. Vik-yor holde haar na en toen het haar ingehaald had, was het buiten adem.

„Waarom heb je niet op me gewacht?”, vroeg het. „Je bent van mij; je moet doen wat ik zeg.”

Duare keek het minachtend aan. „Ik behoor aan een *man*,” zei ze.

„Ik ben een man.”

„Over dertig miljoen jaar ben je er nog geen.”

Zij stonden aan de rand van het bos. Duare keek omhoog naar de bomen op zoek naar eetbare vruchten, toen Vik-yor eensklaps langs haar heen vloog en in een boom klom. Toen verbrak eensklaps een oorverdovend gebrul de stilte van het bos. Duare keek om. Een tharban sloop op haar toe. Vik-yor had het gezien en had een goed heenkomen gezocht zonder haar te waarschuwen. Het zat veilig in een boom, rillend alsof het koorts had.

XXXIX.

Men kan de tharban het beste vergelijken met onze leeuw, hoewel hij toch niet zo heel veel overeenkomst vertoont met *Felis leo*, behalve dan dat hij een verscheurend dier is. Hij

is veel groter. Zijn bruinachtige huid draagt strepen over de gehele lengte van het lichaam en zijn geweldige kaken zijn voorzien van zestien tot achttien tanden, en zijn poten van drie scherpe klauwen. Hij heeft zwarte manen, lijkend op die van een paard, lange spitse oren en de staart van een leeuw. Hij heeft bovendien een zeer slechte aard en een onverzadigbare eetlust.

Voor Duare was de situatie niet overmatig gunstig. Er stonden wel overal bomen om haar heen, maar het ondier zou toch bij haar zijn voordat zij zich in veiligheid zou kunnen brengen.

„Schiet!”, riep zij Vik-yor toe.

De Vooyorgan hief de revolver op en de r-stralen zoemden in alle richtingen, behalve in de juiste.

„Pas op,” riep Duare, „op zo n manier raak je mij!”

De tharban scheen de situatie nogal genoegelijk te vinden, want hij sloop langzaam af op de prooi die hem, naar hij wist, niet ontgaan kon.

„Gooi mij de revolver toe,” riep Duare

„Neen,” riep Vik-yor terug, „je krijgt hem niet. Ik heb je toch gezegd dat je hem niet terug krijgt?”

„Idioot!”, riep Duare. Zij stond tegenover het monster alleen gewapend met een zwaard. Een tinnen fluitje zou evenveel effect gehad hebben. Zij moest sterven en Carson zou nooit weten hoe zij de dood gevonden had. Hij zou daar aan die muur hangen tot de dood hem verlostte, het langlevenserum, dat men hem in Vepaja toegediend had, een vloek in plaats van een zegen.

Eensklaps bleef de tharban staan en hief een geweldig gebrul aan; de grond trilde er van. Duare begreep dat het monster naar iets keek, dat zich achter haar bevond en vlug keek zij om. Wat zij zag deed haar het bloed in de aderen stollen. Een monster, even huiveringwekkend en groot als de tharban, sloop op haar toe. Het dier leek wel iets op een

Bengaalse tijger; midden op het voorhoofd had het één oog en zijn gebit was even vervaarlijk als dat van de tharban.

Dit beest kende Duare zeer goed; het jaagt in de wouden van Vepaja, van de grond tot de hoogste takken waar een vorm van leven gevonden wordt, en elk leven is hem een welkome buit.

De verschijning van dit beest veranderde de situatie voor Duare slechts in zo verre, dat het nu de vraag was, welk van de twee haar het eerst bereikt zou hebben.

In antwoord op het brullen van de tharban, kwam het grommen van de tongzan. De tharban ging over tot de aanval, bang dat zijn prooi hem ontstolen zou worden. De tongzan moet dezelfde vrees gekoesterd hebben, want hij viel op hetzelfde ogenblik aan. En Duare, gevangen tussen deze beide verscheurende dieren, liet alle hoop varen en bereidde zich voor op de dood.

Vik-yor, veilig in zijn boom en slechts denkend aan zichzelf, keek vanaf zijn hoge zitplaats neer hoe de omstandigheden zich ontwikkelden. Als Duare dood was, had hij niets meer aan de anotar; het zou geketend zijn aan de aarde, ten prooi aan verscheurende dieren zoals dat tweetal, dat elkaar Duare betwistte. Vik-yor had diep medelijden met zichzelf, en vervloekte het ogenblik, waarop het zijn ogen opgeslagen had naar een vrouw en gedacht had dat het kon wedijveren met een man.

Toen de beide dieren op elkaar aanvielen, wierp Duare zich op de grond en de beide beesten raakten boven haar slaags. Zij voelde hun tenen en hielen op haar lichaam, hun strijdgebrul verdoofde haar bijna. Eensklaps trad een der dieren terug, van welke gelegenheid Duare gebruik maakte om zich zijwaarts te rollen. Thans kon zij ze zien; zo verdiept waren zij in hun strijd, dat zij alle aandacht voor haar verloren hadden. De tongzan was reeds zijn enige oog kwijt en het grootste deel van zijn snoet, maar hij hield de tharban met beide

voorpoten omvat en trok hem meedogenloos naar zich toe.

Duare kroop voorzichtig naar een boom en klom omhoog. Hier was zij betrekkelijk veilig. Zij had met opzet een kleine boom gekozen, voor het geval het vrouwtje van de tongzan komen zou. Deze dieren kunnen namelijk niet tegen een boom met dunne stam opklimmen. Uit de veiligheid van haar toevluchtsoord keek zij op het duel neer. De tharban had de tongzan vreselijk toegetakeld, de huid hing het dier in flarden langs het lichaam, maar de tharban was er niet veel beter aan toe. De blinde tongzan bromde en de tharban stemde brullend met hem in; het bos trilde van 't vreselijke lawaai.

Vik-yor zat nog altijd in zijn boom, rillend van angst. Duare, in haar eigen boom, wierp hem een verachtelijke blik toe – het ding, dat een man had willen zijn. Zij keek neer op de strijdende dieren. De tharban scheurde de tongzan aan flarden. Maar ten slotte kwam er toch een einde aan de strijd: de tongzan tastte blindelings naar de keel van zijn tegenstander en reet haar open. Met een laatste, oorverdovend gebrul stortte de tharban, badend in zijn bloed, neer. Voor een ogenblik boog de overwinnaar zich over zijn gevallen tegenstander en begon hem toen te verslinden. Blind, het bloed stromend uit zijn wonden, wilde hij toch zijn honger stillen. Hij schrokte en schrokte, tot hij eindelijk niet meer kon en neerzank op de bloedige overblijfselen van zijn vijand – dood door het enorme bloedverlies.

Recht boven zich ontdekte Duare een tros op druiven gelijkende vruchten en weldra was zij ook bezig haar honger te stillen, terwijl Vik-yor verlangend toekeek.

„Geef mij wat,” riep hij haar toe.

„Haal ze zelf maar,” antwoordde Duare kort.

„Er hangen geen vruchten aan deze boom.”

Duare deed alsof het niet bestond en keek aandachtig rond en ontdekte weldra een boom, die noten droeg en die zij niet alleen als heerlijk, maar ook als zeer voedzaam herkende.

Zij klom uit haar boom naar beneden en klauterde omhoog in de andere, plukte een aantal noten, die zij rustig verorberde. Zij vulde er haar zak mee en klom toen weer naar beneden.

„Ik ga weg,” riep ze Vik-yor toe. „Als je mee wilt, kom dan naar beneden.” Zij had het graag achtergelaten, maar dan zou zij de revolver, die zij zo bitter nodig had, nooit terug krijgen.

„Ik ben bang,” riep Vik-yor. „Stel je voor dat er nog zo'n beest komt.”

Duare liep door naar de anotar. Eensklaps bleef zij staan en riep Vik-yor toe: „Blijf waar je bent. Zoek een goed plaatsje. Ik kom je later halen – als je dan nog niet gevangen genomen bent.” Zij had een aantal mensen gezien, die naar het vliegtuig slopen; het waren kleine, breedgeschouderde, behaarde mannen, gewapend met speren. Duare zette het op een lopen, de soldaten eveneens. Het was een wedloop naar het vliegtuig. Duare had een kleine voorsprong – zij was dichterbij het vliegtuig dan de soldaten en ze kwam sneller vooruit.

Een der soldaten kwam zijn kameraden voor, maar Duare was toch eerder bij het vliegtuig dan hij en klom er in toen hij aankwam. Toen hij op de vleugel klauterde, sloeg juist de motor aan en begon de propeller te draaien. Het vliegtuig reed een eindweegs over de grond en de soldaat had al zijn behendigheid nodig om niet van de vleugel te vallen.

De anotar kwam van de grond los en zweefde omhoog. De man klemde zich vast aan de rand van de cockpit; hij keek naar beneden en wilde springen. Hij had er genoeg van, maar toen hij de grond zo ver onder zich zag, sloot hij zijn ogen en greep zich met beide handen aan de cockpit vast.

Duare steeg nog hoger en daalde toen met een schok en de soldaat viel in zijn volle lengte op de vleugel en begon te schreeuwen van angst. Duare herhaalde het kunstje, doch

sneller nu, hopen hem op deze manier af te schudden. Maar hij klemde zich uit alle macht vast en toen zij eindelijk weer horizontaal vloog, klauterde hij in de cockpit en zette zich naast haar.

Hijgend en blazend, volkomen uitgeput, zat hij een ogenblik stil naast haar. Duare gespte haar reddingsgordel om en steeg hoger. De man keek over de rand, trok zijn dolk, zette de punt in Duare's zijde en gebod: „Breng mij naar beneden. Als je het niet doet, steek ik je dood.”

„En dan valt dit ding op de grond en ben je er geweest,” waarschuwde Duare. „Als je wilt dat ik je terug breng, zou ik eerst die dolk maar weer wegstoppen.”

Hij trok het wapen een eindje terug. „Vooruit,” snauwde hij, „breng mij terug.”

„Belof je mij vrij te laten gaan als ik je terug gebracht heb?”, vroeg Duare.

„Nee, je bent van mij. Ik neem je mee naar het dorp.”

„Je vergist je,” zei Duare. „Als je me belooft mij te zullen laten gaan, breng ik je terug. Anders....”

„Wat anders?”, snauwde de man. „Je bent van mij en blijft van mij. Wat wil je doen als ik niet belof je vrij te laten?”

„Dat zal ik je laten zien,” zei Duare niet zonder spot. „Je hebt het zelf gevraagd, als je dat maar weet.”

„Wat heb ik gevraagd!”

„Dit,” antwoordde Duare en liet het vliegtuig een kringduikeling maken.

Gillend van angst sprong de man zijn noodlot tegemoet. Hij kwam neer niet ver van zijn kameraden, die toesnelden en vol afschuw naar de plas keken en naar het gat, dat zijn lichaam in de grond geboord had.

„Er is niet veel van Djup over,” merkte een der soldaten op.

„Kijk, daar komt dat ding weer aan,” zei een tweede, terwijl hij naar de lucht wees.

„Als het naderbij komt, kunnen wij het doden met onze

speren,” zei een derde. „Wij hebben wel eens meer grote vogels gedood.”

„Maar dit kunnen wij niet doden,” zei de eerste soldaat. „Het leeft immers niet. Ik ga naar het bos, daar kan het ons niet volgen.” Hij zette het op een lopen en de anderen volgden weldra zijn voorbeeld.

Duare trachtte hen de pas af te snijden, maar gedreven door angst wisten zij van geen wijken en snelden het bos in. Zij zagen de beide dode dieren, zetten zich bij de resten en begonnen te eten. Zij aten als beesten, rukten het vlees van de beenderen en maalden het gulzig tussen hun kiezen fijn.

Vik-yor zat in de boom boven hen, verlamd van schrik. Oh, waarom was hij toch ooit uit Voo-ad weg gegaan? Wat ter wereld had het doen denken dat het een vrouw wilde hebben? Nu haatte het haar. Alles was haar schuld. Het wist het nog niet, maar het leerde snel dat alles altijd de schuld van een vrouw is – vooral moeilijkheden.

Een der soldaten keek omhoog en wees naar hem. „Wat is dat?”, vroeg hij aan zijn kameraden.

„Een voet.”

„Die moet aan een man behoren.”

„Of aan een vrouw.”

Het zwiepen van de boom deed Vik-yor naar beneden kijken. Toen hij een dicht behaarde soldaat naar boven zag klimmen, begon hij te gillen en klauterde hoger. De soldaat, een veel behendiger klauteraar dan Vik-yor, haalde het weldra in. Vik-yor dacht niet aan de r-straal revolver, die hij bij zich had. Daarmee had hij gemakkelijk vijftig harige soldaten buiten gevecht kunnen stellen.

De soldaat greep Vik-yor bij zijn enkel en trok hem naar beneden. Vik-yor zou neergestort zijn, als de soldaat hem niet vast gehouden had. Hangend aan het haar van zijn gevangene klauterde de soldaat naar beneden.

XL.

Duare bleef in de nabijheid van het bos, wachtend tot òf de soldaten, òf Vik-yor te voorschijn zou komen. Zij wilde de revolver niet achterlaten. Als zij geweten had wat er in het bos gebeurde, had zij zeker alle hoop opgegeven.

Vik-yor, trillend van het hoofd tot de voeten en bijna niet in staat om op zijn benen te staan, stond te midden van zijn vijanden, die zonder enige terughouding hun opmerkingen ten beste gaven.

Een zei: „Wij hebben pas gegeten, wij moesten dit maar meenemen voor de vrouwen en kinderen.” Hij kneep eens in Vik-yor. „Het is mals; misschien kunnen wij wat anders voor de vrouwen en kinderen vinden. Ik weet zeker dat ik er vanavond best trek in zal hebben.”

„Laten wij het hier maar opeten,” stelde een ander voor. „De vrouwen en kinderen zullen lastig worden als wij er hun niets van geven.”

„Het is van mij,” zei de soldaat, die Vik-yor uit de boom gehaald had. „Ik neem het mee naar het dorp.” Hij bond Vik-yor een riem om de hals en trok het wezen met zich mee. De andere soldaten volgden.

Toen zij het bos verlieten, werd Duare hen gewaar en kwam naderbij. Dat was Vik-yor! Hoe zou zij nu ooit de revolver terug krijgen? De soldaten keken omhoog naar de anotar en bespraken wat hun te doen stond. Een paar wilden naar het bos terug, maar toen Duare hoog boven hen bleef cirkelen en niet liet blijken dat zij van plan was zich op hen te storten, verloren zij hun angst en vervolgden hun tocht naar het dorp.

Het dorp lag aan de oever van een rivier, niet ver van de plaats waar Vik-yor gevangen genomen was. Het was geen dorp, dat men hoog in de lucht gemakkelijk ontdekte, daar het slechts bestond uit enkele hutten van graszoden, nauwe-

lijks drie voet hoog, welke geheel schuil gingen tussen het hoge gras, dat er om heen groeide.

Voordat zij het dorp bereikten, cirkelde Duare zeer laag boven hen en riep Vik-yor toe de revolver op de grond te werpen. Dan kon zij zo laag komen dat de soldaten bang zouden worden en hem lieten liggen. Maar Vik-yor, met de halsstarrigheid van een dom wezen, weigerde.

Ten slotte bereikten zij het dorp, waar een vijftigtal vuile vrouwen en kinderen naar buiten kwam. Zij trachtten zich meester te maken van Vik-yor, schreeuwend, dat zij honger hadden, en Duare, die laag boven de grond rondcirkelde, hoorde het en begreep dat Vik-yor weldra verloren zou zijn en de revolver met hem.

Vlak boven het dorp cirkelend, riep zij: „Pas op, ik kom naar beneden en maak jullie allen dood!” Toen dook zij naar hen. Zij wist dat zij zich in gevaar begaf, want de soldaten zouden zeker gebruik maken van hun speren, en één gelukkige worp zou haar naar beneden kunnen doen storten – maar zij moest de revolver hebben.

Te midden der omhoog geworpen speren daalde zij, en trachtte hen met haar landingsgestel te verwonden. Schrik maakte zich van hen meester; zij zetten het op een lopen en Vik-yor holde mee. Maar gelukkig holde Vik-yor in de tegenovergestelde richting en kon Duare naast hem dalen om hem op te halen.

„Stap in,” riep ze. „Gauw! Daar komen ze aan!”

Zij kwamen inderdaad terug voor hun buit, een aantal vrouwen voorop – maar zij kwamen te laat. Duare steeg weer op en vloog weg.

„Als ik de revolver gehad had,” zei ze, „zou dit alles niet gebeurd zijn. Geef hem mij nu, opdat wij niet nogmaals voor dergelijke dingen komen te staan.”

„Neen,” zei Vik-yor koppig.

„Ik geloof dat je liever verscheurd wordt door een wild

dier of opgegeten door barbaren dan mij die revolver te geven, waarmee ik ons beiden verdedigen kan.”

„Ik zal nòch opgegeten worden door barbaren, nòch verscheurd worden door wilde dieren,” zei Vik-yor. „Ik ga terug naar Voo-ad; niets wat Vik-vik-vik mij kan aandoen is zo erg als wat ik nu ondervonden heb. Breng mij dadelijk naar Voo-ad terug.”

„Om mij weer aan een muur te laten ophangen. Denk je dat ik gek ben? Ik zal je vertellen wat ik doen ga. Als je mij de revolver en het tegengif geeft, zal ik je terug brengen en dan zal ik Vik-vik-vik wel wijs maken dat ik je gedwongen heb mij te bevrijden.”

De Vooyorgan schudde het hoofd. „Neen,” zei het. „Met die revolver, waarmee men zo gemakkelijk doden kan, zal ik Vik-vik-vik zelf wel tot rede brengen. Als ik er zonder terug ga, word ik ter dood gebracht. Ik heb gezien hoe je dit ding laat vliegen; ik kan het ook. Als je mij niet naar Voo-ad terug wilt brengen, zal ik jou doden en vlieg dan alleen terug. Dat zou misschien nog het beste zijn. Wat een indruk zal het maken als ik geheel alleen naar Voo-ad terug kom vliegen. Ik denk dat ik dan Vik-vik-vik dood schiet en mijzelf tot koning uitroepen laat. Hoe meer ik er over nadenk, hoe meer zin ik er in krijg. Wat denk jij er van?”

„Ik kan niet zeggen, dat ik er erg veel voor voel,” gaf Duare ten antwoord. „In de eerste plaats heeft het denkbeeld van mijn dood weinig aantrekkelijks voor mij, en in de tweede plaats kun jij de anotar niet besturen. Misschien zou je hem van de grond kunnen krijgen, maar je zou dadelijk neerstorten. Dat zou natuurlijk je dood zijn, maar het verlies van het vliegtuig zou daar niet tegen op wegen.”

„Je probeert mij bang te maken,” zei Vik-yor, „maar ik laat me niet ontmoedigen.” Hij drukte Duare de loop van de revolver in de zijde. „Zet het vliegtuig op de grond,” gebod hij.

Duare was er van overtuigd dat het wezen van plan was haar te doden zodra zij geland waren, en dan proberen zou de anotar zelf te besturen. Alleen door het vliegtuig in de lucht te houden zou zij dit plan kunnen verijdelen.

„Ik heb je gezegd te dalen,” snauwde Vik-yor toen het bemerkte dat zij op gelijke hoogte bleven.

„Als ik daal, dood je mij,” zei Duare.

„Als je niet daalt, doe ik het,” antwoordde Vik-yor. „Ik schiet je dood en vlieg dan alleen verder. Ik heb al lang gezien hoe het moet. Ik wilde alleen maar dat je landde, opdat je dan zou kunnen uitstappen en ik mij een beetje zou kunnen oefenen. En als het me dan niet beviel, zou ik je weer laten instappen.”

„Er zal niets meer zijn om in te stappen nadat jij je geoeffend hebt.”

„Je hoeft niet te proberen mij van gedachten te doen veranderen of mij bang te maken,” zei Vik-yor. „Mijn besluit staat vast, en als ik eenmaal een besluit genomen heb...”

„Ja,” viel Duare hem in de rede, „dat weet ik. Goed,” ging zij voort, „neem die revolver weg en dan zal ik dalen.”

Vik-yor stak de pistool in een van zijn vele zakken en keek goed toe hoe Duare het toestel op de grond zette. „Stap uit,” gebod het.

„Je staat met je neus in de wind,” zei Duare, „blijf rechttuit gaan en probeer niet te vlug te stijgen.” Toen stapte zij op de vleugel en sprong op de grond.

Vik-yor gaf vol gas en de anotar sprong naar voren, zwenkend naar rechts. Duare hield haar adem in toen het vliegtuig op en neer danste, en hijgde verschrikt toen een vleugel langs de grond scheerde. Maar het volgende ogenblik zweefde de anotar in de lucht. Duidelijk hoorde Duare Vik-yors angstkreten – zij wogen bijna op tegen een eventueel verlies van de anotar.

Het wezen was er in geslaagd van de grond los te komen, maar het vliegtuig zwaaide van links naar rechts en van rechts naar links, het beschreef cirkels, het dook, om na een ogenblik weer met een ruk omhoog te komen. Ten slotte sloeg het over de kop en hing Vik-yor met zijn hoofd naar beneden in de lucht, zijn kreten het luchtruim vervullend met een afgrijselijk lawaai.

Elk ogenblik vreesde Duare dat de anotar neerstorten zou. Het zou haar niet verwonderd hebben, maar toen Vik-yor een kringduikeling beschreef en nauwelijks een paar voet van de grond in horizontale richting verder vloog, was zij inderdaad verwonderd. De anotar vloog in de richting van de rivier, waar hij vandaan gekomen was. In zijn angst draaide de Vooyorgan aan elke knop die het op het instrumentenbord vinden kon, ook aan de ontsteker, met het gevolg, dat de motor afsloeg.

Het vliegtuig zweefde sierlijk boven de rivier, tot het, daar het spoedig de nodige snelheid verloor, op het water belandde, de piloot half bewusteloos in zijn reddingsgordel hangend. Duare kon nauwelijks geloven dat deze krankzinnige vlucht niet in een drama geëindigd was, dat de anotar nog heel was, dat hij rustig op het water dreef, zo rustig alsof hij nooit dit krankzinnige avontuur beleefd had.

Zij snelde naar de oever, in de hoop dat de wind de anotar naar de kant zou drijven. Toen Vik-yor tot de ontdekking kwam dat het nog leefde, viel het bijna in zwijm van vreugde. Het jubelde en stotterde van opluchting.

„Heb ik je niet gezegd dat ik vliegen kon,” pochte het.

Een ondergrondse stroom deed het toestel eensklaps naar het midden van de rivier drijven. Weldra zou het Duare voorbij zijn. Zij keek neer in het diepe, snel vlietende water. Welke gevaarlijke dieren bevonden zich onder de heldere oppervlakte? Als zij de anotar verloor, zou zij nòch zichzelf, nòch Carson meer kunnen helpen. En het was de gedachte

aan Carson, die haar naar het midden van het diepe water dreef. Met forse slagen zwom zij naar het vliegtuig. Een slijmerig iets schoof langs haar been. Zij verwachtte grote kaken, die haar zouden opslokken, doch er gebeurde niets. Zij naderde de anotar, greep een ponton en klom op de vleugel. Zij was veilig!

Vik-yor had haar voorraad noten gevonden en verslond ze gulzig. Het kon haar niet schelen, het enige wat haar interesseerde was dat de anotar onbeschadigd was en dat zij er in zat.

XLI.

Duare startte de motor om de anotar in haar macht te houden, maar steeg niet op en liet het vliegtuig rustig met de stroom meedrijven. Eindelijk vond zij waar zij naar uitgekeken had – een eilandje met aan het eind een kleine inham. Zij stuurde het vliegtuig naar deze inham en liet het anker vallen.

Vik-yor schonk geen aandacht aan hetgeen er gebeurde, hij verslond de noten als een half verhongerde eekhoorn. Duare wilde er een nemen, maar Vik-yor duwde haar hand weg en schoof de noten buiten haar bereik. Duare keek verwonderd toe; Vik-yor nam zich nauwelijks de tijd om de noten behoorlijk te kauwen; het schrokte zo, dat het elk ogenblik buiten adem raakte. Eensklaps begon het te lachen en toen te zingen en een ogenblik later begon het opnieuw te eten.

„Wijn!”, riep het. „Had ik maar een kruik wijn. Maar ik heb water!” Het keek op en zag dat de anotar zich tegen de rand van een klein eiland wiegelde. „Wat voeren wij hier uit?”, vroeg het.

„Wij blijven vannacht hier,” zei Duare. „Ik ben vermoeid.”

„Ik ga aan land,” zei Vik-yor. „Ik kan je gerust achter laten, ik heb immers het tegengif en de revolver.” Het begon

weer te lachen en te zingen en pakte alle noten bij elkaar en droeg ze aan land. Toen ging het op zijn buik liggen en dronk uit de rivier.

Het bleef eten en drinken tot Duare dacht dat het uit elkaar zou springen. En hoe meer het at en dronk, hoe opgewondener het werd. Het rolde zich in vervoering op de grond heen en weer, gillend en lachend; toen lag het hijgend stil. Ongeveer een kwartier bleef het zo liggen. Toen stond het langzaam op, volkomen uitgeput.

Het wankelde naar de anotar, de ogen glazig starend; het rilde en stortte neer, zich kronkelend in allerlei bochten. „Ik splits, oh, ik splits!”, schreeuwde het. „Ik splits, en ik kan niet splitsen!”

Duare sloeg zijn kronkelingen gade tot het eindelijk stierf.

Daarna ging zij aan land, nam het tegengif en de revolver uit de zak van het ding, haalde het anker op en startte de motor. De anotar steeg op als een grote vogel en cirkelde rond, terwijl Duare trachtte tot kalmte te komen. Een gedempt licht van de vroege avond verschaftte haar een goed uitzicht, later zou het zeer donker zijn. Tegen middernacht kon zij in Voo-ad terug zijn.

Zij zette koers naar het noorden. De grote bergketen bevond zich links van haar; geheimzinnig en huiveringwekkend in het halfduister. Toen kwam het machtige woud, donker en somber. Welk een geheel andere wereld was dit, zonder Carson. Thans was het een wereld vol dreiging en eenzaamheid, een sombere, angstaanjagende wereld. Met hem aan haar zijde zou het even donker geweest zijn, maar opwindend en interessant.

Doch thans keerde zij naar hem terug. Zou zij hem levend weerzien? Zou haar moedig plan om hem te redden met succes bekroond worden? Dit waren de vragen, waarop de nacht en de uren het antwoord kenden.

XLII.

Ero Shan ontwaakte en keek rond. In het museum bevond zich niemand dan een paar bewakers en de uitgestalden.

„Wakker, Carson?“, vroeg hij.

„Ja,“ antwoordde ik, „ik dommelde maar zo'n beetje. Ik kan mij niet bevrijden van de gedachte dat Duare iets vreselijks overkomen is. Alleen met dat onnatuurlijke wezen, dat zich meester gemaakt heeft van de revolver. Ik heb de bewakers horen zeggen dat Vik-yor velen van zijn eigen volk met de revolver gedood heeft. Hij moet hem Duare ontfutseld hebben, en hij was haar enige bescherming.“

„Pieker maar niet,“ zei Ero Shan, „het baat je toch niet. Geloof jij in voorspellende dromen?“

„Neen.“

Ero Shan begon te lachen. „Ik ook niet, maar ik heb zoëven een heel prettige droom gehad. Hij is dan misschien wel niet voorspellend, maar opwekkend was hij in ieder geval. Ik droomde dat wij alle drie in Havatoo terug waren en dat Nalte een groot feestmaal voor ons aangericht had. Alle leden van de Sanjong zaten aan en prezen Duare.“

„Ik heb ook gedroomd,“ zei ik. „Ik heb de anotar zien neerstorten en Duare lag er dood en verminkt naast.“

„Het is maar goed dat je niet in dromen gelooft,“ zei Ero Shan.

„Ik geloof er ook niet in,“ schreeuwde ik, „maar waarom moet ik zulke dingen dromen?“

Een bewaker kwam naderbij en sloeg mij met een zweep in het gezicht. „Rustig,“ snauwde hij. Maar op het zelfde ogenblik klonk van achter de grote gantor het zoemen van mijn r-straal revolver en de bewaker, die mij geslagen had, zonk levenloos neer.

Toen een onbekende gestalte naderbij kwam, werden ook de andere bewakers opmerkzaam.

„Duare!”, riep ik.

De bewakers wendden zich naar haar om, maar zij kwam vastberaden op hen af, hen onschadelijk makend met de r-stralen uit de revolver. Toen er vier slachtoffers gevallen waren, vluchtten de anderen het gebouw uit, luid alarm makend.

Duare snelde op mij toe, het flesje in haar hand. Snel bestreek zij mijn tong enige malen met de stop; daarna nam zij Ero Shan onder handen. Nog voordat het tegengif voldoende gewerkt had, sneed ze ons los.

Ik voelde het leven terug keren. Ik kon mijn benen bewegen, mijn armen. Soldaten drongen het museum binnen, gewaarschuwd door de kreten der bewakers. Duare ging hen tegemoet. Zij keerde zich een keer om ten einde te zien of wij in staat waren haar te volgen, toen ging zij naar de uitgang en Ero Shan en ik volgden haar direct met getrokken zwaard.

De Vooyorgans stortten voor de r-stralen neer als korenaren voor de zeis, en de overlevenden zochten zo snel als hun benen hen maar dragen wilden een goed heenkomen. Speren werden in onze richting geworpen, doch gelukkig misten zij hun doel, en ten slotte stonden wij op het plein en zagen een menigte naar de anotar snellen – een woedende menigte, niet anders van plan dan het toestel te vernielen.

„Vlug,” riep Duare, „naar de anotar!”

Het was een onnodige invitatie – wij waren reeds halverwege.

Toen wij aankwamen hadden de Vooyorgans zich reeds op het vliegtuig gestort. Of zij onherstelbare schade aangericht hadden, konden wij nog niet zien. Zij gedroegen zich dapperder dan ik gedacht had, maar tegen Ero Shans zwaard en het mijne konden zij toch maar zeer weinig uitrichten, en zeker niet tegen de r-straal revolver, die door Duare bediend werd alsof zij een oud-gediende was. Weldra vluchtten zij, die

nog in leven waren, naar de veiligheid der omliggende gebouwen en waren wij de situatie volkomen meester.

„Geef mij het tegengif, Duare,” zei ik.

„Wat wil je er mee doen?”, vroeg zij, terwijl zij mij het flesje toestak.

„Die arme duivels daar,” antwoordde ik, naar het museum wijzend.

„Goed,” zei ze. „Ik was ook al van plan hen te bevrijden. Maar die Vooyorgans werden zo lastig, dat ik er me geen tijd voor gegund heb, te meer daar de anotar in gevaar verkeerde. Maar hoe wil je het aanleggen? Wij moeten bij elkaar blijven, maar de anotar kunnen wij niet alleen laten.”

„Breng hem naar de deur,” zei ik, „en versper de toegang. Jij met de revolver en Ero Shan houden die wezens wel op een afstand. Inmiddels ga ik naar binnen en bevrijd de anderen.”

Ik had een half uur nodig om de menselijke wezens te bevrijden. Het waren allen soldaten en allen nog in het bezit van hun wapens – en wensten niets liever dan zich te wreken. Zij, die ik het eerst bevrijd had, hielpen mij bij het los snijden der anderen en toen wij gereed waren, had ik een honderdtal goed gewapende krijgslieden tot mijn beschikking.

Ik zal niet trachten u te vertellen van hun dankbaarheid; soldaten, gehard in de strijd, gezicht en lichaam bedekt met littekens, konden hun ontroering niet bedwingen en schaamden zich ook niet voor de tranen, die hun over de verweerde wangen rolden. Zij waren bereid mij naar het eind van de wereld te volgen als ik dat verlangde. En als de anotar voldoende ruimte geboden had, had ik allen meegenomen, want met hen had ik een wereld kunnen veroveren.

Wij reden de anotar van de ingang weg, opdat de bevrijden het museum konden verlaten. Toen zij bemerkten dat zij mij niet konden vergezellen, namen zij afscheid en begaven zich naar het paleis van Vik-vik-vik, en toen wij boven Voo-ad

zweefden, hoorden wij uit het gebouw luide angstkreten opstijgen.

Ik vroeg Duare wat er van Vik-yor geworden was. Zij vertelde het mij en voegde er aan toe: „Dat arme wezen kon zich niet alleen niet vermenigvuldigen, maar het kon zich ook niet splitsen.”

Een ogenblik later wees Ero Shan naar beneden. Boven Voo-ad steeg een vlammenzee op. De krijgslieden, die ik bevrijd had, hadden de stad in brand gestoken.

„Die zullen niet nog meer vreemdelingen met bloemen en feesten begroeten,” zei Ero Shan.

„En Vik-vik-vik zal nooit meer een van zijn beroemde feestmalen aanrichten,” voegde Duare er aan toe.

In de donkere nacht zetten wij koers naar het zuiden, en Duare en ik waren opnieuw verenigd en veilig. Opnieuw gingen wij op zoek naar Sanara, dat gelegen is in het koninkrijk Korva, in het land Anlap.

XLIII.

Anlap is een vrij groot land, gelegen op het zuidelijk halfrond van Venus. Een gedeelte ligt in de zuidelijke gematigde zône, en een ander strekt zich uit in noordelijke richting, tot aan Strabol, de verzengende luchtstreek. Bijna dit gehele gedeelte van Anlap is terra incognita en op de Amtoriaanse landkaarten is de noordelijke grens dan ook aangegeven door een stippellijn.

Toen Duare, Ero Shan en ik in de anotar uit Voo-ad vluchtten, zetten wij rechtstreeks koers naar het zuiden, daar ik meende daar Korva te moeten zoeken, het keizerrijk, bestuurd door mijn vriend Taman.

Hoe groot de afstand was naar Sanara, de zeehaven van Korva, die Taman – na de val van de Zani revolutionairen tot hoofdstad van het rijk gemaakt had – wisten wij niet.

Duare had in haar poging Ero Shan en mij te bevrijden, reeds een grote afstand in deze richting afgelegd en zij had mij verteld dat een verdere tocht naar het zuiden versperd werd door wouden van enorm hoge bomen en een grote bergketen, waarvan de toppen schuil gingen in de eeuwige wolklagen, die Venus omgeven, en die haar beschermden tegen de verzengende hitte der zon.

Anlap wordt door deze bergketen in drie delen gesplitst en tevens door een tweede, die diep in het zuiden ligt. Beide bergketens lopen in oost-westelijke richting en er tussen bevindt zich een groot plateau, doorsneden van beken en rivieren, en bestaande uit grote vlakten, bijna zonder heuvels.

Ik zou Ero Shan graag naar zijn geboortestad Havatoo gebracht hebben, ware Duare's veiligheid niet mijn eerste en enige gedachte geweest. En ik moet eerlijk bekennen, dat ik ook verlangde naar de rust en de veiligheid, die Sanara leek te bieden en die ik slechts zeer sporadisch genoten had sinds mijn raketvliegtuig op Guadalupe opsteeg met het plan Mars te bereiken doch welke tocht ten slotte op Venus eindigde.

Ik had de kwestie met Ero Shan besproken en hij had er op aangedrongen dat wij rechtstreeks naar Sanara zouden vliegen om Duare's veiligheid te verzekeren en daarna pas te denken over zijn terugkeer naar Havatoo. Ik beloofde hem echter dat ik hem, zodra wij in Sanara waren, behulpzaam zou zijn bij het bouwen van een eigen vliegtuig, opdat hij daarmee naar zijn geboortestad terug zou kunnen keren.

Bij de bergketen zette ik koers naar het oosten en ging op zoek naar een pas, om onze tocht naar het zuiden te kunnen voortzetten. Het zou zelfmoord geweest zijn zonder enig denkbeeld van de hoogte van deze bergformatie te proberen op goed geluk door de laagste wolklaag te komen. Doch ik zal u niet vervelen met een verslag van dit zoeken. Laat ik mij er toe bepalen u te vertellen dat de onderste wolkenlaag niet

altijd op dezelfde hoogte blijft; soms golft zij wel tot vijf duizend voet op en neer, en zij hing toevallig op haar hoogste punt toen ik de toppen van een paar betrekkelijk lage bergen ontdekte, waar achter een open vlakte scheen te liggen.

Snelheid was thans van het grootste belang, want wij moesten trachten deze te bereiken voordat de wolkenlaag weer zakte en ons begroef.

„Wij zijn er!”, zuchtte Duare dankbaar toen de vlakte zich ten slotte onder ons uitstreckte. „Maar erg op Sanara lijkt het hier niet, vind je wel?”

„Het lijkt er niets op,” gaf ik toe, „en voor zo ver ik zien kan is er van de oceaan ook niets te bespeuren.”

„Het mag dan misschien niet op Korva lijken,” zei Ero Shan, „maar een mooi land is het wel.”

En dit was het ook. Voor zo ver het oog reikte, was het terrein vlak, met slechts hier en daar een heuvel, terwijl bossen en rivieren de eentonigheid van de pastelkleurige vlakte verbraken.

„Kijk eens,” zei Duare, „daar beneden beweegt iets.”

In de verte zag ik iets dat een optocht van kleine stippen leek, zich voortbewegend langs de oever van een grote rivier. „Wild misschien,” zei Ero Shan hoopvol, „en wij kunnen best een stukje vlees gebruiken.”

Wat het ook was, het bewoog zich met een zo grote, bijna militaire, regelmaat voort, dat ik betwijfelde of het wild was. Maar ik besloot er over heen te vliegen, tot op zekere hoogte te dalen en een onderzoek in te stellen.

Toen wij naderden ontspootten de stippen zich tot de wonderlijkste dingen, die wij ooit gezien hadden. Het waren ongeveer twintig door mensenhanden vervaardigde constructies, kruipend over de vlakte. Voor en achter deze constructies bevond zich een aantal van de zelfde soort, doch kleiner van afmetingen.

„Wat zijn dat?”, vroeg Duare.

„Het lijkt wel een oorlogsvloot te land,” antwoordde ik. „Zo iets heb ik werkelijk nog nooit gezien. Ik vlieg er laag over heen, dan kunnen wij het eens nader bekijken.”

„Voorzichtig!”, waarschuwde Duare.

„Natuurlijk,” antwoordde ik. „Ik zal niet te dicht bij komen, maar ik wil toch weten wat het voor dingen zijn.”

Ik cirkelde boven de karavaan en daalde tot op duizend voet en ontdekte dat elke constructie op zich zelf nog wonderlijker was dan op grote afstand. Het grootste gevaarte was tussen zeven honderd en acht honderd voet lang, met een breedte van meer dan honderd voet, en verhief zich minstens tot dertig voet boven de grond, met een lichtere bovenbouw van zeker nogmaals dertig voet, die ik het bovendeck zou willen noemen, daar zij op niets zoveel leken als op slagschepen. Vlaggen en wimpels wapperden op de hoogste dekken en aan de voor- en achtersteven, en zij kraakten bijna van het vele geschut. De kleinere eenheden waren anders van vorm en leken op kruisers en torpedojagers, maar de groten waren beslist landslagschepen, of nog beter gezegd, een verbeterd soort slagschepen. De bovendeckken en de bovenbouw stonden vol mannen, die naar ons omhoog keken.

Zij sloegen ons voor enige ogenblikken gade en verschenen toen op het lager gelegen dek, en ik begreep onmiddellijk dat zij naar hun plaats gestuurd waren.

Dit leek mij geen gunstig voorteken en ik wilde hoger stijgen om dit alles zo snel mogelijk te ontvluchten, toen ik eensklaps het zoemen van t-stralen hoorde. Zij vuurden op ons met de dodelijke Amtoriaanse t-straal, die alles vernietigt.

Ik gaf vol gas en steeg zo snel mogelijk om aan het vuren te ontkomen, mijzelf verwijtend, dat ik zo dwaas geweest was om mij in gevaar te begeven, en een ogenblik later, toen ik mij zelf geluk wenste met onze ontsnapping, viel de neus van het toestel, en ook de propeller, naar beneden.

„Wij moeten ook altijd tegenslag hebben,” zuchtte Duare.

XLIV.

Toen ik in een lange glijvlucht daalde, hield het vuren op en verlieten een aantal eenheden de colonne en kwamen met grote snelheid op ons af. Zij bereikten ons toen wij landden, en richtten hun wapens op ons. Ik stond in de cockpit op, de handen in de hoogte, ten teken dat ik met vredelievende bedoelingen kwam.

In de zijwand van het gevaarte ging een deur open en zes mannen sprongen op de grond. Allen waren gewapend met een r-straal revolver en geweren, op een na, die hen aanvoerde en blijkbaar een officier was. Hun uniform bestond uit een lendedoek, sandalen en helmen, de helm, de enige uitzondering op de gebruikelijke mannenkleding op Amtor.

Het waren grimmige verschijningen, met zware, vooruitstekende kaken en dreigende, onvriendelijke gezichten. Zij waren wel knap van uiterlijk, maar hadden iets onheilspellends. Zij bleven bij de anotar staan en keken ons dreigend aan.

„Uitstappen!”, gebod de officier.

Ero Shan en ik sprongen op de grond, en daarna hielp ik Duare.

„Waarom hebt gij op ons geschoten?”, vroeg ik.

„Dat zal Danlot, onze commandant, je misschien wel vertellen,” antwoordde de officier. „Ik heb opdracht jullie bij hem te brengen.”

Zij stopten ons in de buik van het vreemdsoortige vaartuig waaruit zij te voorschijn gekomen waren. Er moesten zich twee à drie honderd manschappen aan boord van deze neolantar, zoals dit gevaarte, naar ik later vernam, genoemd werd, bevonden hebben. Op dit benedendek bevonden zich de slaappleatsen, de kombuis en de eetzalen, zowel als de opslagruimten voor proviand en ammunitie. Op het tweede dek waren batterijen opgesteld, die vuurden door patrijspoorten,

die zowel aan beide zijden als aan voor- en achterstevan aangebracht waren. Het bovenste dek, waar wij ten slotte heen gebracht werden, was eveneens zwaar bewapend, had voor en achter geschut in draaiende torens en lichter geschut boven op deze torens, en batterijen voor en achter, waar het geschut in de torens overheen kon vuren. De bovenbouw verhief zich in het midden van dit derde dek. Het bovenste van deze bovenbouw was dat men – volgens mijn mening – het beste de brug kon noemen, terwijl zich daar onder de hutten voor de officieren bevonden.

Al deze constructies worden lantars genoemd, welk woord een samenvoegsel is van „Lap”, dat land betekent, en van „notar”, dat schip betekent. Het grote slagschip wordt een tonglantar, of groot landschip genoemd, de kruiser een klantar, of snel landschip, de jager een neolantar, of klein landschip. Ik noem ze echter super-slagschepen, kruisers en jagers, omdat zij het meest op deze schepen van onze marine gelijken.

Wij werden naar een super-slagschip gebracht dat 't vlaggeschip van de vloot bleek te zijn. Dit gevaarte was werkelijk geweldig van afmetingen, zeven honderd vijftig voet lang en zestien voet breed. Het bovenste dek bevond zich dertig voet boven de grond en het bovenbouwsel nog eens dertig voet boven dit dek. Het was opgetuigd met vlaggen en wimpels, maar voor het overige was het een zeer grimmig, imposant en dreigend uitziende gevechtsmachine.

Wij werden naar de voorstevan op het bovenste dek gebracht, waar een groep officieren ons blijkbaar reeds verwachtte.

Danlot, de lokoter, die commandant van de vloot was, was een man met een zeer bars en streng uiterlijk. „Wie zijt gij?”, vroeg hij, „en wat deed gij in dat ding boven de vloot van Falsa?” Terwijl hij dit vroeg keek hij ons een voor een zeer achterdochtig en dreigend aan.

„Wij dwalen reeds maanden lang rond,” gaf ik ten antwoord. „Wij proberen de weg naar huis terug te vinden.”

„Waar is dat?”, vroeg hij.

„Wij moeten naar Korva,” antwoordde ik.

„Nooit van gehoord,” bromde Danlot. „Waar ligt dat?”

„Ik weet het zelf niet precies,” antwoordde ik, „maar het ligt in elk geval ten zuiden van hier, aan de zuidkust van Anlap.”

„Gij zijt hier in Anlap,” zei hij, „maar de zee ligt in het oosten, en daar ligt geen Korva. In het zuiden bevindt zich een ontoegankelijk gebergte. Wat is dat voor een ding, waarin gij door de lucht vliegt, en hoe komt het dat het niet valt?”

„Het is een anotar,” gaf ik ten antwoord, en legde hem in het kort de principes uit, waarop 't vliegtuig geconstrueerd is.

„Wie heeft het gebouwd?”, vroeg hij.

„Ik.”

„Waar komt gij thans vandaan?”

„Van een stad, genaamd Voo-ad, ten noorden van het gebergte,” luidde mijn antwoord.

„Nooit van gehoord,” zei Danlot. „Je liegt maar wat en je bent een domme leugenaar. Je zegt dat je uit een stad komt waarvan nooit iemand gehoord heeft en op weg bent naar een land, waarvan ook niemand gehoord heeft. Verwacht je dat ik dat geloven zal? Ik zal je vertellen wat je bent – je bent een Pangan spion – jullie allemaal.”

Ik begon te lachen.

„Waar lach je om?”, vroeg hij.

„Ik lach om uw bewering. Als wij spionnen waren, zouden wij niet gedaald zijn.”

„De Pangans zijn allemaal idioten,” beet hij mij toe.

„Ik wil niet ontkennen dat ik een idioot ben,” zei ik, „maar een Pangan ben ik niet. Ik heb nooit eerder van een Pangan gehoord. En ik weet ook niet in welk land ik mij thans bevind.”

„Ik blijf er bij dat jullie spionnen zijn,” verklaarde hij, „en daarom zal ik jullie ter dood laten brengen.”

„Mijn vrouw,” zei ik terwijl ik naar Duare wees, „was vroeger janjong van Vepaja, en mijn vriend Ero Shan is een bioloog uit Havatoo. Ik zelf ben Carson van Venus, en tandjong van Korva. Als gij een beschaafd volk zijt, zult gij ons behandelen zoals lieden van onze stand mogen verwachten.”

„Van Havatoo heb ik wel eens gehoord,” zei Danlot. „Het ligt meer dan drie duizend mijl ten oosten van hier, aan de overkant van de oceaan. Vele jaren geleden heeft op de kust van Falsa een vaartuig schipbreuk geleden. Het kwam uit een land genaamd Thora. Aan boord bevond zich een man uit Havatoo, een slaaf van de Thoristen. Deze Thoristen waren een gevaarlijk volkje; wij hebben de gehele bemanning ter dood gebracht, maar die man uit Havatoo was buitengewoon geleerd. Hij is nog altijd bij ons en woont in Onar. Misschien laat ik jullie wel in leven tot wij in Onar zijn.”

„Hoe heet deze man?”, vroeg Ero Shan.

„Korgan Kantum Ambat,” antwoordde Danlot.

„Ik heb hem heel goed gekend,” zei Ero Shan. „Hij is vele jaren geleden op een onverklaarbare manier verdwenen. Hij was een zeer geleerd man, een militair geneesheer.”

„Hij heeft me verteld dat hij op een avond van de kade in de rivier viel,” zei Danlot, „en dat hij meegesleurd werd door de stroom, doch er ten slotte toch nog het leven wist af te brengen. Het gelukte hem zich op een boomstam te hijsen en werd meegevoerd naar de zee, waar hij gevangen genomen werd door een Thorist schip. Daar hij niet wist hoe naar Havatoo terug te keren, is hij hier gebleven.”

Daarna werd Danlots houding jegens ons milder. Hij vertelde mij dat zij op weg waren naar de Pangan stad Hor. Hij voelde er weinig voor om ons aan de strijd te laten deelnemen. Hij zei, dat wij hun maar tot last zouden zijn, vooral Duare.

„Als ik een vaartuig zou kunnen missen,” zei hij, „stuurde ik jullie terug naar Onar. Op deze oorlogsvaartuigen is werkelijk geen plaats voor een vrouw.”

„Ik kan mijn hut delen met mijn klooker,” zei de officier, die ons voorgeleid had, „dan kan de vrouw zijn hut krijgen.” (Een klooker is een luitenant.)

„Goed, Vantor,” knikte Danlot. „Neem de vrouw dan maar mee.”

Dat beviel mij niet en dat zei ik ook, maar Vantor beweerde dat er aan boord van zijn schip absoluut geen plaats voor mij was en Danlot legde mij met een scherp woord het zwijgen op en herinnerde mij er aan dat wij gevangenen waren.

Ik zag de schaduw van een sarcastische glimlach om Vantors lippen zweven toen hij Duare wegleidde, en angstige voor gevoelens maakten zich van mij meester toen ik haar het vlaggeschip zag verlaten om zich naar de jager te begeven.

Onmiddellijk daarna zette de zonderlinge vloot de tocht voort. Danlot kwartierde ons in bij een jonge tweede luitenant, een rokor, en Ero Shan bij een andere, met de bedoeling, dat wij zouden slapen als zij dienst hadden, en hun de hut zouden afstaan als zij vrij waren. Voor het overige konden wij ons vrij op het schip bewegen. Dit verwonderde mij, maar het schonk mij ook de overtuiging, dat Danlot ons niet langer als Pangan-spionnen beschouwde.

Ongeveer een uur nadat de onderbroken tocht voortgezet was, zag ik in de verte met een ongelooflijke snelheid iets op ons toekomen, en toen het dichterbij kwam, zag ik dat het een klein model lantar was. Het kwam langs zij het vlaggeschip, dat zijn snelheid niet verminderde, en een officier kwam aan boord en begaf zich rechtstreeks naar Danlot en bijna onmiddellijk daarna werden alle vlaggen en wimpels op elk vaartuig ingehaald behalve de standaard, waaronder nog een tweede vlag gehesen werd. Dit was een rode vlag met twee

gekruiste zwaarden – de oorlogsvlag van Falsa. Thans begon de vloot zich te verspreiden, met jagers in drie rijen ver in de voorhoede, gevolgd door drie rijen kruisers en de slagschepen in de achterhoede. Van de voorhoede en de flanken kwamen kleine jagers om hun plaats in te nemen aan beide zijden van het schip, waarvoor zij bestemd waren.

De soldaten op het vlaggeschip hadden hun plaatsen ingenomen. De grote vloot bewoog zich rustig en in volmaakte orde voorwaarts. Het was een zeer duidelijke gevechtsformatie en dus begreep ik dat er schermutselingen op handen waren. Ik zag echter geen spoor van een vijand, en daar niemand op mij lette, ging ik naar de brug om beter te kunnen zien wat er gaande was en om te proberen of ik een vijand ontdekken kon. Er stonden officieren en seiners op de brug, die berichten ontvingen en verzonden. Er waren vier t-straal kanonnen op de brug gemonteerd, elk bediend door drie militairen, zodat wij op de brug, hoewel deze vrij groot was, toch niet veel ruimte hadden. En voor een nieuwsgierige was er zeker geen plaats. Het verwonderde mij dan ook niet weinig dat men mij toestond te blijven. Maar later vernam ik dat Danlot opdracht gegeven had mij overal toe te laten. Hij was van mening dat ik – als ik een spion was – mijzelf door het een of ander verraden zou.

„Hebt gij wel eens meer een gevecht tussen lantar schepen meegemaakt?“, vroeg een der officieren mij.

„Neen,“ gaf ik ten antwoord, „ik heb nooit eerder een lantar gezien.“

„Als ik u was, zou ik maar naar beneden gaan?“, zei hij. „Dit is de gevaarlijkste plaats op het schip. Naar alle waarschijnlijkheid zal de helft van ons gedood zijn lang voordat de strijd ten einde is.“

Terwijl hij dit zei, hoorde ik een fluitend geluid, dat overging in een langgerekt gieren en eindigde in een vreselijke knal, en bijna op het zelfde ogenblik ontplofte er slechts

een paar honderd yards van het vlaggeschip een bom. Onmiddellijk begonnen de batterijen van het vlaggeschip lood en vuur te spuwen.

De strijd was begonnen.

XLV.

De grootste kanonnen van het slagschip slingeren projectielen van 1000 pond ongeveer 15 mijl ver, en de kleine slingeren projectielen van 500 pond twintig tot vijf en twintig mijl ver. Deze kanonnen worden gebruikt als de vijand niet duidelijk zichtbaar is, daar de t-stralen en de r-stralen geen boog beschrijven in hun vlucht. Daar zij zich altijd in hun rechte lijn voortplanten, moet de vijand zichtbaar zijn voor hem, die deze wapens bedient.

De leidende kruisers en jagers waren onzichtbaar thans, vielen met hun verderf zaaïende t-straal kanonnen op de vijand aan. Vijandelijke projectielen spatten overal om ons heen uit elkaar, en onophoudelijk klonken van onze slagschepen de salvo's.

Na korte tijd drongen de slagschepen met grote snelheid voorwaarts, rollend en hotsend over de grond, waardoor wij ongeveer het zelfde gevoel hadden als op het dek van een oceaanstomer bij hoge zee, maar het vuren werd geen ogenblik gestaakt.

Ik zag een rechtstreekse aanval op de bovenbouw van het schip achter ons. Alle manschappen op de brug van dit gevaarte moeten op slag dood geweest zijn. Het gevaarte maakte op mij de indruk van een man zonder ogen; het bleef op zijn plaats en het vuren werd voortgezet. De commandant en zijn staf bedienden het vanuit een gepantserde contrôlekamer in de ingewanden van het schip, volgens radio-instructies, ontvangen van het slagschip. Hoewel beschadigd, was het nog altijd in staat om aan het gevecht deel te nemen.

„Nu ziet gij wat ik bedoelde,” zei de officier, die mij aangeraden had naar beneden te gaan, terwijl hij op het wrak wees.

„Ik zie het,” beaamde ik, „maar het is hier veel interessanter dan beneden.”

„U zult het nog interessanter vinden als wij de vijand genaderd zijn,” zei hij.

Thans zagen wij voor ons uit onze kruisers en ook een paar van onze jagers. Zij waren slaags geraakt met de vijand en het duurde niet lang of wij zagen de grote slagschepen van de vijand naderbij komen, en nog een half uur later bevonden wij ons in het heetst van het gevecht. De kleine verkenningsvaartuigen zoemden rond als muskieten en deze, alsmede de jagers, slingerden torpedo's naar de vijand, terwijl vijandelijke schepen van het zelfde formaat een aanval op de onze deden.

Het donderen van het zware geschut had plaats gemaakt voor het sissen van de t-stralen, die in staat zijn bijna elke bestaansvorm te vernietigen.

Deze schepen worden op twee manieren beschermd; zware ijzeren platen tegen projectielen, welke platen bovendien bedekt zijn met een materie, welke bestand is tegen t-stralen, doch welke door zekere chemicaliën opgelost wordt.

En nu de beide vloten in nauw contact met elkaar waren, werd een ander wapen in werking gesteld, dat projectielen wegslingerde, welke deze chemische stof bevatte. En na een aanval kon men duidelijk een grote vlek op de zijwand van het getroffen schip waarnemen, waar de t-straal het beschermende materiaal aangetast had. Onmiddellijk was het schip op deze plaats niet langer ongevoelig voor de werking der t-stralen en de grootste zorg van de commandant van een dergelijk schip was, te verhinderen dat een dergelijke kwetsbare plek aan de projectielen van de vijand blootgesteld werd.

Toen wij ons midden in het gevecht bevonden, ontdekte

ik dat de interessantste phases zich rondom de kleine torpedo's concentreerden. Gemonteerd op een driewielig onderstel, bewegen zij zich uit eigen kracht voort en er wordt verwacht dat zij, wanneer zij afgeschoten worden, in een rechte lijn naar het doel suizen, hoewel ongelijk terrein hen natuurlijk uit hun baan brengt, waardoor zij alleen op korte afstand van waarde zijn. Hun doel is de zware banden te vernielen, waarop de lantars lopen, op de wijze van onze eigen rupswieltractors en tanks. Een der functies der kleine verkenningsvaartuigen is de vernietiging van vijandelijke torpedo's en het afschieten van onze eigen, hetgeen men met kleine t-straal kanonnen doet. Ik, voor mij, zou het liefst commandant van een dergelijk schip zijn. Zij zijn verbazingwekkend snel en bewegelijk, en de vlugste dingen, die ik ooit gezien heb, naderend om een torpedo af te schieten, zigzagsgewijze achterwaarts wijkend, met een geweldige snelheid om het t-straal vuur uit de weg te gaan, of jacht makend op een vijandelijke torpedo om deze onschadelijk te maken.

Het slagschip bevond zich thans midden in het gevecht en ik ontdekte dichter bij veel interessanter dingen dan de kleine verkenningsvaartuigen, want wij waren slaags geraakt met de manschappen op de bovenbouw van een vijandelijk oorlogsvaartuig, dicht aan stuurboord. Zes van onze soldaten waren reeds gesneuveld en een van onze kanonnen was onklaar geraakt. Een chemisch projectiel had de beschermende wand geraakt en blootgesteld aan het dodelijke t-straal vuur van de vijand. De t-stralen hadden er een groot gat in geboord en de kanonnières stortten een voor een neer. Twee soldaten sleepten een ander scherm naar het kanon en ik bood de behulpzame hand. Wij hielden het voor ons uit als beschutting tegen het vijandelijke vuur, maar bij het op zijn plaats zetten, stelden twee soldaten zich bloot en werden prompt gedood. Ik keek rond om te zien of er een ander kwam om het geschut te bedienen, maar ik bemerkte, dat allen, die

zich op de brug bevonden hadden, gesneuveld waren, met uitzondering van een enkele officier, die het echter veel te druk met een ander kanon had. En dus nam ik de plaats van de gesneuvelde kanonnier in en bracht mijn oog voor de kleine periscoop, dicht bij de rand van het scherm. Ik was volkomen tegen alles beveiligd, behalve tegen het vuur van projectielen, doch slechts zo lang geen tweede chemisch projectiel mijn scherm beschadigde.

Door de periscoop zag ik duidelijk de brug van het vijandelijke schip en ontdekte dat men daar niet veel beter af was dan bij ons. Het dek lag bezaaid met doden en ik zag duidelijk dat twee van hun kanonnen buiten gevecht gesteld waren. Onder mij bestookten de beide schepen elkaar met chemische projectielen en t-stralen. In de wand van het vijandelijke gevaarte bevond zich een gapend gat, maar onze t-stralen hadden nog geen vitale plaats getroffen.

Thans draaide ik de periscoop weer terug naar de brug van het vijandelijke schip en zag onder het scherm van het kanon recht tegenover mij een voet uitsteken. Ik richtte op de voet en schoot hem weg. Ik hoorde de kerel schreeuwen en even later zag ik hem neerstorten. Hij had verstandiger moeten zijn, want thans was zijn hoofd onbeschermd, dat een paar seconden later zijn voet volgde. Het kanon bleef echter zijn werk doen. Waarschijnlijk stonden er nog meer manschappen achter het scherm.

De t-stralen bewegen zich in een rechte lijn, niet dikker dan de stift van een gewoon potlood. De twee schoten, die ik gelost had, hadden mij de overtuiging geschonken dat het kanon een buitengewoon accuraat werkend wapen was. Natuurlijk maakte het rollen en stampen van de beide schepen bijna elk schot min of meer tot een toeval. Maar hoe een schip ook stampt en rolt, aan het einde van elke rol is er een ogenblik dat het stil ligt en het was op deze ogenblikken, dat ik mijn schoten gelost had. Thans wilde ik nogmaals mijn

geluk beproeven en besloot mijn wapen te richten op de kleine opening in de loop van het vijandelijke geschut tegenover mij. Als ik dit doel treffen kon, zou dit kanon voor altijd onbruikbaar zijn. Ik loste een twaalftal schoten zonder het minste resultaat. Ik richtte mijn blik strak op de opening in de vijandelijke loop toen ik op de knop drukte, waardoor de t-straal ontsnapt. Ik zag het kanon schudden toen de t-stralen er geheel doorheen gingen, en ik wist dat mijn schot doel getroffen had en dat dit kanon nimmer meer te gebruiken zou zijn. Op de vijandelijke brug was thans nog slechts één kanon in actie en ik zag twee der kanonnières dood naast het scherm liggen. Ik was er dus vrij zeker van dat er nog slechts één kanonnière over was en dat de manschappen van het geschut, dat ik onbruikbaar gemaakt had, trachtten zouden het enige overgebleven kanon te bereiken om bij de bediening te assisteren. Derhalve richtte ik mijn wapen op de ruimte tussen de beide kanonnen en wachtte. En ja, beide kanonnières trachtten tegelijkertijd over te lopen en ik maakte twee slachtoffers. Rondspeurend naar andere werelden ter verovering, richtte ik mijn periscoop op andere delen van het vijandelijke slagschip. Het was zwaar beschadigd, maar de meeste kanonnen waren nog bruikbaar. Ik zag een plek, laag op de wand, waar een chemische kogel ontploft was. Ik draaide mijn geschut in deze richting en gaf vuur. Het was mij door het voortdurend bewegen der beide schepen niet mogelijk het geschut voortdurend op het zelfde punt gericht te houden, maar toch smaakte ik de voldoening een gat in het pantser te zien ontstaan en ik bleef schieten tot er een gat in zat zo groot als een mensenhoofd, waardoor het grote ijzeren gestel, waarop het schip gemonteerd was, zichtbaar werd. Het gestel bewoog zich zo snel dat de t-stralen over een grote oppervlakte verspreid werden, met het gevolg dat geen onmiddellijk resultaat waarneembaar was. Maar na enige tijd zag ik het gestel ineenschrompelen. Het gevaarte

zwaaide heen en weer en wij weken snel uit om een botsing te voorkomen. En toen het vijandelijke gevaarte eindelijk stil stond, lieten wij het over aan de jagers en verdere verkenningsvaartuigen, die als hyena's en jakhalzen er om heen zwermden.

Voor de eerste maal sinds ik het geschut bediende, had ik tijd om eens rond te kijken. Ik zag dat de vijandelijke vloot op de vlucht sloeg, achtervolgd door onze jagers en verkenningsvaartuigen. Zo ver het oog reikte was de vlakte bezaaid met vernielde schepen van beide kanten en op de grond speelden zich bloedige gevechten van man tegen man af, daar de Falsans trachtten zoveel mogelijk gevangenen te maken.

Het begon reeds donker te worden en van het slagschip kwam het bevel dat alle gevechtseenheden opnieuw hun plaats in de oorspronkelijke formatie moesten innemen. Voor zo ver mij betrof, was de strijd ten einde en toen ik op de brug om mij heen keek begreep ik waarom de officier mij aangeraden had naar beneden te gaan. Hij, ik en twee kanonnières waren de enige overlevenden. Toen ik mijn hoofd van het bloedbad afwendde, trad hij op mij toe.

„Gij hebt dat geschut uitstekend bediend,” prees hij mij.

„Niet bepaald als een Pangan-spion, vindt u wel?“, vroeg ik glimlachend.

„Neen, maar ook niet als iemand, die nog nooit eerder een lantar gezien heeft,” zei hij.

„Ik heb andere schepen gezien en heb er ook tegen gestreden. Maar deze bewogen zich op zee, niet op het land.”

„Er zal morgen nog heel wat gevechten worden,” beloofde hij. „Wij zijn vroeg in de middag bij Hor en dan zult gij wat meemaken.”

„Wat is de oorzaak van deze oorlog?“, vroeg ik.

„Het gaat om weidegronden voor de kudden,” antwoordde hij. Panga wil alles hebben. En dus voeren wij er al tien jaar oorlog over, en terwijl wij vchten hebben de Hangors bijna

al hun kudden gestolen en de Maltors bijna al ons mooie, vette vee.”

„Wordt er nooit een beslissende slag geleverd?“, vroeg ik.

„Onze vloot verslaat de hunne altijd, maar tot nu toe zijn wij er nog niet in geslaagd de stad Hor te veroveren. Dit zou het einde van de strijd betekenen.”

„En als u de oorlog gewonnen hebt, wat dan?”

Hij haalde zijn schouders op. „Dat weet ik ook niet. Maar naar alle waarschijnlijkheid zullen wij dan oorlog gaan voeren met Maltor om onze gestolen kudden terug te krijgen.”

Na de veldslag verschenen een aantal hospitaalschepen en een transport. Het transport bracht verse troepen aan en de hospitaalschepen namen de gewonden aan boord. Van slapen kwam weinig of niets; bijna de gehele nacht moest er gerepareerd worden.

Toen de ochtend aanbrak zag ik twee wonderlijk uitziende gevaarten, die in het donker genaderd waren. Zij waren zwaar bewapende, geweldige gedrochten, met kegelvormige voorsteven, die zich ongeveer vijftien voet boven de grond verhieven. Allen hadden vier zware kanonnen opgesteld vlak achter de voorsteven en met de loop recht vooruit wijzend. Deze lopen waren bedekt met pantserplaten, terwijl het geschut zelf verborgen was in de romp. Aan elke kant bevonden er zich een, één boven en één onder de voorsteven. Lichtere beschermende t-straal kanonnen vuurden door patrijspooten aan beide zijden en op de achtersteven. De rompen waren cilindrisch van vorm en het gehele schip leek een reusachtige torpedo. Ik begreep niet wat het doel van deze gevaarten was, want zeer bewegelijk leken zij mij niet. Zodra het licht werd, gingen wij op weg en het duurde niet lang of Danlot liet mij roepen.

„Men heeft mij van uw gedrag tijdens de strijd verteld,” zei hij. „Gij hebt u dapper gedragen en ik wil u gaarne mijn waardering tonen.”

„Dat kunt gij doen,” antwoordde ik, „door mij toe te staan mij bij mijn vrouw te voegen.”

„Dat is ook iets, waarover ik u spreken wilde. Uw vrouw is verdwenen.”

„Verdwenen?”, riep ik uit. „Hoe bedoelt u? Is zij tijdens het gevecht gedood?”

„Neen,” antwoordde hij. „Vantor is vanochtend dood in zijn hut gevonden met een dolk in het hart. En toen men het schip doorzocht bleek uw vrouw onvindbaar.”

XLVI.

Duare verdwenen? Rondzwerfend in dit vreemde land, en te voet!

„Gij moet mij toestaan haar te gaan zoeken,” zei ik.

Danlot schudde het hoofd. „Gij zoudt niets bereiken. Ik heb twee verkenningslantars op onderzoek uitgezonden.”

„Dat is zeer vriendelijk van u,” zei ik.

Hij keek mij verwonderd aan. „Gij schijnt het niet te begrijpen,” zei hij. „Uw vrouw heeft een van onze officieren vermoord; in elk geval wijzen de sporen in haar richting en zij moet voor het gerecht gebracht worden.”

Ik schrok. „Dat meent u niet!”, riep ik uit. „Het is toch duidelijk dat hij niet beter verdiende.”

„Wij denken anders over dergelijke dingen,” zei Danlot. „Vantor was een uitstekend officier met een jarenlange ervaring. Hij was zeer veel waard voor Falsa, heel wat meer dan veertig vrouwen te zamen. En nu,” ging hij voort alsof het onderwerp, voor zo ver mij betreft afgehandeld was, „wat kan ik voor u doen om u mijn waardering te tonen?”

Ik had al mijn zelfbeheersing nodig om hem niet te zeggen hoe ik over hun gerecht en zijn waardering voor Duare dacht, maar ik begreep dat ik hem – als ik haar zou willen helpen – niet tegen mij in het harnas mocht jagen. Bovendien was

er inmiddels een plan bij mij gerijpt. „Ero Shan en ik,” zei ik, „zouden graag ingelijfd worden bij de bemanning van een der kleine verkenningsvaartuigen. Zij lijken ons een veel groter arbeidsveld te bieden dan de andere vaartuigen.”

Danlot keek mij een ogenblik onderzoekend aan, vroeg toen: „Gij vecht graag, hè?”

„Als er iets is om voor te vechten,” gaf ik ten antwoord.

„Wat hebt gij hier om voor te vechten?”, wilde Danlot weten. „Gij zijt geen Falsan en onenigheid met de Pangans hebt gij ook niet. Ten minste als gij mij omtrent u zelf de waarheid verteld hebt. Gij hebt immers beweerd dat gij vóór gisteren nooit van hen gehoord had.”

„Ik zou graag de gelegenheid krijgen in zekere mate het vertrouwen en de waardering van Falsa te winnen,” antwoordde ik. „Misschien zal het gerecht dan wat milder over mijn vrouw oordelen.”

„In uw land schijnen de vrouwen wel hoog in ere gehouden te worden,” zei hij.

„Ja,” gaf ik ten antwoord, „bij ons weegt de eer van een vrouw zeker tegen veertig mannenlevens op.”

„Wij zijn anders,” zei Danlot. „Wij beschouwen de vrouw als een noodzakelijk kwaad, en meer niet. Ik heb meer voor een goede zorat betaald dan de meeste vrouwen waard zijn. Maar om terug te komen op uw vraag – ik wil uw verzoek inwilligen. Daar gij uw leven lang hier moet blijven, kan het geen kwaad dat gij leert Falsa tot nut te zijn.”

„Waarom zegt gij dat wij ons leven lang hier moeten blijven?”

„Omdat er geen andere mogelijkheid voor u is. Het is volkomen onmogelijk zich een weg te banen door de gebergten, die Anlap in het noorden en het zuiden begrenzen. In het oosten ligt een onbekend gebied, dat nog nooit door iemand geëxploreerd is. En bovendien geloof ik niet, dat men u zal toestaan te vertrekken. Gij zoudt te veel van onze militaire

geheimen kennen en als gij het geluk zoudt hebben een ander land te bereiken, zou de bevolking langs de zelfde route bij ons kunnen komen. En wij hebben al genoeg last met de Pangans; wij voelen niets voor oorlog met nog een ander land.”

Na mijn onderhoud met Danlot ging ik op zoek naar Ero Shan.

„Je weet het nog wel niet,” zei ik, „maar je wenst niets liever dan samen met mij dienst te nemen op een van die kleine verkenningsvaartuigen.”

„Waar heb je het over?”, vroeg hij.

„Ik weet wel dat je het niet weet, want ik heb juist zoëven toestemming van Danlot gekregen om samen met jou dienst te nemen op zo'n verkenningsvaartuig.

„Mij goed,” zei Ero Shan, „maar waarom wil je dat zo graag?”

„Ik vertelde hem van Duare en voegde er aan toe dat wij met een verkenningsvaartuig een veel groter terrein zouden bestrijken dan met zo'n groot slagschip en dat wij dus op deze manier veel meer gelegenheid zouden hebben om naar haar te zoeken.

„Wat heb je er aan,” zei Ero Shan schouderophalend. „De commandant van het schip zou Duare voor het gerecht brengen en je zou er niets tegen kunnen doen.”

„Ben ik niet met je eens,” glimlachte ik. „Wij zouden geleerd hebben hoe het schip te besturen en wij hebben onze r-straal revolvers – en er zouden slechts vijf manschappen zijn om ons onschadelijk te maken.”

Ero Shan knikte. „Ik begrijp wat je bedoelt,” glimlachte hij. „Je plan is niet geheel onmogelijk.”

Terwijl wij nog met elkaar praatten, kwam een officier op ons toe met de mededeling dat wij ingelijfd waren op de Athgan 975, die langszij het slagschip lag. Wij begaven ons naar het eerste dek en kwamen door de deur op de Athgan

975, waar men ons reeds verwachtte. Het woord „Athgan” betekent verkenner.

De commandant van de 975 was een rokor, of onderluitenant, genaamd Ganjo. Hij scheen niet erg enthousiast over de vermeerdering van zijn bemanning met twee nieuwelingen, die van toeten noch blazen wisten. Hij vroeg ons wat wij konden en ik vertelde hem dat wij beiden kanonnières waren, en dus plaatste hij Ero Shan bij een kanon op de voorsteven en mij bij een ander op de achtersteven, wat mij best beviel, daar ik er een plaatsje vond naast de chauffeur – ik zou niet weten hoe ik deze man anders noemen moest, hoewel piloot misschien toch beter zou zijn.

Behalve de rokor bevonden zich nog zeven manschappen aan boord van dit schip – de piloot, vier kanonnières en twee torpedomannen. De kanonnières bedienden elk twee kanonnen, een met chemische projectielen en een met t-stralen. De kanonnen hadden twee lopen, de t-straal loop boven de loop voor chemische projectielen. De kanonnen staken voor ongeveer drie kwart van hun lengte buiten de romp van het schip uit en waren in alle richtingen draaibaar tot een hoek van vijf en veertig graden. De kanonnen bij de patrijspoorten en op de voor- en achtersteven bestreken een zelfde terrein. Aan beide kanten van het schip bevond zich een torpedolanceerbuis, zodat wij met onze grote snelheid en bewegelijkheid een zeer gevaarlijk element vormden. Ik sloeg van het begin af de verrichtingen van de piloot in gespannen aandacht gade en al ras kwam ik tot de overtuiging dat ik de 975 zelf zou kunnen besturen en brandde van verlangen om het te doen.

Het eskader, waartoe de 975 behoorde, bewoog zich ver voor de vloot uit, en weldra begreep ik waarom de Falsans helmen dragen, want ondanks het feit dat wij met riemen aan onze zitplaatsen bevestigd waren, werden wij op het ongelijke terrein onbarmhartig door elkaar geschud.

Kort voor de middag kwam een stad in zicht, die, naar ik begreep, Hor moest zijn. Tot nu toe hadden wij nog niets van een vijandelijke vloot gezien, maar thans verschenen hun verkenningsvaartuigen en jagers aan de poorten van de stad. Zij waren veel groter in aantal dan wij, en daar wij slechts verkenners waren, kregen wij bevel terug te trekken. Wij bleven op behoorlijke afstand en een der athgans werd teruggestuurd om Danlot verslag uit te brengen. Wij bleven wachten op de kern van de vijandelijke vloot, doch deze liet zich niet zien en in de voormiddag verscheen onze eigen vloot, verried zich lang voordat zij ter plaatse was, zond over onze hoofden heen een regen van kogels, die in de stad tot ontbranding kwamen.

Het grote geschut van de stad beantwoordde deze salvo's van de stadsmuren.

Hor was een vrij indrukwekkende stad van behoorlijke omvang en met grote gebouwen, uitstekend boven de muren. De verdedigingswerken vormden een geweldig fort, dat onneembaar leek. In geen tien jaar was Falsa in staat geweest deze wallen te slechten. Terwijl wij de resultaten van het geweervuur gadesloegen, zag ik een duizendponder op een der grote gebouwen neerploffen. Er klonk een oorverdovende knal en het gebouw stortte ineen. Wij hoorden duidelijk het lawaai dat 't veroorzaakte en zagen het stof hoog boven de stadsmuren opdwarrelen. De Pangans antwoordden met een fel bombardement, dat twee van onze slagschepen buiten gevecht stelde.

En thans kwam de vloot naderbij en zag ik twee monstrositeiten en vroeg de piloot wat het waren.

„Iets nieuws, wat wij nog nooit eerder gebruikt hebben,” gaf hij ten antwoord. „Als zij voldoen, zijn de Pangans nog niet gelukkig.”

Op dit ogenblik zwaaiden drie stadspoorten open en kwam de gehele Pangan-vloot vurend naar buiten. Het leek mij een allerdromste manoeuvre, want daar zo dicht bij de poorten

vormden zij een prachtig doelwit. Ik deelde mijn gedachten aan de piloot mede.

„Je weet nooit wat de Pangans in hun schild voeren,” zei hij. „Hun jong werd natuurlijk razend toen dat gebouw ineens stortte en gaf de hele vloot opdracht ons te straffen. Slechts de helft van hun vloot heeft deel genomen aan dat gevecht van gisteren. Daar komen de gantors aan,” voegde hij er vlug aan toe. „Nu zullen wij zien hoe zij zich houden.”

De twee geweldige, torpedovormige schepen naderden met grote snelheid, geëscorteerd door twee afdelingen jagers. Een groot Pangan slagschip ging hen tegemoet, alle kanonnen, waarover het beschikte, in actie, maar de gantors, zoals de piloot ze schertsend gedoopt had naar een olifant-achtig dier op Amtor, bolderde voorwaarts. Het slagschip, blijkbaar begrijpend dat het 't onderspit zou moeten delven, keerde om en wilde terug keren, maar de eerste gantor schoot er op af.

Er was geen hoop meer voor het slagschip. De scherpe, dodelijke, gepantserde punt van de torpedo trof het midscheeps vijftien voet boven de grond en ramde het er vijftig voet diep in, de gehele machinerie van het slagschip met zijn geschut vernielend.

Thans maakten de beide gantors zich op naar de stadspoorten en nu pas ontdekte ik voor welk speciaal doel zij geconstrueerd waren. Wij volgden de eerste, tezamen met verschillende andere athgans. Achter ons kwam een colonne slagschepen.

„Als wij de stad binnen komen,” zei onze rokor, „slaan wij dadelijk links af. Dat is de vlugste weg naar de kazernes. Deze vormen het doel van ons eskadron. Schiet iedereen neer, die tegenstand biedt.”

De stadspoorten van Hor zijn vervaardigd van hout, versterkt met pantserplaten, maar toen de gantor ze ramde, versplinterden zij als lucifers en de gantors gingen er over heen

en wij volgden en sloegen de eerste straat aan onze linker hand in.

Door de poorten achter ons kwamen de grote slagschepen de stad binnen, en sloegen alle de weg naar het centrum in. Op weg naar de kazernes hoorden wij het rumoer van de strijd, die in het centrum van Hor woedde. Dit complex van gebouwen was opgetrokken om een groot exercitieterrein.

Op iets dergelijks waren de Pangans zeker niet voorbereid geweest. Er was geen enkel kanon gereed om ons te ontvangen, de manschappen vluchtten weg uit de kazernes, slechts gewapend met hun r-straal revolvers en geweren, die echter tegen onze gepantserde athgans geen enkel effect sorteerden.

Het gevecht in de stad duurde tot de duisternis inviel. Falsan athgans stonden in lange rijen in de straten, verspreidden schrik in de harten der burgers, terwijl de slagschepen het grote plein voor het paleis van de jong versperden en dood en verderf zaaiden tot de jong zich overgegeven had. Maar in die tussentijd had het grootste gedeelte van de Pangan vloot door de achterpoorten van de stad weten te ontkomen. Maar ondanks dit was Hor genomen en was er naar alle waarschijnlijkheid aan de tienjarige oorlog een einde gekomen.

Tijdens de gevechten in de stad waren er op de 975 drie slachtoffers gevallen. De piloot was gedood door een r-straal schot door een open patrijspoort, evenals onze rokor en een kanonnier. Ik bestuurde thans de athgan en daar de piloot rechtstreeks onder de rokor stond, nam ik het bevel over het schip op mij. Dit gelukte mij alleen doordat er geen enkele andere officier was, die er verstand van had en de drie overgebleven Falsans eenvoudige soldaten waren, die zich zouden laten regeren door iedereen, die een beetje initiatief toonde.

XLVII.

Ik wachtte geruime tijd op het plein, menend dat ik wel instructies zou krijgen van de commandant van het eskader, maar niets van die aard geschiedde. Pangans, meest meisjes, liepen op het plein heen en weer en weldra zag ik hen in gezelschap van Falsan soldaten, die het duidelijk was aan te zien, dat zij te diep in het glaasje gekeken hadden. Enige tijd later kwamen een paar Pangan meisjes naar de 975 en boden ons in kleine kruiken sterke drank aan. Ero Shan en ik weigerden, maar de drie overgebleven Falsans dronken met graagte en waren weldra zo dronken als een tol en verloren alle contrôle over zichzelf en verlieten gearmd met de Pangan meisjes het schip.

Ero Shan en ik bevonden ons thans alleen op de 975. Wij bespraken de toestand en vroegen ons af wat ons onder de gegeven omstandigheden te doen stond.

„Nu de 975 geheel van ons is, moesten wij maar op zoek gaan naar Duare,” stelde ik voor.

„De kans om haar te vinden is uiterst gering,” zei Ero Shan, „maar ik ben bereid de poging te wagen.”

„In Hor behoeven wij niet te zoeken,” zei ik. „Beter is het terug te keren naar de plaats waar zij verdwenen is en daar de naaste omgeving af te speuren.”

„Je bent je toch zeker wel bewust van de straf op desertie en op het stelen van een schip?”, vroeg Ero Shan ernstig.

„Oh, wij deserteren niet,” zei ik, „wij zijn op zoek naar de commandant van ons eskader.”

Ero Shan begon te lachen. „Mij best, als jij kans ziet het hun wijs te maken,” zei hij.

Ik manoeuvreerde de 975 terug naar de plaats waar wij de stad binnen gedrongen waren. Langs de gehele weg ontmoetten wij dronken soldaten, zingend en dansend met Pangan meisjes.

„De Pangans schijnen een zeer gastvrij volk te zijn,” merkte Ero Shan op.

„De Falsans zeggen dat zij idioten zijn,” zei ik, „maar ik zou zeggen dat op het ogenblik de Falsans de idioten zijn.”

Bij de poort, of liever gezegd bij de ruïne van de poort, vonden wij zwaar bewapende Falsan soldaten, die ons tegen hielden. Hier geen meisjes en deze mannen waren niet beschonken. Een officier trad op ons toe en vroeg waar wij heen wilden.

„Ik ben op zoek naar de commandant van mijn eskader,” antwoordde ik. „Hij schijnt niet in de stad te zijn en ik dacht dat het eskader misschien buiten Hor lag.”

„Ga maar eens naar het plein in het centrum,” raadde de officier. „Daar zul je hem waarschijnlijk wel vinden. Bijna de gehele vloot is daar verzameld; buiten de stad bevindt zich geen enkele eenheid.”

Teleurgesteld keerde ik terug en nam de hoofdstraat, die naar het plein en het paleis van de jong voert. Toen wij naderbij kwamen werden de bewijzen van de gastvrijheid der Pangans veelvuldiger, de zichtbare resultaten van wat tot niets minder dan een dronkemansorgie geworden was. Wat ons vooral opviel was de afwezigheid van het mannelijke deel der bevolking en het feit dat slechts zeer weinig Pangan meisjes onder de invloed van sterke drank verkeerden.

Op het plein voor het paleis van de jong heerste een waar pandemonium. Er bevonden zich een groot aantal schepen van onze eigen vloot, de dekken krioelend van Pangan meisjes en dronken Falsan soldaten.

Ik deed alsof ik werkelijk op zoek was naar mijn commandant en informeerde bij een soldaat van het slagschip, van wie ik wist, dat hij mij herkennen zou.

„De commandant,” herhaalde hij, „die zal wel in het paleis zijn. De jong heeft een feestmaal voor de officieren van onze vloot aangericht.” Hij stak mij een kruik toe. „Hier, drink

eens,” zei hij joviaal. „Best spul; het beste, dat ik ooit geproefd heb. Deze Pangans zijn wonderlijke mensen, om ons na tien jaar van oorlog en na de val van hun stad, op deze manier te behandelen. Drink eens.”

„Neen, dank je,” zei ik. „Ik moet zien dat ik mijn commandant vind.” En wij sloegen de weg naar de grote poorten van het paleis van de jong in.

„Wil je werkelijk naar binnen?”, vroeg Ero Shan.

„Natuurlijk,” gaf ik ten antwoord. „Danlot moet weten dat zijn gehele leger dronken is. En jij gaat mee. Wat er ook gebeurt, wij blijven bij elkaar.”

De wacht aan de paleispoort hield ons staande. Behalve een helm droegen wij niets van een Falsan uniform. De man aarzelde, en riep toen een officier, wie ik mijn vraag voorlegde.

„Natuurlijk,” knikte hij, „kom maar binnen. Gij zult uw commandant in de feestzaal vinden.”

De gangen van het paleis en de zalen, die wij passeerden, waren vol dronken Falsan officieren en nuchtere Pangans. Bij de ingang van de feestzaal werden wij opnieuw staande gehouden, en weer vertelde ik dat ik op zoek was naar Danlot, dat ik een belangrijke mededeling voor hem had. Terwijl wij wachtten op een officier, die de wacht had laten roepen, hadden wij gelegenheid een blik in de feestzaal te slaan. Aan de lange tafels zaten alle hoge officieren van het Falsan leger, en zo goed als allen waren onder de invloed van sterke drank, en naast elke dronken Falsan zat een nuchtere Pangan. Op een estrade aan het eind van de zaal zat aan een kleine tafel Hajan, de jong van Panga, in gezelschap van de hoogste officieren van zijn eigen leger en de bevelvoerende officieren van de Falsan marine. Danlot zat rechts naast de koning. Hij zat voorover gezakt in zijn stoel, zijn kin rustend op zijn borst. Het leek wel of hij sliep.

„Het bevalt me hier niets,” zei ik tegen Ero Shan.

„Mij ook niet,“ antwoordde: hij. „Wij moesten maar maken dat wij weg kwamen. Het is maar tijdverlies je boodschap aan Danlot over te brengen.

„Ik geloof ook dat het te laat is,“ zei ik. En de woorden waren mij nauwelijks over de lippen of Hajan verhief zich van zijn zetel en trok zijn zwaard. Het was blijkbaar een afgesproken teken, want op het zelfde ogenblik volgden alle Pangan officieren het voorbeeld van hun jong en elk Pangan zwaard werd op de borst van een Falsan gericht. Trompetten schalden en andere trompetten droegen de oproep tot de strijd door de gangen van het paleis en verder door de stad.

Ik greep haastig mijn helm en die van Ero Shan en wierp ze op de grond. Eerst keek hij mij verwonderd aan, maar toen vertrok zijn mond zich in een glimlach, want hij begreep dat thans niemand ons voor Falsans zou kunnen aanzien en dat men voorlopig niet op ons zou letten, misschien zelfs wel lang genoeg voor ons om te kunnen ontsnappen.

Een paar Falsan officieren boden tegenstand en werden gedood, maar de meesten werden ontwapend en gevangen genomen. In de verwarring zagen wij kans het paleis te verlaten en sloten ons aan bij een aantal Pangan officieren.

Op het plein zagen wij van alle kanten Pangan troepen aanrukken terwijl uit alle schepen de Pangan meisjes weg vluchtten en een goed heenkomen zochten. Het gevecht op het plein duurde niet lang evenmin als in de overige delen van de stad, daar de beschonken Falsans weinig of niets konden uitrichten en bovendien nog op verraderlijke wijze door de Pangan meisjes ontwapend waren.

Binnen een uur waren de Falsan troepen naar het exercitieterrein gebracht, waar zij voorlopig en onder zeer strenge bewaking zouden blijven. De meesten lagen op de grond en sliepen hun roes uit. Een paar, die bij de poorten op wacht gestaan hadden, wisten in het donker te ontkomen. De Pangans hadden duizenden gevangenen gemaakt en de gehele

Falsan vloot was in hun handen gevallen. Ik kreeg de indruk dat de tienjarige oorlog thans wel ten einde was.

„De Pangans zijn toch minder idioot als het leek,” zei ik tegen Ero Shan.

Wij stonden bij de 975 en vroegen ons af hoe wij er de stad mee zouden kunnen verlaten, toen plotseling een officier mij op de schouder klopte.

„Wie zijn jullie?“, vroeg hij toen ik mij omkeerde.

„Wij waren gevangenen van de Falsans,” gaf ik ten antwoord, „maar toen onze bewakers dronken waren, zijn wij gevlucht.” Toen kreeg ik een inval. „Wij zijn beide kanonniers en ik ben bovendien piloot. Wij zouden gaarne dienst nemen in het leger van uw koning.”

De officier krabde zich achter het oor. „Jullie zien er niet uit als Falsans,” zei hij langzaam, „maar Pangans zijn jullie ook niet. Ik ben dus verplicht jullie voorlopig te arresteren. Later zullen bevoegde autoriteiten dan wel uitmaken wat er met jullie gebeuren moet.” Hij riep een paar soldaten, gaf bevel ons tot de volgende ochtend op te sluiten en ons dan naar zijn hoofdkwartier te brengen. Aan zijn distinctief zag ik dat hij een rang bekleedde, die gelijk staat met onze rang van kolonel. Nergens op Venus heb ik enig verschil opgemerkt tussen de titels van het leger en de marine. De rangen, die ik vertaald heb in militaire titels zouden door een marineman zeker in marinetitels vertaald zijn. Het systeem bevalt mij, daar het de zaak zeer vereenvoudigt.

Ero Shan en ik werden naar een arrestantenlokaal gebracht en opgesloten. En daar eindigde een dag van actie, opwinding, succes en tegenspoed. En daarmee werd ook mijn hoop de 975 te stelen en daarmee mijn zoeken naar Duare voort te zetten, de bodem ingeslagen.

XLVIII.

Wij moesten tot 's middags wachten voordat er iemand kwam om ons naar de officier te brengen, die ons de vorige dag gevangen genomen had. En toen wij door de stad gingen, zagen wij grote troepen diep verslagen Falsans naar de vlakte buiten de stad gebracht worden.

Onze bewaker vertelde dat Danlot en nog een aantal hoge Falsan officieren vast gehouden werden als gijzelaars tot er een voor Panga voordelig vredesverdrag gesloten was. Inmiddels kregen de overige Falsans toestemming om naar hun vaderland terug te keren en werden hun nog twee schepen, beladen met mondvoorraad, meegegeven.

Zij hadden een tocht van ongeveer twee duizend mijl voor de boeg, met als enige metgezellen vernedering en vergeefse spijt. Gisteren waren zij een zegevierend leger geweest, vandaag waren zij verslagen en ontwapend, hun gehele vloot in het bezit van de Pangans.

„Ik ben niet naijverig op het eerste meisje dat een van die kerels iets te drinken aanbied,” zei ik tegen Ero Shan.

Wij werden naar het hoofdkwartier gebracht van Banat, de Yorkokor, die ons gevangen had laten nemen. Hij vergezelde ons naar een officier met nog hoger rang, een lolokor, of generaal. Maar als gij een marineman zijt, zult gij hem natuurlijk admiraal noemen. Banat deelde mede onder welke omstandigheden hij ons gevangen genomen had en herhaalde wat ik hem de vorige dag verteld had.

„Waar komt gij vandaan als gij niet uit Falsa zijt?”, vroeg de generaal. „Misschien uit Hangor of Maltor?”

„Ero Shan komt uit Havatoo,” gaf ik ten antwoord, „en ik uit Korva, dat achter de zuidelijke bergketen ligt.”

„Er ligt niets achter die bergketen,” beweerde de generaal. „Dat is het einde van de wereld. „Als gij over deze bergen trok, zoudt gij in de lavazee storten, waarop Amtor drijft.”

„Er liggen nog meer landen achter die bergketen,” zei ik. „En sinds mijn komst op Amtor heb ik vele van deze landen bezocht.”

„Sinds uw komst op Amtor?”, riep de generaal uit. „Hoe bedoelt u dat? U bent toch zeker op Amtor geboren! En voordat u geboren bent kunt u onmogelijk ergens geleefd hebben.”

„Ik ben niet op Amtor geboren,” zei ik. „Ik ben geboren in een wereld, die op ongeveer 26.000.000 mijl van Amtor ligt.”

„Die kerel is gek!”, zei de generaal. „Er is geen andere wereld dan Amtor.”

„Ik ben niet zó gek,” zei ik, „dat ik niet vechten en een schip besturen kan en ik zou beide graag doen voor Panga tot ik gelegenheid krijg verder naar mijn vrouw te zoeken.”

„Uw vrouw? Waar is zij dan?”

„Ook zij werd door de Falsans gevangen genomen toen onze anotar neergeschoten werd. Maar zij wist te ontvluchten de avond voordat zij een aanval op Hor deden.”

„Wat is een anotar?”, vroeg de generaal.

„Een schip, dat door de lucht vliegt,” gaf ik ten antwoord. „Ero Shan, mijn vrouw en ik trachtten er in naar Korva te komen toen de Falsans ons neerschoten.”

„Een schip dat door de lucht vliegt!”, briepte de generaal. „Eerst vertel je me dat je uit een andere wereld komt en nu probeer je mij wijs te maken dat je rondrijdt in een schip, dat door de lucht vliegt. Denk je dat ik gek ben?”

„Misschien is zijn laatste bewering toch wel waar,” mengde Banat zich in 't gesprek. „Gisteravond, aan het feestmaal van de jong, kwam ik in gesprek met een Falsan officier, die mij vertelde van de merkwaardige constructie, die zij neergeschoten hadden, en waarin twee mannen en een vrouw door de lucht vlogen.”

„Die officieren waren dronken!”, briepte de generaal.

„Hij vertelde het mij toen hij nog nuchter was,” verdedigde

Banat zich. „Ik weet zeker dat de man in dit opzicht de waarheid spreekt.”

„Als gij u voor hen verantwoordelijk wilt stellen,” zei de generaal, „mag u hen hebben en hen laten doen wat gij geschikt acht.”

Na ons bezoek bij de generaal vertelde ik Banat dat ik het best op de hoogte was met de kleine verkenningsvaartuigen, en dat ik op de 975 gevangen gezeten had, dat dit verkenningsvaartuig op het plein stond en dat ik volkomen in staat was het te besturen.

Hij nam ons mee naar zijn eigen huis, wat ik wel een beetje vreemd vond, tot ik tot de ontdekking kwam, dat hij hevig geïnteresseerd was in wat ik hem van een andere wereld dan Amtor verteld had. Hij stelde talloze vragen en toonde een zeer intelligente belangstelling in mijn verklaring van ons zonnestelsel.

„U meent dat Amtor een ronde bol is, die rondwentelt om het ding dat u de Zon noemt?”, vroeg hij. „En dat deze bol elke dag een volledige baan aflegt. Maar hoe komt het dan dat wij er niet af vallen als hij omgekeerd hangt? Voor dit, mijn vriend, zal het u wel niet gemakkelijk vallen een verklaring te geven.”

Toen moest ik hem wel iets van de zwaartekracht vertellen en ik geloof dat hij er wel iets van begreep, maar in elk geval was hij vol belangstelling voor mijn kennis en hij gaf toe dat – wat ik hem verteld had – vele dingen, die hij tot nu toe niet begrepen had, verklaarde.

„Wat mij ook altijd bezig gehouden heeft,” zei hij peinzend, „is de vraag hoe het mogelijk is dat Amtor op een zee van hete lava drijft zonder zelf te smelten.”

Het resultaat van ons gesprek was dat hij zo onder de indruk kwam van mijn kennis, dat hij mij het bevel over de 975 gaf en mij Ero Shan als kanonnier toevoegde.

Ero Shan en ik gebruikten de volgende dag om de 975 in

orde te brengen en alle sporen van de strijd, waaraan hij deelgenomen had, te verwijderen. Banat had ons voor dit doel een aantal mecaniciens afgestaan en daar er geen officier aan boord was, had ik de leiding.

Ongeveer tien dagen na onze komst in Hor, vertelde Banat mij dat wij de volgende dag moesten optrekken tegen de stad Hangor, die tijdens de oorlog met Falsa de Pangan kudden gestolen had. Het zou een strafexpeditie zijn, waarbij de buit gemaakte Falsan vloot gebruikt zou worden. Hangor, vertelde, hij, lag aan de kust, ongeveer vijf honderd mijl ten oosten van Hor. Honderden jaren geleden was de stad gesticht door bandieten, gevlucht uit Hor en Onar, de hoofdstad van Falsa, en dat de inwoners nog altijd niet veel beter dan bandieten waren. Nu de oorlog met Falsa ten einde was, konden de Pangans zich op hun gemak aan de vernietiging van Hangor wijden. Hij wees zes soldaten aan, ter completering van de bemanning van de 975 en weer verzuimde hij een officier toe te voegen, met het gevolg, dat ik het bevel op mij nam. Ik vond het een slordige en onverantwoordelijke manier van doen, maar later zou ik bemerken dat dit een van de fouten der Pangans was. Zij waren in hun hart geen militairen en dikwijls handelden zij zonder nadenken.

Toen wij op weg gingen naar Hangor ontdekte ik dat er niets te bemerken was van de orde en de discipline, die geheerst had toen de vloot nog in het bezit der Falsans was. De schepen waren verspreid over een afstand van zeker twintig mijl. Er werden geen verkenningschepen vooruit gestuurd en van flankdekking was al evenmin sprake. Zelfs toen de vloot zich op nog slechts vijftig mijl afstand van Hangor bevond, was er niets te bespeuren van iets dat op een gevechtsformatie leek en bevond geen enkele soldaat zich op zijn post.

Wij trokken langs een lage heuvelrug, toen eensklaps uit een ravijn een vloot van snelle kruisers en jagers opdook.

En voordat de bevelhebber van de Pangan vloot wist wat er gebeurde, was zijn leger in tweeën gesplitst. Chemische projectielen en t-stralen bestookten de schepen van alle kanten, en de kleine jagers schoten hun torpedo's af en ondervonden zo goed als geen tegenstand.

De tactiek van de Hangors verschilde in vele opzichten van die der Falsans. Hun snelle kruisers kwamen tot dicht bij onze schepen en zetten militairen af, die onze soldaten onverhoeds aanvielen. Ik zelf geraakte in een gevecht van man tegen man. Ik hield mij goed tot een van hun torpedo's mijn 975 onklaar maakte. Aan mijn vechten was hiermede een einde gekomen. Toen zij zagen dat ik geen gevaar meer opleverde, lieten zij mij aan mijn lot over en keerden naar hun eigen schip terug om de strijd tegen de rest van onze vloot voort te zetten.

Na verloop van een half uur waren vele van onze schepen buiten gevecht gesteld en zocht de rest haar heil in de vlucht, achtervolgd door talloze kleine kruisers en jagers.

„Het lijkt mij nu het juiste ogenblik om van marine te veranderen,” zei Ero Shan.

„Mij goed,” knikte ik. „Elke marine lijkt me beter dan die van de Pangans. Ik heb nog nooit zoveel zorgeloosheid en zoveel domheid bij elkaar gezien.”

„Geen wonder dat de Falsans beweerden dat zij idioten zijn,” zei Ero Shan.

„Niemand let op ons,” zei ik, „zouden wij dus maar niet liever proberen een toevluchtsoord tussen die heuvels te zoeken?”

„Een uitstekend idee,” vond Ero Shan en toen wendde hij zich tot de Pangan manschappen van onze 975. „Hoe denken jullie er over?”

„Zij halen ons toch in,” zei een der soldaten. „En dan worden wij ter dood gebracht, omdat wij getracht hebben te vluchten.”

„Doe maar wat je zelf wilt,” zei ik. „Kom Ero Shan!”, en wij sprongen uit de 975 en snelden naar de heuvels.

XLIX.

Wij bereikten de heuvels blijkbaar zonder dat men iets van onze vlucht bemerkte. Op de helling van de canyon hadden wij een goed uitzicht over de vlakten. Wij ontdekten in de verte de 975 en er naast de Pangan bemanning, wachtend om gevangen genomen te worden. In alle richtingen zagen wij de Pangan schepen wegvluchten, onbarmhartig achtervolgd door de kleine verkenningsvaartuigen der Hangors. Vele Pangan schepen waren grondig vernield, andere waren in de strijd buit gemaakt. Het was een wanordelijke vlucht, een absolute nederlaag, en ik veronderstelde dat de Hangors wel ten eeuwige dage de kudden van de Pangans zouden blijven stelen. Wij bleven waar wij waren tot de zegevierende vloot met haar buit en krijgsgevangenen op weg gingen naar Hangor. Er van overtuigd dat onze vlucht onopgemerkt gebleven was, klauterden wij weer naar beneden en keerden behoedzaam terug naar de 975, waar wij wisten voedsel en water te zullen vinden.

Voordat het al te donker werd onderzochten wij de toegebrachte schade en kwamen tot de conclusie dat wij het schip in een dag gerepareerd konden hebben, daar het nodige gereedschap en de nodige nieuwe onderdelen aan boord te vinden waren.

Nadat wij gegeten hadden en overleg hadden gepleegd besloten wij op zoek te gaan naar Onar, de hoofdstad van Falsa, waar wij veronderstelden Duare te zullen vinden. Wij meenden dat wij – als wij de voet van de bergketen hielden – ver genoeg van alle bekende paden en ver genoeg van elke stad verwijderd zouden blijven om het gevaar van ontdekking tot een minimum te beperken. En eenmaal in Onar zouden

wij zeker goed ontvangen worden, want wij hadden in het leger van Falsa gestreden en niemand kon weten dat wij ook aan de zijde der Pangans gevochten hadden. Dit waren onze plannen en wij waren er zo zeker van te zullen slagen dat wij met een gerust hart insliepen.

De volgende ochtend waren wij reeds voor dag en dauw op, ontbeten en gingen aan het werk, zwoegden als galeislaven onder de aanmaning van de zweep en waren in de loop van de middag met ons werk gereed.

„Zo,” zei ik, terwijl ik onder de 975 vandaan kroop, „nu kunnen wij op weg gaan.”

Maar toen zag ik Ero Shan langs mij heen kijken en uit de verschrikte uitdrukking van zijn gezicht maakte ik op, dat het niet bepaald aangenaam was wat hij zag.

Ik keerde mij langzaam om. Gezeten op zorats, de vreemdsoortige viervoeters, die op Amtor als zadeldieren gebruikt worden, doch welke ik zeer beslist weiger de naam van paarden te geven, kwamen een vijftigtal wild uitziende mannen op ons af, gewapend met r-straal geweren en revolvers en bovendien met zwaarden. Zij droegen bont gekleurde lendedoeken en om het hoofd een tulband van het zelfde materiaal, waarvan een slip, die wel een yard lang was, op hun linker schouder neer hing. Hun weinig goeds voorspellende gezichten waren hard als graniet.

„Wat voeren jullie uit, Pangans?”, riep een van hen ons toe.

„Wij zijn geen Pangans,” antwoordde ik. „Wij hebben geprobeerd dit schip te repareren omdat wij naar Hangor willen, waar wij hopen dat men ons kan vertellen hoe dit land te verlaten zonder opnieuw de Pangans in handen te vallen.”

„Zijt gij gevangenen geweest van de Pangans?”, vroeg hij.

„Ja,” knikte ik. „Zij hebben ons meegevoerd toen zij gisteren een aanval op Hangor waagden.”

„Is dat schip bruikbaar?”, vroeg de man.

„Neen,” gaf ik ten antwoord. „Het is stuk en kan niet meer gerepareerd worden.”

„Als jullie geen Pangans zijn,” zei de man, „zijn jullie dus òf Falsans òf Maltors. Welke van de twee?”

„Geen van beiden,” gaf ik ten antwoord.

„Dat is een leugen,” zei hij. „Er zijn geen andere steden in Anlap.”

„Wij komen ook niet uit Anlap,” zei ik.

„Waar kom je dan vandaan?”

„Uit Californië,” gaf ik ten antwoord. „Een klein land, dat met niemand oorlog voert en zeker niet met Hangor.”

Hij liet ons door twee van zijn manschappen ontwapenen. Daarna moesten wij bij twee anderen achterop klimmen en zo trokken wij in de richting van Hangor.

De zorats hebben een groot uithoudingsvermogen en wij hadden zeker reeds vijftien tot twintig mijl afgelegd toen wij een kamp naderden. Het was inmiddels reeds donker geworden. Het kamp lag in een bos, aan de oever van een riviertje en dicht bij een dal, waar ik een grote kudde Amtoriaans vee zag grazen.

In het kamp van deze herders, die eveneens soldaten waren, bevond zich een groot aantal vrouwen, doch geen kinderen, en toen wij aankwamen waren de vrouwen bezig met het voorbereiden van het avondmaal. Dit maal werd gedeeltelijk gekookt, de groenten namelijk en wel op een groot aantal vuren. De rest van het maal bestond uit vlees, dat zij rauw aten. De vrouwen boden het aan op grote schalen en de mannen rukten er, naar believe, een stuk af.

Het waren ruwe kerels en na het eten werd er zwaar gevochten, en de hoofdoorzaak waren vrouwen. Ik zag hoe een man lelijk toegetakeld werd alleen omdat hij een ogenblik te lang naar een zekere vrouw gekeken had. Hoewel zij om het minste of geringste vochten, maakten zij geen gebruik van hun wapens; zij stredden met de naakte vuist, en als het

moest met voeten en tanden, hun tegenstander op alle mogelijke manieren letsel toebrengend. Hun erecode eiste echter dat zij elkaar niet doodden en als iemand deze ongeschreven wet overtrad, werd hij door de anderen gedood.

Ero Shan en ik, en de plaats waar Californië zou moeten liggen, waren een dankbaar onderwerp van gesprek.

„Het is een klein land, dat niet in oorlog met ons is, vertelde een der mannen, die ons gevangen genomen hadden. „Zij willen naar Hangor om te vragen hoe zij dit land kunnen verlaten en terug kunnen keren naar Californië.”

Dit verwekte algemene hilariteit.

„Als je in Hangor bent, ga je rechtstreeks naar Jeft,” riep een der mannen. „En dan zeg je maar dat je iemand hebben moet, die je de weg naar Californië wijst.”

Toen barstte het gehele gezelschap opnieuw in onbedaarlijk lachen uit.

„Wat is daar zo grappig aan?”, vroeg ik.

„Als je Jeft kende, zou je het zeker ook grappig vinden,” klonk het terug.

„Wie is Jeft?”

„Onze koning. En een echte koning ook. Sinds Jeft jong is, heeft nog nooit een slaaf kans gezien uit Hangor weg te komen.”

„Jullie brengen ons naar Hangor om slaven van ons te maken?”, vroeg ik.

„Natuurlijk,” antwoordde de man, die ons gevangen genomen had.

„Ben je wel eens meer slaaf geweest?”, vroeg een ander.

„Ja,” antwoordde ik.

„Zo lang je nog geen slaaf bij Jeft geweest bent, kun je niet meepraten over slavernij. Eerst dan zul je recht van spreken hebben, als je het uithoudt ten minste.”

Korte tijd later kregen wij toestemming om te gaan slapen. Wij zochten ons een plaatsje aan de rand van het kamp.

„Die Jeft moet een aardige kerel zijn,” zei Ero Shan peinzend.

„De Myposiërs waren ook geen aardige kerels, en de Brokols en de Vooyorgans ook niet,” zei ik. „Ik ben hun gevangene geweest en toch heb ik kans gezien om te ontsnappen.”

„Laten wij dan maar hopen dat het geluk je niet in de steek laat,” mompelde Ero Shan en viel in slaap.

De volgende ochtend in alle vroegte zetten zij ons op een paar zorats en stuurden ons onder bewaking van vijf man naar Hangor, waar wij in de loop van de middag aankwamen.

Hangor is een lelijk vies stadje met nauwe, morsige straatjes, met aan weerszijden krotten, die nauwelijks de naam van woningen verdienen. Slonzige vrouwen zaten voor de deuren en verwaarloosde kinderen speelden in het straatvuil.

Het huis van de jong, waar wij rechtstreeks heen gevoerd werden, was iets groter doch niet minder vervuild als de andere.

Toen wij voor hem geleid werden zat Jeft op een open binnenplaats. Hij was een man met een woest, onheilspellend uiterlijk, gekleed in een morsige lendedoek, waarvan de kleuren geheel verbleekt waren en met op het hoofd een tulband, die er al even onsmakelijk en onaantrekkelijk uitzag. Hij dronk uit een geweldige kroes, maar morste het grootste deel van de inhoud over zijn kin en borst.

„Wie zijn dat?”, bulderde hij toen wij voor hem stonden.

„Twee mannen uit Californië, gevangenen van de Pangans, die echter tijdens de gisteren geleverde gevechten ontvlucht zijn,” antwoordde een der bewakers.

„Zo, uit Californië,” briepte Jeft, „Zeker een van die Californische zorat-dieven, hè?”

„Oh,” zei ik, „u weet dus waar Californië ligt.”

„Natuurlijk weet ik dat,” bulderde hij. „Wat denk je wel! Dat ik lieg? Wat komen jullie hier eigenlijk doen en hoe haal je het in je hoofd om mij een leugenaar te noemen?”

„Ik heb u geen leugenaar genoemd,” zei ik. „Ik vond het juist heel prettig dat u weet waar Californië ligt.”

„Nu zeg je al weer dat ik een leugenaar ben. Als ik zeg dat jij beweert dat ik een leugenaar ben, heb je dat ook beweerd.”

„Toch ben ik blij dat u zo goed op de hoogte bent van Californië,” hield ik vol.

„Niet waar,” briepte hij razend van drift, „je denkt dat ik niets van Californië weet; je denkt dat ik nooit in Californië geweest ben. Zo! Je denkt dus dat ik nooit in Californië geweest ben, terwijl ik je zeg, dat het wel waar is. Wat zoek je hier eigenlijk? En waarom probeer je ruzie te maken?”

Ik gaf geen antwoord en dit maakte hem nog driftiger. „Waarom geef je geen antwoord?”, snauwde hij.

„Waarom zou ik antwoord geven als alle antwoorden u al bekend zijn,” zei ik. „U kent zelfs een land, waarvan u nog nooit eerder gehoord hebt en dat 26.000.000 mijl van Amtor verwijderd ligt. Je weet zelf niet wat je zegt, Jeft, en als ik verzuimd heb je een leugenaar te noemen, doe ik het nu.”

Ik wist dat wij van deze man niets goeds te verwachten hadden en dat alles wat ik zeggen zou, het nòch gemakkelijker, nòch moeilijker voor ons maken zou. Hij was een domme, ontaarde tyran, die tot alles in staat was. Mijn woorden hadden echter een geheel andere uitwerking op hem dan ik verwacht had. Hij haalde onverschillig zijn schouders op en nam een grote slok uit zijn kroes, waarschijnlijk om zijn verlegenheid te verbergen. Toen zei hij tegen de mannen, die ons voorgeleid hadden: „Breng hen naar Stalar en laat hij er zelf voor zorgen dat zij aan het werk gezet worden.”

L.

Door bochtige straten, waar het vuil ons dikwijls tot aan de enkels kwam, werden wij naar de buitenkant van de stad gebracht en daar, in een morsig huis, dicht bij de stadsmuren, overgeleverd aan Stalar. Hij was een lange kerel, met een wrede mond en dicht bij elkaar geplaatste ogen. Hij droeg twee r-straal revolvers en op de tafel voor hem lag een zweep.

„Waar komen jullie vandaan?“, vroeg hij.

„Uit Californië,“ gaf ik ten antwoord.

Nauwelijks had ik dit gezegd of hij sprong op en greep de zweep.

„Lieg niet,“ schreeuwde hij, „jullie zijn Pangans!“

Ik haalde mijn schouders op. „Best, zoals je wilt. Wat die rest van die smerige bende van jullie denkt, interesseert me niet.“

De zweep boven zijn hoofd zwaaiend, kwam hij op mij af.

„Jij schijnt wel een lesje nodig te hebben, slaaf,“ bromde hij dreigend.

Ik keek hem onvervaard aan en zei langzaam: „Als je mij durft slaan, vermoord ik je. En als je denkt dat ik dat niet kan, probeer het dan maar.“

De lafaard deinsde achteruit. „Wie heeft gezegd, dat ik je slaan wil?“, vroeg hij. „Ik heb gezegd, dat ik je een lesje wilde geven en ik ben – maar ik heb nu geen tijd om mij met jullie te bemoeien. Vooruit naar binnen!“ Hij ontsloot een deur in de buitenmuur van het gebouwtje, waar achter zich een ruimte bevond volgestopt met mannen, bijna alle krijgsgevangenen van de Pangan vloot.

Een der eersten, die ik herkende, was Banat, de Pangan officier, die ons vriendelijk behandeld had. Hij keek vreselijk neerslachtig, maar toen hij ons zag, vermande hij zich en kwam naar ons toe.

„Ik dacht dat jullie ontvlucht waren,“ zei hij.

„Dat dachten wij ook,” antwoordde ik.

„Mijn manschappen op jullie schip vertelden dat jullie ontkomen waren naar de heuvels.”

„Daar zijn wij ook geweest, maar later zijn we naar de 975 terug gegaan om voedsel te halen en toen werden we overvallen door een bende Hangor herders. Hoe is de behandeling hier?”

Hij toonde ons een aantal open wonden. „Zo,” antwoordde hij. „De stad wordt uitgebreid en zij trachten met de zweep spoed achter deze uitbreiding te zetten.”

„Ik geloof niet dat ik mij dat kan laten welgevallen,” zei ik.

„Wees verstandig,” zei hij. „Ik heb gisteren gezien dat twee mannen zich verzetten en zij werden op de plaats doodgeschoten.”

„Dat zou de gemakkelijkste uitweg zijn,” zei ik.

„Dat heb ik ook wel eens gedacht, maar men hecht toch veel meer aan het leven dan men denkt. Hopen kan men altijd.”

„Misschien vindt Carson er wel wat op,” zei Ero Shan. „Hij heeft het gewaagd de jong te weerstaan en voor Stalar was hij ook niet bang. Beiden hebben bakzeil gehaald.”

„De slavendrijvers, die ze hier hebben, halen nooit en te nimmer bakzeil,” zei Banat. „Die hebben niet de mentaliteit van een nobargan.”

Na enige tijd kwam een aantal vrouwen de ruimte binnen en bracht ons voedsel. Het was een onsmakelijke ratjetoe in even onsmakelijke nappen en de porties waren veel te klein.

„Wat zijn dat voor vrouwen?”, vroeg ik aan Banat.

„Slavinnen,” antwoordde Banat. „Hun lot is nog veel erger dan het onze.”

„Dat kan ik mij voorstellen,” zei ik, denkend aan de beestachtige wezens, die in Hangor voor mannen doorgaan.

De volgende ochtend kregen wij een dergelijk maal en werden wij aan het werk gezet. En als ik zeg werk, bedoel ik werk. Wij moesten het rotsgesteente uithouwen en wegdragen, dat gebruikt werd voor de muur en het nieuwe staketsel. Ongeveer dertig slavendrijvers met r-straal revolvers en zweepen hielden toezicht. En zodra zij iemand zagen, die zich slechts even het zweet van het gezicht veegde, sloegen zij toe.

Ik was aan het werk gezet op korte afstand van de muur, waar, naar ik ontdekte vrouwen bezig waren de specie te bereiden. Na enige tijd verscheen Stalar en keek zoekend rond, en ik had het idee, dat hij op zoek was naar mij. Ten slotte ontdekte hij me.

„Hoe werkt deze slaaf?“, vroeg hij aan de slavendrijver, die het toezicht over ons had.

„Tot nu toe goed,“ antwoordde de man. „Hij is geweldig sterk. Hij kan zwaarder lasten tillen dan wie ook.“

„Houd hem in de gaten,“ zei Stalar, „en sla er op los tot hij om genade kermt als hij lui wordt of lastig. Want dat hij een lastpost is, weet ik.“ Toen ging hij verder.

„Wat heeft Stalar tegen je?“, vroeg de bewaker toen de opper-slavendrijver uit het gezicht verdwenen was.

„Heb ik geen flauw idee van,“ antwoordde ik. „Maar misschien denkt hij dat ik een Pangan ben.“

„Ben je dat dan niet?“

„Neen,“ antwoordde ik, maar werkte haastig door, uit angst dat de kerel naar een motief zocht om mij te kunnen slaan. Ik was tot de conclusie gekomen dat het dom zou zijn hen tegen mij in het harnas te jagen. Want dan zouden zij mij ter dood brengen en ik koesterde nog altijd hoop opnieuw met Duare verenigd te worden.

„Stalar is een bandiet,“ zei de bewaker.

„Zo,“ zei ik. „Hij heeft mij nog nooit kwaad gedaan.“

„Wacht maar,“ zei de man, „dat komt nog wel. Ik weet aan

wat hij zei, dat hij iets tegen je in zijn schild voert.”

„Hij hoopte dat jij klachten over mij had?”

„Zo is het,” knikte de bewaker. „Maar ga maar rustig verder met je werk; van mij zul je geen last hebben. Ik voel er niets voor om de slaven af te ranselen. Dat laat ik aan anderen over.”

„Je bent de kwaadste nog niet, geloof ik,” zei ik.

Nadat ik een aantal rotsblokken de vereiste afmetingen gegeven had, kreeg ik opdracht ze naar de stadsmuren te brengen. De bewaker bij de muren zei mij waar ze te deponeren, en ik legde ze neer naast een slavin, die bezig was de metselkalk te bereiden. De slavin wendde zich om en keek op, en de adem stakte mij in de keel – het was Duare.

Ik wilde iets zeggen, maar zij legde waarschuwend haar vinger tegen haar lippen en toen fluisterde zij: „Als zij bemerken dat wij met elkaar praten, worden wij afgeranseld.”

Ik voelde een brandende slag op mijn rug en keerde mij om en zag de man, die dit gedeelte van de muur bewaakte. „Wat heb jij hier te lanterfantten,” beet hij mij toe.

Mijn eerste opwelling was hem te vermoorden, maar toen dacht ik aan Duare. Ik wist dat ik mij alles moest laten welgevalen, daar ik nu in leven blijven moest. Ik keerde mij om om nieuwe stenen te gaan halen. De kerel sloeg mij opnieuw, de zweep kronkelde zich om mijn lichaam en het bloed schoot te voorschijn.

Toen ik bij mijn stapel rotsblokken terug kwam, zag deze bewaker de wonden op mijn lichaam. „Hoe kom je daar aan?”, vroeg hij.

„Heeft de bewaker bij de muur mij geleverd,” gaf ik ten antwoord. „Hij zei dat ik stond te lanterfantten.”

„Is dat waar?”

„Je weet dat ik altijd hard werk,” gaf ik ten antwoord.

„Ja, dat moet ik toegeven. De volgende keer ga ik zelf mee.”

Ik nam een flink aantal blokken, veel meer dan elke andere slaaf torsen kon, en keerde naar de muur terug, ditmaal in gezelschap van mijn bewaker. Toen ik de blokken bij Duare neerlegde, schoof ik met mijn arm langs haar heen. „Moed gehouden,” fluisterde ik haar toe. „Ik vind wel een uitweg.”

Toen ik mij oprichtte, kwam de bewaker van de muur op mij toe.

„Sta je weer te lanterfanten?”, riep hij, terwijl hij dreigend zijn zweep ophief.

„Hij stond niet te lanterfanten,” verdedigde mijn bewaker mij. „Laat hem met rust. Hij staat onder mijn toezicht.”

„Ik sla wie ik wil,” verklaarde de bewaker van de muur. „En jou ook, als ik daar zin in heb.” En hij liet de zweep op de rug van de bewaker neerkomen. Ik sprong toe en ontrukte hem zijn zweep. Het was dom van mij, maar ik kon mij niet langer beheersen. Ik ontnam hem de zweep zo gemakkelijk alsof hij een zuigeling was. En toen hij zijn toevlucht nam tot zijn r-straal revolver, ontrukte ik hem ook deze.

Thans kwam Stalar naderbij. „Wat is hier aan de hand?”, vroeg hij.

„Deze slaaf heeft geprobeerd mij te vermoorden,” zei de bewaker van de muur. „Hij behoort dood geranseld te worden.”

Duare keek met angstige ogen toe – angst voor wat er met mij gebeuren zou. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik mij ook niet op mijn gemak voelde, want mijn korte ondervinding met deze wrede, sadistische bewakers deed mij vermoeden dat Stalar bevel zou geven het voorstel van de bewaker ten uitvoer te brengen. Toen kwam mijn eigen bewaker tussenbeide.

„Als ik jou was, Stalar, zou ik het niet doen,” zei hij. „Deze bewaker vond het nodig mij te slaan en de slaaf is mij te hulp gekomen. Hij heeft de man alleen ontwapend, meer niet. Hij heeft hem geen letsel toegebracht.”

Ik zag duidelijk dat Stalar woedend was, doch hij zei alleen:

„Aan het werk, jullie en vlug! En zorg er voor dat zoiets niet nogmaals voorkomt.” Toen viel zijn oog op Duare.

„Aan het werk, slavin,” snauwde hij haar toe en hief zijn zweep op om haar te slaan. Ik plaatste mij voor haar. „Pas op!”, riep ik.

Stalar aarzelde. Hij zal nooit geweten hebben hoe dicht hij op dit ogenblik bij de dood was, maar hij was door en door laf en doodsbang voor mij.

„Aan 't werk!”, herhaalde hij en keerde zich op zijn hielen om en slenterde weg.

Ik keerde met mijn bewaker naar mijn stapel rotsblokken terug. „Wel bedankt,” zei ik. „Dat zal ik nooit vergeten. Maar ben je niet bang in moeilijkheden te komen?”

„Nee,” zei hij. „Jeft, de jong, is mijn oom.”

Ik keek hem verwonderd aan. „Ik moet zeggen,” liet ik mij ontvallen, „dat je niet erg op je oom lijkt.”

Tot mijn oplichting begon de bewaker te lachen. „Mijn moeder was een Pangan slavin,” legde hij uit. „Ik geloof dat ik op haar lijkt. De Pangans zijn niet wreed van aard.”

Deze bewaker, wiens naam Omat was, had getoond een zo sympathiek karakter te bezitten, dat ik meende het wel te kunnen wagen hem om een gunst te verzoeken. Ik was juist van plan te beginnen, toen hij er zelf over begon.

„Waarom heb je je leven in de waagschaal gesteld door die slavin tegen Stalar te beschermen?”, vroeg hij. „Zonder dat had je het toch zeker al moeilijk genoeg, zou ik denken.”

„Zij is mijn vrouw,” gaf ik ten antwoord. „Wij werden gevangen genomen door de Falsans en van elkaar gescheiden. Ik wist niet wat er van haar geworden was, tot ik haar hier metselkalk bereiden zag. Ik wou dat ik eens met haar kon praten.”

Omat dacht een ogenblik na en zei toen: „Misschien weet ik er wel wat op. Je werk is goed en ik geloof niet dat je moeilijkheden veroorzaken zou als men je met rust liet. Je

hebt twee maal zo veel werk verzet als een ander, en je hebt het gedaan zonder morren.”

LI.

Die avond, toen de slavinnen ons eten brachten, zag ik dat Omat met het toezicht belast was. Hij riep mijn naam, en toen ik antwoordde en naar hem toe ging, zag ik dat Duare bij hem was. Ik had haar niet eerder gezien, doordat zij achter een andere slavin stond.

„Hier is je vrouw,” zei Omat. „Zij mag bij je blijven, terwijl je eet, en je hoeft je niet te haasten.”

Ik drukte Duare innig de hand en wij zetten ons tezamen in een hoek op de grond, zo ver mogelijk verwijderd van de andere slaven. In het begin konden wij geen van beiden een woord zeggen; wij zaten zwijgend hand in hand.

Eindelijk fluisterde Duare: „Ik dacht, dat ik je nooit terug zou zien. Welk wonderlijk lot heeft ons hier in Hangor weer tezamen gebracht?”

„De Voorzienigheid is zo vriendelijk voor ons geweest,” antwoordde ik, „dat zij misschien probeert het op deze manier een beetje goed te maken. Maar wat is er met je gebeurd, en hoe kom je hier?”

„Het is geen vrolijk verhaal,” zuchtte Duare.

„Dat weet ik, liefste,” zei ik. „Begin maar met wat je gedaan hebt nadat je Vantor die dolk in het hart gestoken hebt. Want natuurlijk ben jij het geweest, die hem gedood hebt.”

Duare knikte. „Ja. Het was middernacht. Iedereen aan boord sliep, ook de schildwacht bij de deur, die open stond. Ik liep eenvoudig naar buiten. Dat was gemakkelijk genoeg, maar ik wist niet welke richting in te slaan. Ik had slechts één gedachte: te vluchten en mij te verstoppen, want ik wist dat zij mij, als zij mij vonden, ter dood zouden brengen voor wat

ik gedaan had. Toen de dag aanbrak, legde ik mij in het hoge gras en viel in slaap. Toen ik ontwaakte zag ik de Falsan vloot in oostelijke richting trekken. Ik wist dat jij je op een der schepen bevond en hoewel ik dacht dat ik je nooit terug zou zien, sloeg ik ook deze richting in om toch zo dicht mogelijk bij je te zijn.

„Na enige tijd kwam ik bij een riviertje, waar ik dronk en mij waste, en na mij verfrist te hebben trok ik verder. Maar inmiddels was de vloot uit het gezicht verdwenen. En toen, in de loop van de middag, zag ik zo'n klein verkenningsvaartuig aankomen en verstopte mij. Maar blijkbaar hadden zij mij reeds gezien, want zij kwamen rechtstreeks naar mijn schuilplaats. Wel zes van die vreselijke Hangors verlieten het schip en namen mij gevangen. Ik begreep onmiddellijk dat een poging tot ontvluchten even dwaas als nutteloos zou zijn. Ik kwam weldra tot de ontdekking dat deze Hangors een wreed en gevoelloos volk zijn en dat ik van hen niets goeds te verwachten had. Als echte bandieten, was elke buit hun welkom. Zij sturen deze schepen voortdurend uit, soms in grote getale, en vooral na een gevecht tussen de Falsans en de Pangans, om de achtergelaten schepen te beroven en gevangenen te maken.

Het schip, waar ik heen gebracht werd, was speciaal uitgestuurd voor het gevecht dat op handen was, doch alles wat zij onderweg konden oppikken was even welkom. Zij zetten hun tocht voort in westelijke richting en vonden onze vernielde anotar. Zij wisten niet wat het was, en toen ik het hun vertelde, wilden zij mij niet geloven, en een van hen maakte zich zo driftig, dat ik dacht dat hij het besterven zou, en dat alleen omdat hij meende dat ik tegen hem loog. Soms denk ik dat de meesten van deze mensen volkomen gek zijn.”

„Ik ben er wel zeker van,” zei ik. „Geen enkel normaal mens kan zo wreed zijn en zo onredelijk zijn als sommige van deze Hangors. Maar ga verder.”

„Veel meer is er niet te vertellen,” vervolgde Duare haar verhaal. „Zij plunderden de anotar zo grondig mogelijk, vernielden de instrumenten en de motor en keerden terug naar Hangor. En hier ben ik, en hier ben jij.”

„In elk geval zijn we weer bij elkaar,” zei ik. „Dat is ten minste iets. Nu kunnen wij plannen voor onze ontvluchting maken.”

„Jij bent en blijft een optimist,” glimlachte Duare.

„Ik ben wel eens meer ontvlucht,” hielp ik haar geheugen.

„Dat weet ik wel,” zuchtte zij, „maar dit lijkt zo volkomen hopeloos. Ook al zien wij kans om uit Hangor weg te komen, kunnen wij toch het land niet verlaten. Onze geliefde anotar is geheel vernield en naar ik gehoord heb is de zuidelijke bergketen volkomen ontoegankelijk. En het land krioelt van vijandelijke elementen.”

„Toch weiger ik de hoop op te geven,” zei ik.

„Wat is er van die arme Ero Shan geworden?”, vroeg Duare na een ogenblik van zwijgen.

„Hij is hier,” gaf ik ten antwoord. „En ik heb hier nog een andere vriend ook, een Pangan officier, genaamd Banat. Met ons vieren vinden wij er wel iets op om hier weg te komen. Maar zeg eens, waar slaap je?”

„Aan de andere kant van die muur. Het mannen- en het vrouwenverblijf liggen naast elkaar. Ik heb gehoord dat ze vroeger bij elkaar gestopt werden, maar er werd zoveel gevochten en er werden zoveel slaven gedood, dat men er toe moest overgaan ze te scheiden.”

De slaven waren inmiddels klaar met eten en de slavinnen kwamen terug om de lege nappen te halen. Omat kwam mee en wenkte Duare. Wij stonden op. Ik nam haar in mijn armen. Voor een ogenblik slechts; toen was zij verdwenen. Het was heerlijk haar voor mij alleen gehad te hebben, al was het slechts kort geweest; ik voelde mij hoopvoller gestemd dan in lange tijd, hoewel ik bekennen moet dat het een zeer zwak-

ke hoop was. Toen Duare weg was, voegde ik mij bij Ero Shan en Banat.

„Waarom ben je niet even naar ons toe gekomen?“, vroeg ik aan Ero Shan.

„Jullie hebben zo weinig gelegenheid om met elkaar te praten, dat ik je niet graag ook maar van één minuut beroofd had.“

„Zij heeft naar je gevraagd,“ ging ik voort, „en ik heb haar verteld dat je hier bent en dat wij ook een vriend gevonden hebben in Banat. En dat wij met ons vieren er wel iets op zullen vinden om te ontsnappen.“

„Wat je ook bedenkt, op mij kun je rekenen,“ zei Banat. „Ik vind nog net zo lief de dood bij een poging tot ontvluchting dan hier te moeten blijven om dood geranseld te worden.“

De volgende dag zette Stalar mij ergens anders aan het werk. Ik werd met twaalf andere slaven, aan wie hij om de een of andere reden een bijzondere hekel had, naar een grote corral gestuurd, waar een aantal zorats gehouden werden. Het vuil lag er zo hoog, dat de dieren er tot halverwege hun poten in weg zakten en zich slechts met de grootste moeite bewegen konden.

Hoewel het werk afschuwelijk en vernederend was, had het toch een voordeel en wel, dat de bewakers ons niet dicht genoeg konden naderen om ons met hun zwepen te bewerken. En daar zij niets voor de bergen vuil voelden, zetten zij zich op de omheining van palen en riepen ons de grofste verwensingen toe.

Zo lang wij de mestwagens vulden ging het dus nog wel, maar het werd anders toen wij ze een mijl buiten de stad moesten brengen, waar zij ontladen werden en waar de inhoud gebruikt werd om de velden te bemesten, waar groenten en graan geteeld werden om de zorats te voeden. Toen konden de bewakers ons wel naderen en haalden hun schade

meer dan in. Een der bewakers ontdekte al spoedig dat ik veel sterker en veel sneller was dan de andere slaven; hij koos mij er uit als zijn speciaal slachtoffer en maakte er een spelletje van. Hij begon te wedden met een tweede bewaker dat ik sneller kon laden, zwaarder lasten kon sjouwen en ze sneller naar de stortplaats kon brengen dan een der andere slaven. En om mij aan te sporen, bewerkte hij mij met zijn zweep.

Ik schikte mij omdat ik Duare gevonden had en ik mijzelf niet in gevaar wilde brengen.

De andere bewaker had een krachtige slaaf uitgezocht om mee te wedden en ranselde er onbarmhartig op los om hem tot sneller werken aan te zetten. Er werd gewed om het aantal karrevrachten dat wij in de loop van de dag naar de stortplaats zouden brengen en voor elke vracht, die de ene slaaf meer reed dan de andere zou een zeker bedrag betaald worden.

Het bleek al spoedig dat ik het voor mijn bewaker winnen zou, maar de kerel was zo hebzuchtig, dat hij mij voortdurend ranselde tot ik bedekt was met open wonden en het bloed mij langs het lichaam stroomde.

Ondanks mijn woede en mijn pijn beheerste ik mij tot ik voelde dat het niet langer ging. Die keer ging ik later dan de anderen naar de stortplaats en keerde daardoor ook later naar de corral terug. Ik was dus bij de stortplaats met mijn bewaker alleen, op een mijl afstand van de stad. Ik ben zeer sterk, maar thans was ik toch een uitputting nabij. Ik wist dat het mijn dood zou zijn als dit nog langer zo verder ging en daarom keerde ik mij eensklaps op en keek hem aan, leunend op de mestvork, waarmede ik gewerkt had.

„Als je niet zo'n idioot was,” zei ik langzaam, „zou je mijn zowel als je eigen energie niet verspillen met mij te ranselen. Het duurt op deze manier niet lang meer of het ontbreekt mij aan de kracht om de volle kar weg te brengen.”

„Houd je mond,” riep hij mij toe, „en ga aan je werk!” En weer hief hij zijn zweep op.

Ik sprong op hem af en ontrukte hem de zweep en toen hij zijn revolver wilde trekken, dreef ik hem de mestvork in de borst.

De tanden moeten hem het hart doorboord hebben, want hij stierf bijna onmiddellijk. Ik bukte mij over het levenloze lichaam en ontnam het de r-straal revolver, die ik in mijn lendedoek verborg. Daarna legde ik het naast de kar en stortte er de inhoud op uit tot het geheel bedekt was – een vuil ding, begraven onder vuil.

LII.

Ik had een bewaker vermoord en begreep zeer goed welke de straf zou zijn, maar ik hoopte dat ik het bewijs van mijn daad voldoende verborgen had om ontdekking te voorkomen. Als het lichaam niet gevonden werd, zouden zij mij moeilijk kunnen beschuldigen. Zij zouden zelfs niet weten dat er een misdaad gepleegd was. Ik moet echter eerlijk bekennen dat ik wel een beetje zenuwachtig was toen ik alleen naar de corral terugkeerde, en ik werd nog zenuwachtiger toen de andere bewaker, die de weddenschap aangegaan was, mij aansprak.

„Waar is je bewaker?”, vroeg hij.

„Hij is dadelijk terug gegaan,” gaf ik ten antwoord. „Hij was bang dat je de slaaf, op wie je gewed had, door de slaven van andere bewakers zou laten helpen. Hij wilde je op heter daad betrappen.”

„Onzin!”, snauwde de kerel rondkijkend. „Waar is hij?”

„Hij moet hier zijn,” antwoordde ik. „Bij mij is hij in elk geval niet,” En toen begon ik opnieuw mijn kar vol te laden.

De verdwijning van mijn bewaker zou tot een zeer geheimzinnige zaak geworden zijn, als de andere bewaker het ver-

teld had, maar dat deed hij niet. Hij was te gemeen en te hebzuchtig. Hij zei me niet zo hard te werken, want dat hij me anders zou dood ranselen.

„Als je me tegen de andere bewakers in bescherming neemt, zal ik zo langzaam werken, dat je het vast en zeker wint,” bood ik aan.

„Dat is je geraden ook,” bromde hij. En zo had ik het de rest van de middag tamelijk gemakkelijk.

Toen het werk afgelopen was, maakte de bewaker, die de weddenschap gewonnen had, zich ernstig bezorgd.

Er was immers niemand die hem nu het gewonnen geld uitbetaalde.

„Weet je zeker dat je bewaker naar de corral terug is gegaan?”, vroeg hij mij.

„Toen hij weg ging zei hij dat hij het van plan was,” gaf ik ten antwoord. „Maar ik was zo hard bezig, dat ik verder niet op hem gelet heb.”

„Het is vreemd,” zei hij. „Ik snap er niets van.”

Toen de slavinnen ons die avond eten brachten, was Omat er niet bij, maar Duare wel en zij was het, die mij mijn nap bracht. Ero Shan en Banat stonden naast mij. Ik had hun een stoutmoedig plan voorgelegd en zij waren het met mij eens dat wij het wagen moesten, ook al zou het misschien onze dood zijn.

Toen Duare ons naderde, plaatsten wij ons om haar heen om haar aan het oog der bewakers te onttrekken. Daarna schoven wij naar een afdak, waar onder de slaven sliepen.

Duare zette zich op de grond en wij zetten ons dicht om haar heen, onttrokken haar zo goed mogelijk aan het oog. Er waren slechts twee bewakers, die druk met elkaar in gesprek waren. Een was meegekomen met de slavinnen en als deze met de lege nappen terug gingen, zou hij mee gaan. De bewakers hadden 's avonds altijd slaap en lieten ons met rust zo lang niet de een of andere slaaf ruzie zocht.

Terwijl ik at vertelde ik Duare wat wij van plan waren en eensklaps zag ik tranen in haar ogen.

„Waarom die tranen?“, vroeg ik. „Wat scheelt er aan?“

„Je arme lichaam is bedekt met wonden,“ zei ze. „Wat moeten zij je vandaag geslagen hebben.“

„Het was het mij wel waard,“ zei ik, „want de man, die het gedaan heeft, is dood en ik heb zijn revolver. Deze wonden genezen wel weer en wij hebben nu een kans om te ontkomen.“

„Ik ben blij dat je hem gedood hebt,“ zei Duare. „Ik zou het afschuwelijk gevonden hebben verder te moeten leven met de gedachte dat iemand, die je zo behandeld heeft, nog in leven is.“

Na enige tijd haalden de slavinnen de lege nappen op, en wij waren bang dat een van hen Duare zou zien en haar zou verraden. Maar of zij haar ontdekten of niet, niemand zei iets en zij waren weldra verdwenen en hun bewaker met hen.

Wij wachtten tot middernacht, tot het geheel stil was en alle slaven sliepen. De enige bewaker zat met zijn rug tegen de poort die toegang gaf tot de corral, waar ik die dag gewerkt had. Een tweede poort gaf toegang tot de stad en een derde tot het verblijf der vrouwelijke slaven, doch het was niet nodig deze twee laatste te bewaken, daar geen enkele slaaf in een van deze richtingen zou kunnen ontkomen. Ik stond op en trad op de bewaker toe, en daar hij dommelde zag hij me eerst toen ik vlak voor hem stond. Toen sprong hij op.

„Wat doe je hier?“, snauwde hij.

„Ssst!“, fluisterde ik. „Ik heb zoëven iets gehoord, dat je interesseren zal.“

„Wat dan?“, vroeg hij.

„Niet zo luid,“ fluisterde ik. „Als zij te weten komen, dat ik het je verteld heb, slaan ze me dood.“

Hij trad dichter op mij toe, een en al nieuwsgierigheid nu. „Wat is het?“

„Vier slaven zijn van plan vannacht te ontvluchten,” antwoordde ik. „Een van hen wil eerst jou doden. Houd je stil en kijk voorzichtig naar links. En toen hij zijn hoofd omwendde, nam ik de revolver van onder mijn lendedoek, zette hem de loop op de borst en drukte op het knopje. Zonder een geluid te geven stierf hij, viel voorover op zijn gezicht. Ik bukte mij en zette hem met zijn rug tegen de muur naast de poort. Toen nam ik hem zijn revolver af en ontdekte omkijkend, dat Duare, Ero Shan en Banat op hun tenen naderbij kwamen.

Wij bewaarden het zwijgen en ik opende de poort. Zij traden naar buiten, ik volgde en trok de poort geruisloos achter mij dicht.

Ik gaf de tweede revolver aan Ero Shan en ging hen toen voor naar de corral, waar de zorats stonden. Op de tenen liepen wij tussen de dieren rond, kalmeerden hen met liefkozende woorden, want het zijn zenuwachtige, nukkige dieren. Zij liepen heen en weer en probeerden ons te ontwijken, maar ten slotte gelukte het ons er een te vangen, door hem bij het oor te vatten, wat de manier is om hen te leiden en in bedwang te houden.

Wij brachten ze naar de poort, die ik opende en toen stegen wij op. Deze dieren worden bereiden zonder zadel en zonder teugels, men leidt ze en brengt ze tot staan door aan de lange, afhangende oren te trekken. Een ruk aan het rechter oor doet hen naar rechts gaan, een ruk aan het linker naar links. Als men aan beide oren te gelijk trekt, blijven zij staan. Sneller gaan zij als men hun flanken met de hakken bewerkt en langzamer als men hen zacht aan beide oren trekt.

Daar de corral zich buiten de stad bevindt waren wij, voorlopig ten minste, vrij. En zodra wij de stad een goed eind achter ons hadden, zetten wij onze zonderlinge rijdieren tot de grootst mogelijke spoed aan.

Wij gunden de zorats die nacht geen rust, maar ons zelf

evenmin. Wij moesten voordat de ochtend aanbrak het kamp der herders achter ons hebben. Eerst dan zouden wij betrekkelijk veilig zijn.

Het was een vermoeiende rit, maar wij voelden dat wij zouden slagen. De heuvelreeks links van ons diende ons tot gids en de grote ogen der zorats verschaften hun de mogelijkheid in het vage licht van een Amtoriaanse nacht de dingen om hen heen te onderscheiden.

Duare en ik reden naast elkaar en Banat en Ero Shan dicht achter ons. De zorats liepen – ten gevolge van de dikke eeltkussens onder hun poten – geruisloos, en wij bewogen ons als spoken door de duisternis.

Eensklaps kwam Ero Shan naast mij rijden. „Wij worden achtervolgd,” hijgde hij. „Ik heb zoëven omgekeken en heb een troep ruiters gezien. Ze winnen gestadig terrein.”

„Geef Banat je revolver,” zei ik, „en rijd dan verder met Duare. „Aan boord van de 975 zul je voldoende wapens en amunitie vinden.”

„Neen,” zei Duare op een toon, die geen tegenspraak duldde, „wij blijven bij elkaar, wat er ook gebeuren moge.”

Ik wist dat het – als zij op deze toon sprak – nutteloos was mij tegen haar besluit te verzetten. En dus zei ik hun dat wij nog sneller zouden moeten rijden en zette mijn zorat tot nog groter spoed aan.

Zij mogen niet mooi zijn, maar het zijn werkelijk buitengewone rijdieren. Zij zijn bijna zo snel als een hert en bezitten een geweldig uithoudingsvermogen. Maar zij hadden reeds een lange tocht achter de rug en ik wist niet hoe lang zij het nog konden volhouden.

Omkijkend zag ik iets dat een grote troep ruiters leek, die snel op ons won. „Dat zal wel op een gevecht uitdraaien,” zei ik tegen Ero Shan.

„Wij kunnen er in elk geval een paar onschadelijk maken,” antwoordde hij.

„Ik wil niet naar Hangor terug!”, riep Duare. „Ik ga niet terug! Dood mij voordat zij ons te pakken krijgen, Carson! Beloof mij dat je het doen zult.”

„Als ik hun in handen val,” antwoordde ik, „moet jij doorrijden naar de 975.” En toen vertelde ik haar hoe zij de motor bedienen moest, die volkomen gelijk was aan die van de anotar, waarmee zij zo goed op de hoogte was. De brandstof voor de 975 was de zelfde als die welke wij voor de anotar gebruikten. Na een kort protest beloofde zij te doen wat ik verlangde; zij zou proberen de 975 te vinden en een weg te zoeken door de zuidelijke bergketen, waarachter, naar wij aannamen, Korva lag. En toen waren onze achtervolgers ons vlak op de hielen.

LIII.

Toen ik mij op mijn viervoeter omwendde, mijn r-straal revolver opgeheven, van plan mijn leven zo duur mogelijk te verkopen, hoorde ik Ero Shan lachen en een ogenblik later stemde ik met hem in.

„Waar lach je om?”, vroeg Duare.

„Kijk zelf maar,” antwoordde ik. „Onze achtervolgers zijn de zorats, die oorspronkelijk in de corral achtergebleven zijn. Zij schijnen zo naar hun kameraden verlangd te hebben, dat zij hen zijn gaan zoeken.”

Kort voor het aanbreken van de dag passeerden wij het kamp van de herders en enige uren later zagen wij in de verte de 975, op dezelfde plaats waar wij het landschip achter gelaten hadden. Ik was bang dat de herders het ontdekt hadden en het onherstelbaar vernield hadden, maar toen wij het bereikt hadden, bleek het nog in de zelfde staat te verkeren als waarin wij het hadden achtergelaten. Wij lieten de zorats echter niet vrij alvorens ik de motor had nagekeken en tot mijn grote voldoening tot de overtuiging was gekomen dat de

975 in alle opzichten zijn plicht zou doen. Toen gaven wij de zorats de vrijheid, en onmiddellijk voegden zij zich bij hun metgezellen.

Ik zei Ero Shan en Banat dat zij, als de nood aan de man kwam, het geschut aan stuurboord, aan bakboord en op de achterstevan zouden moeten bedienen en dat Duare dan bij mij op de voorstevan zou blijven, om 't geschut aldaar te bedienen. Wij verwachtten echter geen van allen dat het zo ver komen zou.

Banat wilde graag naar Hor terug, waar hij – naar hij beweerde – met open armen ontvangen zou worden. Maar ik voelde er niets voor Duare nogmaals aan gevaar bloot te stellen en Hor kon heel goed opnieuw in handen der Falsans zijn. Ik beloofde Banat echter er voor te zullen zorgen tegen donker in de buurt van Hor te zijn. Dan kon hij te voet verder gaan. Hij zei dat hij dit een uitstekende oplossing vond en heel blij was dat ik hem zo ter wille was.

„Toch zou ik het erg prettig gevonden hebben je te bewijzen dat men in Hor zeer goed weet wat gastvrijheid is.”

„Van deze gastvrijheid zijn wij getuige geweest,” zei ik.

Banat begon te lachen. „Wij zijn niet zulke idioten als de Falsans denken,” zei hij.

„Kijk eens,” riep Duare opgewonden uit, „daar komt een schip aan.”

Wij keken allen op, en werkelijk aan stuurboord naderde met grote snelheid een klein verkenningsvaartuig.

„De enige manier om een gevecht te voorkomen is, om te keren,” zei ik. „Maar daar voel ik, eerlijk gezegd, weinig voor.”

„Laten wij dan vechten,” zei Duare.

„Wat denk jij er van, Banat?”, vroeg ik.

Hij keek geruime tijd naar het naderende vaartuig en zei toen: „Het is een Hangor faltar, zoals wij dit type noemen.” (Faltar betekent zeeroverschip, en is een samenvoeging van

het woord fal, dat doden beteken en anotar, dat schip betekent.) „En zij zijn zeer snel,” voegde hij er aan toe. „Ik betwijfel of de 975 voldoende snelheid bezit om te kunnen ontkomen.”

Ik wendde de steven en ging recht op de vijand af. Weldra bevonden wij ons binnen schotsafstand en begon Duare het verkenningsvaartuig met chemische projectielen te bestoken. Zij raakte het midden op de voorsteven, vlak onder de zitplaats van de piloot en daarna zond zij er nog een stroom t-stralen op af. Ook bij de vijand was het geschut op de voorsteven in volle actie, doch zij waren niet zo gelukkig als wij, of misschien hadden zij ook niet zo'n goede kanonnier, want elk schot was mis.

Wij hadden beiden onze snelheid verminderd om nauwkeurig te kunnen vuren, toen eensklaps het vijandelijke schip met een ruk naar links zwenkte. Uit de bewegingen, die het maakte, begreep ik dat de piloot getroffen moest zijn. Zij stelden thans hun geschut aan stuurboord in werking, maar Duare had hun gehele scheepswand als doelwit en ons stuurboordkanon kon thans ook aan de strijd deelnemen. Wij werden door een flink aantal chemische projectielen getroffen. Ik hoorde de kogels ontploffen en Duare en Ero Shan – die het geschut aan stuurboord bedienden – richtten grote schade aan met hun chemische projectielen, welke aanvallen echter onmiddellijk met hun dodelijke t-stralen beantwoord werden. Inmiddels had Banat een torpedo in de buis aan stuurboord gebracht en schoot deze af. De torpedo suisde in een rechte lijn naar haar doel en de explosie die volgde, deed de faltar bijna kapseizen en stelde haar weldra geheel buiten gevecht.

Het was een korte strijd geweest, doch een voor ons aangename. Ik was echter toch blij op mijn weg terug te kunnen keren om de tocht naar Hor te vervolgen. Nog geruime tijd hoorden wij achter ons het knallen der projectielen van het

zwaar beschadigde Hangor schip, waarvan ons echter niet één meer raakte.

Na enige mijlen stopten wij echter en stapten uit om de schade aan de 975 op te nemen. Op verschillende plaatsen was de isolatie tegen de t-stralen verdwenen en moest deze opnieuw aangebracht worden.

Ik vroeg Banat of het waar was dat nog nooit iemand de zuidelijke bergketen verkend had, dat nog nooit iemand daar een pas gevonden had.

„Voor zo ver ik weet,” antwoordde hij, „is er nog nooit iemand aan de andere kant van het gebergte geweest, maar onze herders hebben wel eens verteld dat zij – als het wolkendek omhoog ging, wat, zoals je weet, een enkele keer gebeurt – een vlakte gezien hebben.”

„Heb je enig idee waar dat is?”, vroeg ik.

„Ten zuiden van Hor,” antwoordde hij. „Waar onze beste weidegronden liggen.”

„Dan zullen wij maar hopen dat tegen de tijd dat wij er zijn het wolkendek ook omhoog gaat,” zei ik. „Maar of het wolkendek rijst of niet, wij zullen en moeten naar de andere kant.”

„Ik wens je geluk,” zei Banat, „en dat zul je wel nodig hebben ook. Zeker in het gebergte.”

„Waarom?”, vroeg ik.

„De Wolk-Mensen,” antwoordde hij.

„Wie zijn dat?”, vroeg ik. „Nooit van gehoord.”

„Zij wonen in het gebergte, altijd tussen de wolken. Zij komen op gezette tijden naar beneden en stelen ons vee en zijn dan van boven tot onder bedekt met kleren van bont. Er zitten alleen gaten in om door te kijken en door te ademen. Zij kunnen onze droge atmosfeer niet verdragen. Vroeger meende men dat deze mensen van onder tot boven behaard waren, maar toen een van onze herders er een doodde, ontdekten wij dat hun huid buitengewoon dun is en geen poriën heeft.

Men denkt dat zij uitwasemen door hun neus en mond. Toen het lichaam van de man, die door die herder gedood werd, blootgesteld werd aan de lucht, verschrompelde de huid als bij een brandwond.”

„Waarom zouden wij bang voor hen moeten zijn?“, vroeg ik.

„Een oude legende zegt dat zij menseneters zijn,“ antwoordde Banat. „Maar natuurlijk kan het heel goed niets anders dan een legende zijn. Ik weet het niet.”

„Tegen de 975 zullen zij niet veel kunnen uitrichten,“ zei Ero Shan.

„Ik denk niet dat je de 975 zult kunnen gebruiken,“ zei Banat. „Met een lantar zul je in het gebergte niet ver komen. Daar is hij niet voor gebouwd.”

Het was reeds lang donker toen wij Hor naderden. Banat nodigde ons nogmaals uit met hem mee te gaan. Hij zei dat wij aan de poort zouden horen of de Falsans nog in Hor waren.

„Hoe graag ik het ook zou willen, het is te gevaarlijk,“ zei ik. „Als de Falsans jullie poorten bewaken, kan een enkel schot ons noodlottig worden. En je weet heel goed dat ze nooit een vreemde lantar zouden laten gaan zonder strijd te leveren.”

„Je hebt gelijk,“ moest hij toegeven. En toen bedankte hij me voor de hulp, die ik hem verleend had en nam afscheid en zette zijn tocht naar de stad te voet voort en was weldra uit het gezicht verdwenen. Misschien zal ik de yorkokor Banat, de Pangan, nimmer terug zien.

En thans trokken wij verder naar het zuiden, dankbaar dat onze tocht tot dusverre geslaagd was, en nieuwsgierig naar wat ons wachtte in het gebergte, waar nog nooit iemand doorgedrongen was, het gebergte, waar de Wolk-Mensen woonden, van wie verteld werd, dat zij menseneters waren.

LIV.

Toen de ochtend aanbrak zagen wij ver weg in het zuiden het gebergte liggen, de toppen verborgen in de eeuwige wolken. Alleen de lagere hellingen, die toch nog zeker minstens vijf duizend voet hoog waren, waren zichtbaar. Wat daar boven lag was het mysterie, dat wij zouden moeten oplossen. Toen wij dichterbij kwamen, zagen wij een kudde zaldars, het Amtoriaanse slachtvee. Een paar herders, die ons zagen, probeerden de dieren naar het gebergte te drijven, met de duidelijke bedoeling ze in veiligheid te brengen in een canyon, waarvan zij waarschijnlijk meenden dat een lantar hen daar niet kon volgen.

Een zaldar is het wonderlijkste dier, dat men zich denken kan. Het heeft een zeer groot hoofd met eveneens zeer grote ovale ogen en twee lange spitse oren, die altijd rechtop staan als of het dier altijd luistert. Het heeft geen nek en het lichaam is geheel rond van vorm. De achterpoten lijken op die van een beer, de voorpoten op die van een olifant, hoewel natuurlijk veel kleiner. Over de gehele lengte van zijn ruggegraat loopt een rij stekels. Het heeft geen staart en geen nek en van zijn snoet hangt een lange bos haar af. De bovenkaak is uitgerust met grote, spadevormige tanden, die ver over de korte onderlip uitsteken. De huid is bedekt met kort haar van een onbestemde grijze kleur met grote paarse vlekken, die het, vooral als het licht, bijna onzichtbaar maken tegen de pasteltinten van het Amtoriaanse landschap. Als het eet, laat het zich op zijn knieën zakken, en rukt met zijn spadevormige tanden het gras los en brengt het met zijn brede tong in zijn bek. Het moet ook knielen als het wil drinken, daar het – zoals ik reeds verteld heb – geen nek heeft. Ondanks zijn wonderlijke, logge verschijning is het buitengewoon snel, en de herders, gezeten op de zorats, verdwenen weldra met de gehele kudde naar de canyon, blijkbaar in de

veronderstelling dat wij het op hun dieren voorzien hadden.

Ik had graag een zaldar gehad voor een vers boutje, maar hoewel de 975 de kudde had kunnen inhalen en ik een der dieren had kunnen schieten, wilde ik dit niet doen, daar ik begreep dat zij het eigendom der Pangans waren.

Daar de canyon, waar de herders de aan hun zorg toevertrouwde dieren heen gedreven hadden, blijkbaar vrij groot was, en recht ten zuiden van Hor lag, besloot ik dit dal van nabij te gaan bekijken en loodste er de 975 heen.

Wij bevonden ons nauwelijks verder dan de ingang van het dal, toen wij in een smal tweede dal zeker honderd herders langs de wanden opgesteld zagen. Hier hadden zij hun kudden blijkbaar in veiligheid gebracht. De herders waren gewapend met r-straal revolvers en zodra zij ons zagen, verschansten zij zich achter het stenen muurtje dat niet alleen diende om hun dieren bij elkaar te houden, doch tevens als borstwering om hen te verdedigen.

Wij voeren zonder vlag, daar wij werkelijk niet wisten wat wij waren en ook in deze aangelegenheid geen beslissing konden nemen zo lang wij niet de kleuren van een machtige tegenstander gezien hadden. Ware dit wel het geval geweest, dan hadden wij onmiddellijk zijn vlag gehesen aan de stok, die zich boven de zitplaats van de piloot bevindt.

Ik was er zo goed als zeker van dat dit Pangan herders waren en daar ik geen strijd met hen wenste, evenmin als met anderen, hees ik de Pangan vlag.

Achter de borstwering stond een man op en riep: „Wie zijt gij?”

„Vrienden!”, riep ik terug. „Wees zo goed hier te komen. Ik heb u iets te zeggen.”

„Iedereen kan wel een Pangan vlag hijsen,” antwoordde hij. „Hoe heet gij?”

„Gij kent ons niet,” riep ik, „maar wij zijn vrienden van de yorkokor Banat, die wij bij Hor achtergelaten hebben.”

„Hij is door de Hangors gevangen genomen,” riep de man.

„Dat weet ik,” antwoordde ik. „Wij ook. Maar Banat en wij zijn er gisteren in geslaagd te ontsnappen.”

De herder kwam thans op ons toe, doch met zijn hand aan de kolf van zijn revolver. Hij was een jonge man met een innemend gezicht en een goed gevormd, krachtig gebouwd lichaam. Toen hij naderbij kwam, opende ik de deur en sprong op de grond. Hij bleef met een blik van wantrouwen niet ver van de 975 staan.

„Je bent geen Pangan,” zei hij.

„Dat heb ik ook niet beweerd, maar ik heb in het leger der Pangans gestreden toen dit tegen Hangor optrok, en toen wij de strijd verloren hadden, werd ik gevangen genomen.”

„Weet je zeker dat de yorkokor Banat in Hor is?”, vroeg hij.

„Wij hebben hem gisteravond bij de poort afgezet,” gaf ik ten antwoord, „en als Hor niet in handen der Falsans is, is hij veilig. Wij wisten dit echter niet zeker en wilden derhalve niet al te dicht bij de stad komen.”

„Dan is hij veilig,” zei de jonge herder, „want de Falsans zijn verslagen en te voet naar huis gestuurd.”

„Dat wist ik,” knikte ik, „maar van de verdere gebeurtenissen was ik nog niet op de hoogte. Ken je Banat?”, voegde ik er aan toe.

„Hij is mijn vader,” antwoordde de herder. „En dit is zijn kudde. De dieren zijn aan mijn zorgen toevertrouwd.”

Duare en Ero Shan hadden zich inmiddels bij ons gevoegd. De herder nam hen vol belangstelling op. „Mag ik vragen,” vroeg hij, „wat gij hier in het gebergte zoekt?”

„Ons land ligt aan de andere kant van deze bergketen,” gaf ik ten antwoord. „Wij trachten een pas te vinden.”

De herder schudde het hoofd. „Die is er niet. En als er een was zou u voordat u er door was, in handen van de Wolk-Mensen gevallen zijn.”

„Je vader heeft mij verteld dat de herders wel eens, als het wolkendek optrok, een vlakke gezien hebben.”

„Dat is waar. Dat is ongeveer tien mijl verder op in het dal. Maar als ik u was, ging ik terug. Als gij vrienden van mijn vader zijt, kunt gij hier blijven. Ik moet u ten sterkste afraden uw tocht voort te zetten. Het zou een wisse dood betekenen. Niemand is er nog ooit in geslaagd naar de overkant te komen.”

„Toch zullen wij het proberen,” zei ik vastberaden. „Maar als wij bemerken dat het werkelijk onmogelijk is, komen wij naar Hor terug.”

„Als u het er levend afbrengt, zal ik u dus terug zien in Hor, want in uw voornemen slaagt u nooit. Ik heb het zelf ook al eens geprobeerd, maar ik kan u zeggen, dat de klippen en ravijnen volkomen ontoegankelijk zijn en er dus absoluut geen doorkomen is.”

De andere herders waren een voor een naderbij gekomen en stonden nu in een dichte kring om ons heen, vol aandacht voor ons gesprek. Ten slotte nam een der oudere herders het woord.

„Ik ben ongeveer vijf jaar geleden in die canyon tien mijl verderop geweest, op de plaats, waar het wolkendek hoger rijst dan waar ook. Boven de laagste pieken heb ik lucht gezien. De canyon splitst zich na ongeveer een mijl en als er daar enige kans is om over het gebergte te komen, zou ik op de splitsing rechts af slaan, als ik u was. Het komt mij voor dat gij daar de beste kans van slagen hebt.”

„Bedankt voor de inlichting,” zei ik. „Dan zullen wij het maar zo spoedig mogelijk proberen. Zeg tegen je vader dat je ons hier ontmoet hebt.”

„Hoe staat het met uw voorraad vlees?”

„Wij hebben niets,” gaf ik ten antwoord.

Hij wendde zich tot een der herders. „Haal een stuk van die zaldar, die wij gisteren geslacht hebben.” En tot een

andere herder: „Ga mee en breng ook een stuk gerookt vlees mee.”

Ik was niet weinig dankbaar voor deze aanvulling van onze proviand. Ik had geen Pangan geld om het te betalen, maar ik bood wat ammunitie aan. Hij weigerde, zeggend dat wij het zelf nodig konden hebben. Nadat het vlees gebracht was, namen wij afscheid en gingen op zoek naar de canyon, die ons misschien Korva, maar misschien ook de dood brengen zou.

LV.

Wij vonden de ingang van een grote canyon precies op de plaats waar zij gezegd hadden en na ongeveer een mijl vonden wij de splitsing, waarvan zij gesproken hadden en sloegen rechts af. Het begon al laat te worden en de wolken hingen tamelijk laag boven ons, zodat wij besloten onze tenten voor de nacht op te slaan. Wij waren alle drie gewapend met geweren en revolvers, doch wij keken goed uit toen wij de 975 verlieten om hout te zoeken ten einde vuur te kunnen aanmaken om onze zaldar biefstuk te bakken.

Eindelijk hadden wij een knetterend vuurtje en waren vol aandacht bezig met ons vlees toen boven ons, op de canyon helling, een oorverdovend lawaai weerklonk. Wij grepen onze wapenen en bereidden ons voor op de dingen, die komen zouden, daar ik het lawaai herkende als het brullen van de tharban, het op een leeuw gelijkende Amtoriaanse verscheurende dier. Maar het was geen tharban, die zich als eerste aan onze blikken voordeed, doch het wonderlijkste wezen, dat ik ooit aanschouwd had – een menselijk wezen, geheel gehuld in bont, met alleen gaten voor de ogen en om door te ademen.

„Een Wolk-Mens,” zei Duare.

„En misschien niet eens,” zei Ero Shan.

Toen de Wolk-Mens ons zag, aarzelde hij, maar het onheilspellende brullen van de tharban joeg hem verder.

„Dood de tharban,” zei ik en hief mijn geweer op. Ero Shan en ik vuurden tegelijk en het grote dier sprong met een hartverscheurend gebrul hoog in de lucht, terwijl Duare, toen het weer neerkwam, een stroom van r-stralen door zijn lichaam zond.

Maar ik geloof dat het toen reeds dood was.

De Wolk-Mens was ons inmiddels tot op korte afstand genaderd en keek ons aarzelend en wantrouwend aan.

„Dat had niet veel gescheeld,” zei ik. „Ik ben blij dat wij de tharban konden doden.”

Hij gaf geen antwoord en bleef ons aankijken. Ten slotte verbrak hij echter het zwijgen en vroeg: „Zult gij mij niet doden?”

„Neen, natuurlijk niet,” stelde ik hem gerust. „Waarom zouden wij?”

„Alle mensen van de vlakke proberen ons te doden,” antwoordde hij.

„Wij denken er niet aan,” verzekerde ik hem nogmaals. „Gij zijt vrij te gaan waarheen gij wilt en wanneer gij wilt.”

„Wat doet gij hier in het gebergte?”, vroeg hij. „Deze bergen behoren aan de Wolk-Mensen.”

„Ons land ligt aan de andere kant van deze bergen,” vertelde ik hem. „Wij zoeken de weg er heen.”

De Wolk-Man ging niet op mijn woorden in en bleef zwijgend voor zich uit kijken. Het duurde wel een minuut. Het is heel wonderlijk zo iemand tegen over je te zien; van onder tot boven in het bont gehuld en zonder dat je enig idee hebt van wat er in zijn brein omgaat, doordat zijn ogen en zijn gezicht geheel voor je verborgen zijn.

Eindelijk zei hij: „Mijn naam is Mor. Gij hebt mij het leven gered en uit dankbaarheid zal ik u de weg door het Gebergte der Wolken wijzen. 's Avonds als het donker is, gaat het niet,

maar morgenochtend kom ik terug.” En zonder een verder woord keerde hij zich om en liet ons alleen.

„Ik geloof dat onze tegenslag thans tot het verleden behoort,” zei Duare.

„Dat geloof ik ook,” knikte ik, „maar het is bijna te mooi om waar te zijn.”

Wij aten onze biefstuk en wat gedroogde groente en vruchten, die Duare voor ons gekookt had, keerden terug naar de 975, deden de deur op slot en vielen, dodelijk vermoeid, in slaap.

De volgende ochtend waren wij reeds zeer vroeg op en terwijl wij ons ontbijt verorberden zagen wij wel honderd Wolk-Mensen op ons af komen. Op ongeveer 100 yards van de 975 bleven zij staan, terwijl een naar voren trad.

„Ik ben Mor,” zei hij. „Hebt geen vrees. Wij zijn gekomen om u door het Gebergte der Wolken te leiden.”

„Dit zijn de heerlijkste woorden, die ik sinds lange tijd gehoord heb,” zei Duare aan mijn oor.

„Kunnen wij er met deze lantar door?”, vroeg ik aan Mor.

„Er zullen wel een paar moeilijke plaatsen komen,” antwoordde hij, „maar toch geloof ik dat het wel gaan zal. Kan dat ding klimmen?”

„Het beklimt bijna alles,” gaf ik ten antwoord, „behalve een verticale klip.”

„Volgt ons,” zei Mor. „Gij moet echter dicht achter ons blijven, want gij mensen van de vlakte kunt in de wolken niet ver zien. Mijn manschappen zullen uw flanken dekken om u op naderend gevaar te wijzen. Let goed op hun aanwijzingen, want de minste onvoorzichtigheid kan u in een onafzienbaar diep ravijn doen storten.”

„Wij zullen goed opletten,” beloofde ik.

Mor liep vlak voor ons en ik hield de punt van de 975 op zijn rug gericht. De weg door de canyon ging steil omhoog, doch was breed en wij ondervonden geen moeilijkheden. Na

verloop van een half uur bevonden wij ons dan ook te midden der wolken. Maar van dit ogenblik af was het een der zenuwslopendste tochten, die ik ooit gemaakt had.

Wij stegen voortdurend hoger en Mor voerde ons langs een pad, dat het gevaarlijkste en bochtigste in het Heelal moest zijn. Wij namen talloze haarspeldbochten en meer dan eens schuurde de ene wand van de 975 tegen de rotswand, terwijl de andere tussen de wolken hing. Tussen deze jagende wolken zag ik de kruinen der bomen heen en weer zwaaien en wist dat wij ons op een pad bevonden, dat nauwelijks breder kon zijn dan de bodem van de 975.

Toen wij het wolkengebied betraden zag ik dat Mor en de andere Wolk-Mensen hun kleding uitgetrokken hadden en in bundels op hun rug bevestigden. Zij waren thans geheel naakt en geheel onbehaard. Hun dunne huid had de kleur van die van een lijk en terwijl zij omhoog klauterden hijgden zij als honden en hing hun tong uit een hoek van de mond. Hun ogen waren zeer groot en rond en hun neus opvallend klein en deze combinatie deed hen merkwaardig veel op een uil lijken. Ik geloof dat zij de lelijkste wezens waren, die ik ooit gezien had.

Toen ik dacht dat wij ons op de top van de hoogste berg bevonden, die ooit bestaan had, kwamen wij op een vlak plateau en hief na enige minuten Mor zijn hand op en beduidde ons stil te houden.

Hij trad op ons toe en zei: „Hier zullen wij rust nemen. Hier is ons dorp.”

Ik keek rond, doch zag niets dan wolken, of beter gezegd mist. Het uitzicht bedroeg zeker niet meer dan vijftig voet. Weldra maakten zich uit deze mist vrouwen en kinderen los en begonnen te praten met de mannen en keken vol belangstelling naar de lantar. Zij schenen er echter bang voor te zijn en bleven op veilige afstand.

„Hoe ver is het nog,” vroeg ik aan Mor, „voordat wij het

wolkengebied achter ons hebben en aan de andere kant van het gebergte zijn?”

„Als wij geluk hebben, zijn wij vanavond op de top,” antwoordde hij. „En dan hebt gij morgenmiddag het wolkengebied achter u en zijt aan de andere kant.”

De moed zonk mij in de schoenen. Nog anderhalve dag was geen prettig vooruitzicht. Wij waren aan het eind van onze krachten, maar wij hielden vol en in de loop van de volgende middag hadden wij de wolken achter ons en bevonden ons in een prachtige canyon. Mor en zijn metgezellen hadden hun bontkleding weer aangetrokken en stonden om de lantar geschaard. Ik vroeg Ero Shan het stuk vlees te voorschijn te halen en ik stapte uit om Mor te bedanken en afscheid van hem te nemen en bood hem de bout aan.

„Hebt gij dan nog wel voldoende voor u zelf?”, vroeg hij.

„Ja, onze proviand is wel toereikend,” antwoordde ik.

„Men kan toch nooit weten,” zei hij, „er zijn hier geen kudden, alleen wild, en dat is soms zeer moeilijk te vangen.”

„Maar ik wil mijn erkentelijkheid betonen voor wat gij voor ons gedaan hebt,” zei ik.

Mor schudde het hoofd. „Nee, gij zijt mij niets schuldig. Gij hebt mij het leven gered en daarvoor kan ik u nooit dankbaar genoeg zijn. En weet,” voegde hij er aan toe, „dat gij altijd welkom zijt bij de Wolk-Mensen.”

Ik bedankte hem en wij namen afscheid en trokken verder de canyon door.

„En dit waren de onmogelijke bergen,” zei ik.

„En dat waren de menseneters, die ons zouden verslinden,” zei Duare.

„Banat zou verwonderd zijn als hij wist hoe gemakkelijk wij het onmogelijke volbracht hebben,” zei Ero Shan.

„En dat hebben wij aan de tharban te danken,” zei ik.

„Zijn komst was ons geluk, want zonder Mors dankbaarheid zouden wij nooit geslaagd zijn. Zonder zijn leiding hadden wij

dat pad nooit gevonden en zonder zijn leiding hadden wij de tocht ook nooit volbracht.”

Wij volgden de canon tot het einde, waar zich een vlakke uitstrekke die voor ons van een zeldzame bekoring was, daar ik verschillende punten herkende, waar ik herhaaldelijk over heen gevlogen had. Ik wist thans dat wij ons in Korva bevonden en in de verte meende ik zelfs de torens en spitsen van Sanara te herkennen.

Wij waren langer dan een jaar weg geweest. Wij hadden vreselijke avonturen beleefd. Wij waren aan onbeschrijflijke gevaren ontsnapt. Wij hadden schijnbaar onoverkomelijke hindernissen overwonnen, maar ten slotte waren wij toch weer thuis.

EINDE.